

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

"What happens when two of your favorite romcom authors team up? PURE MAGIC!!!"

-Bestselling Author Becky Monson

Whitney Dineen &
Melanie Summers

Salı Günü Bana Mesaj At Yanlışlıkla Aşık Olma Hikayesi Kitap 1

Whitney Dineen & Melanie Summers

Telif Hakkı © 2021 Whitney Dineen ve Gretz Corp.
Tüm hakları saklıdır.

33 Partners Publishing ve Indigo Group tarafından
yayımlanmıştır Birinci baskı

E-Kitap ASIN: B08WKKM3NN
Ciltsiz ISBN: 9798712792528

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, işletmeler, yerler, olaylar ve olaylar ya yazarların aşırı aktif hayal güçlerinin ürünüdür ya da hayali bir şekilde kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle veya gerçek olaylarla olan benzerlikler tamamen tesadüfidir. Ve belki demek istemiyoruz.

Bu kitabın hiçbir bölümü yazarların açık izni olmadan çoğaltılamaz, kopyalanamaz, taranamaz, fotoğraflanamaz veya basılı ya da elektronik olarak dağıtılamaz. Ama kabul edelim, eğer kitabı sevdiyseniz, muhtemelen küçük bölümlerini paylaşmanıza izin vereceklerdir. Yine de önce onlarla iletişime geçmeniz gerekiyor.
Amerika Birleşik Devletleri'nde üretilmiştir.
Mart 2021

Kapak yazarı: Becky Monson

Ayrıca Whitney Dineen

Romantik Komediler

[Aşk Bir Savaş Alanıdır](#)

[Ain't She Sweet](#)

[Bu Benim Partim](#)

You're so Vain (çok yakında)

[The Event](#)

[Hareket Plan](#)

[Rüya Nispeten](#)

[Normal Nispeten](#)

[Aklı Başında](#)

[Nispeten Mutlu](#)

[Mimi Finnegan'ın Yeniden Keşfi Mimi](#)

[Plus Two](#)

[Akraba Ruhlar](#)

[Gece Yarısı Günah mı](#)

[İşliyor?](#)

Satılık Aşk (çok yakında)

Kurgu Dışı Mizah

[Anelik, Şehitlik ve Costco Koşuları](#)

Komplo Gerilim

[See No More](#)

Orta Okur Kurgu

[Wilhelmina ve Willamette Peruk Fabrikası](#)

[Harvey Stingle da kim?](#)

Çocuk Kitapları

[Dostluk Bankı](#)

Melanie Summers tarafından da

ROMANTİK KOMEDİLER

Taç Mücevherleri Serisi

[Kraliyet Muamelesi](#)

[Kraliyet Düğünü](#)

[Kraliyet Teslimatı](#)

Cennet Koyu Serisi

[Balayı Çırpınışları](#)

[The Suite Life](#)

[Dinlenme Plajı Yüzü](#)

Çılgın Kraliyet Aşkı Serisi

[Royally Crushed](#)

[Royally Wild](#)

[Royally Tied](#) (Çok Yakında)

KADIN KURGU

[The After Wife](#)

[Derin Uç](#)

BUHARLI TEKLİFLER by MJ

Summers Dolu Kalpler Serisi

[İkiye Bölmek](#)

[Aşkı Kırmak](#)

[Berraklığı](#)

[Kırmak Kalpleri](#)

[Kırmak](#)

[Ayrılık](#)

DEDİKASYON

Büyük Hollywood Babam Scott Schwimer'a ithaf
edilmiştir.
Arkadaş. Akıl hocası. Rüyaların iyi giyimli koruyucusu.
Xoxo,
Whitney

Ve Dolly Parton'a,
Hepimize sahip olduklarımızın kıymetini bilmemizi,
bize verilenlerden en iyi şekilde yararlanmamızı
hatırlatan kişi,
Elimizden geldiğince
yardım edelim ve nazik
olalım.
Teşekkürler,
Melanie

Yeni Bir Dizinin Doğuşuna Perde Arkasından Bir Bakış...

(Merak etmeyin. Kanlı değil.)

Selam Mel. Yanlış kimlikle mesajlaşan bir romantik komedi yazmak istiyorum ama zamanım yok, o yüzden benimle birlikte yazmalısın.

I'd also have no time, but the here there because it would be really fun (ahh I'm in serious need of a max amount of my broke wrist, full-house renovation, and being flapped in my house with my three kids for the past year).

Boohoo, üzücü bir hikayemiz var. New York'lu bir cate+er tutucu, kendini beğenmiş bir iş adamı...çıplak. g'y

Oooh! Çok geç oldu. Bana ne de Britisi?

İ eğer bu sizin için satıyorsa. . w "

It does!

İ' Tanrı QuBen'i korusun! @

When do you want to start? 🤔

İ' Zaten başladık... ilk bölümü gönderiyoruz.

😂 That is SO you! This is gonna be fun!

Birinci Bölüm

Aimée

"Hey, Aimes, vardiyamızdan sonra manikür-pedikür yaptırmak ister misin?" diye soruyor arkadaşım Teisha yanımdan aceleyle geçip pasta vitrinine giderken.

Kahve makinesinin filtresini değiştirip yeni bir demlik açarken "Elbette," diye cevap veriyorum. "Çünkü cebimde fazladan elli dolar olduğunu biliyorsun."

"Yine mi bu?" Bir ayı pençesini tabağa fırlatıyor. "Yemek işini yürütmeye çalıştığını biliyorum. Anladım. Ama yaşamak zorundasın, kızım! Ara sıra kendin için güzel şeyler yap."

"Dün kendim için güzel bir şey yaptım, T. Elektrik faturamı ödedim," diyorum, sipariş vermek için kızcılık portakallı bir kek poşetlerken. Gerçek şu ki, ayaklarım sekiz saate yakın bir süre boyunca koşuşturduktan sonra pediküre evet demem için bana yalvarıyor.

"Tekrar söyleyeceğim. Kardeşim gelecek hafta benim evimden taşınıyor ve bu evdeki herkesten çok seni ev arkadaşı olarak tercih ederim. dünya." Kirpiklerini bana doğru savurarak gözlerinin akının kusursuz abanoz teninin çerçevesi üzerinde ısıll ısıll parlamasına neden oluyor.

"Sadece birlikte yaşamamızın arkadaşlığımızı etkilemesini istemiyorum," diyorum, her ne kadar son zamanlarda teklifini ciddi bir şekilde düşünsem de. Param tükeniyor ve işimi yürütmek için yeterince yemek işi alamıyorum.

Batan gemiyi, yani hayatımı kurtaracak kadar hızlı bir şekilde yeni bir iş kurmak.

"Daire dediğiniz o ayakkabı kutusunda yaşamaya nasıl dayanıyorsunuz anlamıyorum. Bir geceden sonra komik çiftliğe gitmeye hazır olurdum. Hapishane hücresi gibi." Etkili olması için tüm vücudu titriyor.

Teisha evimi doğru bir şekilde tarif etti. Geçen yıl Rochester'dan New York'a taşındığımda, catering işimin tıpkı taşrada olduğu gibi burada da gelişeceğinden emindim. New York'un en üst seviyesine çıkacağımdan emindim.

Doğu Yakası, ailemin izlemeyi sevdiği o eski TV şovundaki *The Jeffersons* tema şarkısı gibi.

Böyle bir durum söz konusu olmamıştır.

Büyük Elma'ya bir yıllık kiramı ödeyecek kadar param olmasına rağmen, diğer masraflarımı -elektrik, telefon, tuvalet kağıdı, ara sıra yeni ruj tüpü- karşılamak için fırında garsonluk işi yapmak zorunda kaldım. Buraya geldiğimden beri sadece iki tane aldım.

Geçen ay kira param bitti ve birikimlerime el atmak zorunda kaldım. Manhattan'daki emlak fiyatları böyleyken bu durum uzun sürmeyecek. "Terrance ne zaman gidiyor?" diye sordum.

"Beş gün, ama istediğin zaman taşınabilir ve o gidene kadar odamı paylaşabilirsin. Böylece fazladan bir aylık kira ödemek zorunda kalmazsın."

Yankee stadyumunun en ucundaki doğum günü mumlarını söndürmeye çalışır gibi nefes veriyorum. "Ben yaparım. Şu anda aydan aya çalışıyorum, yani istediğim zaman ayrılabilirim." Kahve kremalarını yeniden doldururken ekliyorum, "Ama sadece eminsen."

Arkadaşım Amazon kollarını bana doluyor ve yukarı aşağı zıplayarak başımın üst kısmının çenesine çarpmasına neden oluyor. "Pekâlâ!

Gelmiş geçmiş en iyi zamanı geçireceğiz!"

Önlüğümde akan kremayı silmek için onu iterken "Sen iyi bir arkadaşsın," diyorum.

"Acele et ve işini bitir. Sonra işten çıkıp tırnaklarımızı yaptırarak kutlama yapabiliriz. Ondan sonra da bir şişe şarap için Red Apple'a gideriz."

Şu anda her türlü şeyi hissediyorum; rahatlama, endişe, heyecan. Sanki bir duygu kasırgasının ortasında durmuş, tutunacak sağlam bir şey arıyorum. Onu bulamadığımda, uçup giderken iyimserliği yakalamaya ve beni nereye taşıyacağını görmeye karar veriyorum.

Harlem'e giden D treninde Teisha sorar, "Dün geceki randevun nasıl geçti? Bana hiç söylemedin."

Gözlerimi devirerek metro vagonunun koridorunda uzanan çok sayıdaki striptiz direğinden birine uzanıyorum - geçen ay bindiğim vagona direk dansçılarından oluşan bir grup girdikten sonra onlara bu adı vermeye başladım. YouTube'daki videoyu izlerseniz, köşedeki kıvrımlı sarışın benim ve yüzümde balık taklidi yapıyorum. Bilirsiniz, kocaman açılmış gözler ve şok ve dehşetin mükemmel "O" sesini çıkaran bir ağız.

"Randevum tipikti," diyorum arkadaşşıma. "Dünyayı ele geçirmek üzere olduğunu düşünen genç bir iş adamı beni bir

Pahalı bir restoran ve sadece meze siparişı vermemi öneriyor. Bütün yemeği kendinden bahsederek geçirdikten sonra hesabı ödedi ve yüzde on bahşış bıraktı. Sonra bir taksiye bindik ve şoföre adresini verdi."

"Oooooooh, sümüklü. Onunla eve gitmeyeceğini söylediğinde ne oldu?" diye soruyor, ellerini o kadar hızlı birbirine sürtüyor ki *Survivor tarzı bir* yangın çıkarmaya çalıştığını düşünebilirsiniz.

"Taksiciyi kenara çekti ve sonra bana yatırımının karşılığını hemen alamayacaksa eve başka bir yol bulabileceğimi söyledi."

"Neden o pis köpek! Ne yaptın sen?"

"Çıktım. Ama ona daha güçlü bir gargaraya ihtiyacı olduğunu ve sevgilisinin akşam yemeği için sadece meze sipariş etmesine izin vermesinin alnında 'Cheapy McTightwad' yazan bir dövme yaptırmak gibi olduğunu söylemeden önce değil."

Yanımda duran inşaat işçisi "Seni tavuk ve waffle yemeye götürseydi ne olurdu?" diye soruyor.

Ona komplocu bir bakış atıp yalan söylüyorum: "Buradaki arkadaşşıma dairesinin neye benzediğini söyleyebilirdim."

Direk arkadaşımız şamatayla gülüyor. "Tatlım, zaten evli olmasaydım, seni şu anda tavuk yemeye götürmeyi teklif ederdim."

Konuşmamızdaki davetsiz misafiri görmezden gelen Teisha, "Bean Town'a bir daha adım atmaya cesaret edemese iyi olur yoksa kahvesini acı sosla tatlandırırım" diye uyarıyor.

"Onun gibi adamlar kendilerine laf atıldığında asla suç mahalline geri dönmezler. Kırılgan erkek egoları bunu kaldıramaz."

110th adresinde inip üç blok yürüyerek Teisha'nın en sevdiği tırnak salonu The Finger'a gidiyoruz. Devasa, neon ışıklı, kuş çeviren bir el tabelasının altındaki dükkana giriyoruz.

"Kwon," diye sesleniyor Teisha, "bize her şey lazım. Jel ve tırnak sanatıyla dört pençe. Burada kutlama yapıyoruz!"

Salondaki Asyalı adam ağır aksanlı İngilizcesiyle ona "Benim adım Kevin, Kwon değil" diyor.

"Hı-hı," diye cevaplıyor Teisha, "ve ben Queen Latifah'ım. Gerçek adını kullan dostum. Köklerinle gurur duy!"

Kevin/Kwon yanındaki kadına dönüyor ve ona Korece bir şeyler söylüyor. Beni bir masaj koltuğuna yönlendiriyor. Sıcak su akıp ağrıyan ayaklarımı rahatlatırken, telefonum yeni bir e-posta mesajıyla beni uyarıyor.

Umutsuzca yeni bir müşteri olmasını ummasaydım, bunu görmezden gelir ve Calgon'un beni götürmesine izin verirdim.
Onun yerine telefonumu çıkarıp okuyorum:

Bayan Tompkins,
Postadaki birçok broşürünüzü aldım ve sadece ısrarcılığınız değil, aynı zamanda menünüz de ilgimi çekti. Yemek şirketimiz beklenmedik bir şekilde yarın Wall Street'teki genel merkezimizde vermemiz gereken kurumsal öğle yemeğini iptal etti. Bize bu konuda yardımcı olabilirsiniz ve patronum yemeklerden memnun kalırsa, size daha fazla iş yönlendirmekten mutluluk duyarım.

Byron Scott

Noel Fitzwilliam'ın Yönetici Asistanı

Fitzwilliam & Doç.

Öyle bir sevinç çığlığı attım ki Teisha, "Kızım, neredeyse çekmecelerimi çınlatıyordum ve Kwon'un böyle bir pisliliği temizlemek zorunda kalmaktan hoşlanacağını sanmıyorum. Sen ne diye bağıyorsun?"

"Mani/pedis benden!" Bağıyorum. "Fitzwilliam & Associates ile ilk randevumu aldım! Bu gece bir şişe şarap için beni sayman gerekecek, Teish. Burada işim bitince doğruca markete gideceğim ve yarınki öğle yemeği için hazırlıklara başlayacağım."

Byron'a bir cevap mesajı göndermekle, işi kabul etmekle ve detayları sormakla meşgul oluyorum. Sonra zihinsel olarak zamanında hazır olmak için tamamlamam gereken tüm görevlerin bir listesini hazırlamaya başlıyorum. Büyükanнем Jane tavuklarımı yumurtadan çıkmadan saymam konusunda uyarırdı ama ben endişelenmiyorum. Talihimin değişmek üzere olduğuna dair bir his var içimde.

İkinci Bölüm

Noel

"Pekala takım, sanırım değişikliklerin hepsi bu kadar. Hepinize, İngiltere'de dediğimiz gibi, son sekiz ve daha fazlası için kışınızı yırttığınız için teşekkür etmek istiyorum. aylar." On iki bitkin personele ender rastlanan bir gülümseme sunuyorum. üyeler cilalı maun ağacından yapılmış devasa konferans masasının etrafında oturuyordu. "Sizi bırakmadan önce söylemek istediğim birkaç şey var. Biliyorum, ben

yarın çoğumuzun kariyerinin en önemli atışı olduğunu söylemeliyim, en azından benimkinin. One Rosenthal, geçen yıl göleti aşır burada iş kurmamın nedenidir. Bu kule Manhattan silüetinin en önemli mücevheri olacak - geleceğin parlayan bir feneri burada, evrenin merkezinde mimari. Kule lüks olmakla birlikte çevreye duyarlı kaplamalar ve tasarımın yanı sıra en son teknoloji.

"Fitzwilliam & Associates'e dünya sahnesinde hak ettiği yeri kazandıracak. Yarın başarılı olursak -ki olacağımıza inanıyorum- dünyanın en çok aranan mimarlık firmalarından biri olacağız.

Bu anıtsal projeden onlarca yıl sürecektir bir çalışma çıkacak." I Heyecanlı bir ses çıkarmadan önce duraklıyor ve sesimi sabitliyorum.

"Çalışmayı tamamladık, şimdi yapbozun son parçası yarın elimizden gelenin en iyisini yapacağımızdan emin olmak, ya da sanırım birkaç kişi olduğumuz için ayaklarımızı."

Odadan kibar bir kıkırdama geliyor ama komik olduğum için değil. Kiralarını ödediğim için. Hepsinin benden nefret ettiğine eminim, ama gerçekten daha az umursayamazdım. Bugün bulunduğum yere popülerlik yarışmalarını kazanmak için endişelenerek gelmedim. "Yarın parfüm ve kolonya kullanmayın. Bay Brown Senior'un bunlara alerjisi var ve mesajımızdan uzaklaşmasına *hiç* ihtiyacımız yok. Ve lütfen buraya geldiğinizde kıpırdanmayın, burnunuzu çekmeyin, endişeli ifadeler takınmayın. Mesajımızı sunmalıyız.

Bu yeni tasarım çağını başlatırken sakın ve kendimizden emin bir şekilde hareket

ediyoruz."

Uzun zamandır yönetici asistanım olarak görev yapan, dikkati son derece dağınık ikiz kardeşim Byron'a bakıyorum. Byron ve ben ikiz olabiliriz ama birbirimize hiç benzemeyiz. Aynı buruna sahip olmamız (Tanrı'ya şükür annemizden almışız, çünkü babamızın oldukça kamburu var) ve benzer gülümsemelerimiz dışında, çoğu insan bırakın ikiz olmayı, kardeş olduğumuzu bile düşünmez. Onun saçları kumralken benimkiler neredeyse siyah. Onun gözleri koyu mavi, benimkiler açık yeşil. O Bay Goodtime ve ben de Bay Goodtime'ı erkek striptizci olarak aile adını mahvetmesini engellemek için çalıştıran Bay Responsible'im (on sekizinci yaş günü pastamızın mumlarını üfledikten hemen sonra gerçek mesleğinin bu olduğunu açıklamıştı). Bu on sekiz yıl önceydi ve o zamandan beri fikirleri pek de iyiye gitmedi.

Byron tam olarak detay odaklı diyebileceğimiz biri değil (dürüst olmak gerekirse bir asistan için biraz olumsuz bir durum) ama bu gezegende açıkça güvendiğim iki kişiden biri (diğeri de benim). Byron göbek adı Scott'ı soyadı olarak kullanıyor (Byron aileye katıldıktan kısa bir süre sonra babamız büyük Lord Fitzwilliam'ın isteği üzerine) ve evet, sevgili babamız ve muhtemelen ikimiz de onu asla affetmeyeceğiz. Byron affedebilir ama ben kesinlikle affetmeyeceğim.

Hayattaki çoğu kötü şeyde olduğu gibi, Byron'ın farklı bir soyadı olmasının da iyi bir yanı var - bu onun benim adıma bir tür casusluk yapmasını sağladı. İnsanlar onu *seviyor* - arkadaş canlısı, rahat ve konuşması kolay (benim aksime), bu yüzden sık sık benden ne kadar nefret ettiklerini anlatıyorlar, ister işi bırakmayı planlıyorlarsa, bana kazık atacaklarsa ve/veya (eski kıdemsiz mimarlarımdan birinin dediği gibi) 'boğazımı sıkıp cesedimi Thames nehrine atmak' istiyorlarsa. Bu yüzden, işleri doğru yaptığı kadar sık batırsa da, onu memnuniyetle yanımda tutuyorum çünkü güvene biçilebilecek bir fiyat yok. Biliyorum, daha önce de satın almaya çalıştım.

Ancak şu anda kardeşim, cep telefonunda olup bitenlere kendini açıkça kaptırarak sözlerimi tamamen baltalıyor. Önündeki masaya vuruyorum ve "Yarınki sunuma mobil cihazlarınızı getirmeyi aklınızdan bile geçirmeyin. *RuPaul's Drag Race*'te bu hafta ne olup bittiği de dahil olmak üzere hiçbir şeyin müşteriden daha önemli olduğu izlenimini vermek istemiyoruz."

İşe yaradı. Byron dikkat kesildi. "Özür dilerim, ne diyordun?"

Telefonunu gösterdim. "Yarınki toplantı sırasında onu masanda bırak."

Bana memnun bir gülümseme fırlatıyor. "Hem beni hem de küçük arkadaşımı sevmek üzeresin," diyor ve telefonunu bana doğru sallıyor. "Az önce Lassiter ve Oğulları'nın bugün yaptığı konuşmanın tamamını içeren Dropbox'a bir davetiye aldım."

Bunu düşünürken donup kaldım ve birkaç kez göz kırpım. Lassiter ve Oğulları bu ihaledeki ana rakibimiz ve şu ana kadar üstünlük onlardaydı (WL Brown Senior, Lassiter'ın vaftiz babası olduğu için Junior'ın en büyük oğlu). Bu, üniversitedeki matematik sınavından bir gece önce birinin size cevap anahtarını vermesi gibi bir şey. "Tam olarak nasıl başardın?
Bu mu?"

"Şuradaki ressamlardan biri bendenizden biraz hoşlanıyor," diyor omuz silkerek. "Ve dürüst olmak gerekirse, bu durumda, takım için bir tane almak tam olarak bir yük olmazdı, eğer fikrimi anlıyorsanız."

Masadaki birkaç kadın çalışan kıkırdıyor. Kadınlar Byron'ın gey en iyi arkadaş pozisyonuna baş vurmasını isteme eğilimindedirler. Kendilerine olan güvenlerini artıracak ve mükemmel erkeği bulmanın şifresini çözmelerine yardımcı olacak şey.

"Vay canına, birinin sana bunu gönderdiğine inanamıyorum." Küçük mimar Jack Layton sandalyesini Byron'inkine yaklaştırarak şöyle diyor. "Bakalım ellerinde ne varmış."

Byron memnun bir sırıtışla "Evet, yapalım" diyor. Byron'ın sevdiği bir şey varsa o da ilgi odağı olmaktır ve bu küçük bombayla, sadece birkaç dakika önce nefes alamayacak kadar bitkin görünen bir düzine insanın hayal gücünü kesinlikle ele geçirmiştir.

Proje yöneticilerimizden biri olan Cindy Pruitt masanın uzak tarafından sesleniyor. "Bir dakika. Ona bakmayacağız, değil mi? Bu olmalı bir tür ihlal, değil mi?"

Cindy, neden bana Jiminy Cricket gibi davranmak zorundasın? Bu avantajı kullanıp doğrudan zirveye çıkamaz mıyız? Bir daha asla aynada kendime bakmayacağım. Her şey yoluna girecek.

Hayır, olmayacak. Lanet olsun. O haklı.

Başımı sallamak ve kendimi "Hayır, tabii ki hayır" demeye zorlamak için içimdeki her şeyi ortaya koymam gerekiyor. Biz bu şekilde iş yapmıyoruz."

"Dalga mı geçiyorsun benimle?" Jack sandalyesinde arkasına yaslanarak soruyor. "Kendin söyledin, bu hayatımızın en önemli atışı. Eğer elimizde bir

Bunu kullanmamak aptallık olur."

Hem de nasıl. Ayrıca haksız da değil. Seçtikleri malzemelere, tasarımın kendisine ve ücretlerine erişimimiz olması, bu iş için en önde gelen konumumuzu sağlamlaştıracak ayarlamaları kolayca yapmamızı sağlayacaktır. Bu, dürüstlüğünüze değer vermenin berbat olduğu anlardan biri.

fazla pişmiş Brüksel lahanası. Kardeşime dönerek, "Daveti kabul etme. Kabul etme. Ona minnettar olduğunu söyle ama hayır."

Sonradan aklıma geldiği için ekliyorum: "Eğer istersen 'takım için bir tane almak' konusunda benim onayımı alabilirsin. Sadece bana bundan bahsetme."

"Ciddi misin Noel?" diyor kıdemli mimar Ali Burman. "Londra'da böyle mi iş yapıyorlar bilmiyorum ama New York'ta köpekler köpekleri yer. Dört tane gencim var, Noel. *Dört tane*. Beni mahvedecekler.

Dans dersleri, beyzbol kampları, üniversite için para biriktirme... yemek faturasından bahsetmiyorum bile. Dört genci beslemenin ne kadara mal olduğunu biliyor musunuz?" Masadakilerden birkaçı "Ayda on iki yüz dolar" diyor.

Ali başını geriye atar ve Byron, "Bundan bahsetmiş olabilirsin," der. Cindy, "Üzgünüm Ali, ama bu riske değeceğini sanmıyorum," diyor. "Yani,

Ya yakalanırsak?"

"Yakalanmayacağız," diyorum on bir çift umutlu göz bana dönerken. "Çünkü bunu yapmayacağız. E-postayı hemen silin. Dürüstlüğümüzü bir iş için takas etmeyeceğiz. Bu, teklif vereceğimiz en büyük, en inanılmaz proje ve her mimarın sahip olmayı hayal ettiği türden bir miras olsa bile."

Kahretsin, doğru olanı yapmamak için kendimle konuşuyorum. *Hayır, Noel. Kes şunu*. "Yapacağımız şey, hile *yapmadan*, başkasının teklifinin altını *oymadan ya da* fikirlerini çalmadan bu işi kazanmak.

Bu kadar alçalmamıza gerek yok çünkü şehirdeki en iyi ekibi bir araya getirdik. Ayrıca, müşterinin istediği her kutucuğu ve daha fazlasını işaretledik."

Etrafımdakilerin yüzlerine bakıyorum ve onlara kendimden son derece emin bir CEO izlenimi veriyorum. Tepkiler en hafif tabirle pek iç açıcı değil. "Tamam, bu gecelik bu kadar yeter. Evinize gidin ve rahatlamaya ve enerji toplamanıza yardımcı olacak her ne yapıyorsanız onu yapın. Umarım yarın gece bu saatlerde kutlama yapıyor olursunuz. Herkese teşekkürler."

Rahatlama mırıltıları ve dizüstü bilgisayarların kapanış tıkırtıları tavandan tabana pencerelerin cam duvarlarında yankılanıyor. Doğu'ya hızlı

bir bakış

Nehir ve arkasındaki Brooklyn silueti bana akşamın geç saatleri olduğunu söylüyor. Tek bir feribot, nehrin karanlık sularını geçerek son yolcularını alıyor.

bitkin takım elbiseler gece için eve. Yorgun çalışanlarım yavaşça odadan çıkarken ben de kalemimi alıp bir kâğıda bazı notlar alıyorum. Başımı kaldırmaya cesaret edemiyorum çünkü bu onların gözlerindeki hayal kırıklığıyla yüzleşmek anlamına gelecek. Byron'ın telefonunu kapıp sunumu indirmek için içimden gelen her dürtüyle savaşıyorum ve Ali'nin eve, aç çocuklarının yanına giderken yüzündeki hayal kırıklığı ifadesini görmek istemiyorum.

Cindy çıkarken yanımda durdu. "Doğru olanı yaptın," diyor ve koluma öyle bir dokunuyor ki, keşke orayı terk etmiş olsaydım diyorum. Bugün gömleğimin kollarını kıvırdım.

Ona hızlıca başımı salladım ve mesafeli bir gülümseme verdim. "Güven oylamanızı takdir ediyorum."

"Bunun *akıllıca bir şey* olduğundan emin değilim. Yani, muhtemelen ihaleyi kazanamayacağız ama yine de hapis cezasından kurtulmana yardımcı olacak." Başını bana doğru sallıyor. "Vergi kaçakçılığından hapse giren bir kuzenim vardı. O tür bir ortamda iyi iş çıkaracağını sanmıyorum."

Harika. "Gideceğimi sanmıyorum, boş ver. İyi akşamlar, Cindy."

Geriye kalan tek kişi Byron, telefonuyla uğraşıyor. "Burada kalmamı ister misin patron?" "Patron" kelimesini kullanması, hipster'ların sakal bırakmasıyla aynı anlamda, ironik bir şekilde. "Gece yarısından önce buradan gerçekten ayrılma şansın nedir?"

"Yok denecek kadar az."

"Harika," diyor iç çekerek.

"Senden kalmanı istemiyorum."

"Evet, biliyorum, ama o rüya gibi caz müzisyeni beni akşam yemeğine davet etti ve eğer senin burada sabahlara kadar çalıştığını bilirim, o kadar da eğlenemem. tek başına."

"Kendini daha iyi hissedebilmen için ben de eve gidiyormuş gibi yapayım mı?"

"Bu çok hoş olurdu," diyor dizüstü bilgisayarını ve su şişesini toplarken.

Ayağa kalkıyorum, eşyalarımı topluyorum ve onu uzun koridorda, Liberty Bank Tower'ın kırk ikinci katındaki köşe ofisime kadar takip ediyorum - dünyaya *başardım* diyen bina. Byron masasında durdu ve dizüstü bilgisayarını bırakır.

Tam ona iyi geceler dileyecektim ki, benim için halletmesi gereken son bir şeyi hatırladım. "Byron, yarınki yemek işini ayarladığından emin olmak istiyorum."

"Evet, tabii ki," diyor o nasıl cesaret edersin tonuyla. "Beni ne sanıyorsun?"

"Sadece ara sıra dikkatin dağılıyor," diyorum olabildiğince nazik bir şekilde.

Elindeki çantayı aldı ve bana sert bir bakış fırlattı. "Gerçekten bir partiye nasıl ev sahipliği yapılacağını bilmediğimi mi düşünüyorsun?"

"Ev sahipliği yeteneklerinizi asla sorgulamam. Ama bu öğleden sonra ellerinizi masanıza vurup 'Lanet olası yemek şirketi çekildi!' diye bağırdığınızı duydum."

Byron gözlerini deviriyor. "Elimin altında uzun bir yemek şirketi listesi olmasaydı nasıl bir asistan olurdu?"

"Demek birini buldun," diyorum ona sert bir bakış atarak. "Belli ki," diye homurdanıyor.

"Ve bu sadece el ilanı bırakan bir serseri değil mi?"

Bir elini kalçasına koyan Byron, "Resmen kırıldım. Bu toplantının ne kadar önemli olduğunu biliyorum. Sanki bu büyüklükte bir şeyi herhangi birine emanet edecekmişim gibi."

İşte başlıyoruz. "Ben öyle demedim. Sadece yarın her şeyin mükemmel olmasını istiyorum."

"Sizi temin ederim ki müşteriler için zarif bir şekilde hazırlanmış, kesinlikle nefis bir öğle yemeği hazırlayacağım. Seçtiğim şirket son derece profesyonel ve şehir genelinde son derece saygın. Şimdi, eğer başka bir şey yoksa, randevumdan önce eve gidip duş almak istiyorum."

"Git," diyorum başımı sallayarak. "İyi eğlenceler."

Aceleyle uzaklaşırken omzunun üzerinden seslendi: "Sana da aynısını yapmanı söylemeyeceğim çünkü ikimiz de bu kelimenin ne anlama geldiğine dair hiçbir fikrin olmadığını biliyoruz."

Asansörün kapıları açılıp Byron içeri girerken, "Eğlence faturaları ödemiyor," diyorum.

Etrafında döner, düğmeye basar ve şöyle der: "Hayat anılar biriktirmek içindir. Para için değil."

Kapılar kapanıyor, ona son söz hakkı veriliyor ama bu kez umurumda değil. İyi bir karşılık düşünemeyecek kadar yorgunum. İç çekerek masama doğru yürüyorum ve dizüstü bilgisayarımı açıyorum, onun sözleriyle ilgili bir şey içimi tırmalıyor.

Sandalyeme çökerek mırıldandım, "Eğlencenin ne demek olduğunu biliyorum. Belki de çoğu insandan farklı bir tanımım vardır."

İnce dişli bir tarakla son bir kez üzerinden geçmek için sunum dosyasını açıyorum. "Ne eğlenceli olacak biliyor musunuz? WL Brown Senior'un

yarın öğleden sonra. Bu bir isyan olacak."
Umarım.

Üçüncü Bölüm

Aimée

Dün gece neredeyse hiç uyuyamadım. Tamamen adrenalin ve kafeinle besleniyorum ama bu kombinasyon bana hiç yanlış yapmadı. Sabah ikiye kadar meyve kestim ve servis edeceğim kavrulmuş sebzeli ve otlu keçi peynirli bagetler için sebzeleri marine ettim.

Beşte kalkıp biber, patlıcan ve soğanları ızgarada pişirdikten sonra sandviçleri birleştirdim ve tatların birbirine karışmaya devam edebilmesi için streç filmle sıkıca sardım.

Fitzwilliam & Associates'teki bağlantım Byron, lüks sandviçlerin iki salata ve bir çeşit taze meyvenin yanında servis edilmesini istediklerini söyledi. Tüm tatlılar kurabiye ailesinden olmalı. Son e-postasında şöyle yazıyordu:

Ve Tanrım, cips yok! Kimse etrafı çıtırtılarla çevrili bir konferans salonunda oturmak istemez.

Byron cipslere cips dediğine göre İngiliz olmalı. Kâr marjımı düşürmek anlamına gelse bile, ona şimdiye kadar yediği en iyi öğle yemeğini vermeye kararlıyım. Eğer düzenli bir müşteri bulabilirsem, fiyatlarımı yavaş yavaş piyasa fiyatına çıkarabilirim.

Teisha saat tam yedide arıyor. "Bugün sana yardım edebilmek için vardiyamı değiştirdim. Bana ne zaman ihtiyacın var?"

"Sen bir hayat kurtarıcısın, Teish! Evime gelip her şeyi kamyonete yüklememe yardım eder misin?" Yemek kamyonumu Rochester'dan yanımda getirdim ve kafamda Manhattan ve Brooklyn'de yarış yapma fantezileri vardı. Şimdiye kadar binamın altındaki park yerinden toplam dört kez ayrıldı. Bunlardan biri benzin almak içindi.

"Şimdi gelmemi mi istiyorsun?" diye sorar.

"Evet, lütfen. Sen en iyisisin, T. Yakında görüşürüz." Telefonu kapattım ve aceleyle dolabıma gidip giyecek mükemmel bir şey aradım. Rochester'da genellikle klişeleşmiş siyah elbise pantolonu ve beyaz gömleği tercih ederdim. Orada olduğumdan başka bir şey gibi görünmem önemli değildi.

Ama burada, New York'ta daha şık ve zarif olmam gerektiğini hissediyorum. Bilirsiniz, tuvalet kâğıdım azaldığı için değil, iyi yapılmış bir işin verdiği tatmin için çalışan biri gibi. Ki öyleyim.

Cömert kıvrımlarımı sürtük gibi görünmeden saran lacivert bir şal elbisede karar kılıyorum. Sonra uzun sarı saçlarımı Fransız burgusu şeklinde kıvrıyorum ve sert görünmemek için birkaç dalgalı tutamı serbest bırakıyorum.

Bir çift alçak topuklu ayakkabı giydikten sonra banyo kapısının arkasına sıkıştırılmış aynada kendimi kontrol ediyorum. Bir kadın gibi göründüğümü söylemek istiyorum. ellili yılların seksi, kadınsı ve çekici film yıldızı. Ama gerçek şu ki, günümüz Mary Poppins'i havası veriyorum. *Neden öyle?*

Gezegendeki hiçbir yirmi sekiz yaşındaki insanın giymek istemeyeceği matruşka ayakkabılarım olduğuna karar veriyorum. Öğle yemeğini servis etmeden önce giyebilmek için çantama bir çift yüksek topuklu ayakkabı atıyorum.

Üzerinde Nibbles and Noshes'un şirket logosu olan iki önlük çıkarıyorum - tüm yemek şirketlerinin hatırlaması gereken üç kelime "reklam, reklam, reklam!" Bu iş bittikten sonra, minibüse inmesi gereken her şeyi listemden kontrol etmeye başlıyorum.

Teisha iş üniforması, siyah pantolonu ve beyaz polosuyla geldi. Bana şöyle bir baktı ve "Etkili görünüyorsun." dedi.

"Bu da ne demek oluyor?" Çünkü kulağa iltifat gibi gelmiyor.

"Güzel görünüyorsun, profesyonel," diye karar veriyor başını yana eğerek.

"Mary Poppins'e benziyor muyum?"

Beni işaret etmeden önce parmağını burnuna götürerek, "Evet! Tanıdık geldiğini biliyordum," diyor.

"Günü çay içerek ve uçurtma uçurarak geçirmek üzere olan bir İngiliz dadı gibi görünmek istemiyorum," diyorum suratımı asarak.

"Psh, evet biliyorsun. Gezegendeki her küçük çocuğun Mary Poppins'e karşı bir ilgisi vardır. Erkekler seni sevecek ve kadınlar senin tarafından tehdit edilmeyecek. Bu iyi bir görünüm."

Şimdi bunun için endişelenecek vaktim yok. Teisha ve ben kamyoneti yüklemekle meşgul olmadan önce aceleyle banyoya gidip çekiciliğimi arttırmak umuduyla en sevdiğim parfümü sıkıyorum. Servis tepsilerimi, mutfak eşyalarımı ve nevresimlerimi minibüste tutuyorum çünkü dairem onları saklamak için çok küçük. Büyük bir saklama kutusunu kenara iterek soğutucular ve çeşitli market poşetleri için yer açıyorum.

Arkadaşım "Bu yemek kaç kişilik?" diye soruyor.

"On yedi," dedim ona. "Her ihtimale karşı yirmi ikiye yetecek kadar yaptım. Özellikle ilk izlenimde asla yetersiz kalmak istemezsiniz."

İstanbul'un en güney ucu olan 34. Cadde'ye çıktıktan sonra Garment District'ten sonra Chelsea, Greenwich Village, Soho ve Tribeca'dan geçerek nihayet Financial District'e varıyoruz. Kendimi o kadar kaptırmışım ki, daha birkaç hafta önce çıplak olan ağaçların şimdi yemyeşil yapraklarla dolu olduğunu fark edene kadar birkaç blok ilerlemiş oluyoruz. Bazıları çiçek açmaya hazırlanan pembe ve beyaz tomurcuklarla bezenmiş. Üç mil gitmek kırk beş dakikamızı alıyor. New York için şaşırtıcı derecede hızlı.

Binanın altına girip minibüsü asansörlerin yanındaki yükleme alanına park ediyorum. Acil durum ışıkları yanıp sönerken, boşaltıyoruz. Sonra Teisha

Ben parka giderken nöbet tutuyor.

Liberty Bank Binası'nın kırk ikinci katına çıktığımızda, kalbim üç dakikalık bir mil koşmuşum gibi çarpıyor. O kadar gerginim ki terliyorum. Bir kolumu kaldırıp kokmadığımdan emin olmak için burnumu çekiyorum.

Arkadaşım gülüyor. "Güzel kokuyorsun. İyi görünüyorsun. Rahatla, olur mu? Daha önce hiç catering işi yapmamış gibi davranıyorsun."

"New York'ta kalmak istiyorsam bu işten istikrarlı bir sonuç çıkarmam lazım. Beni sevmelerine ihtiyacım var."

"Kızım, sen tanıdığım en sevimli insansın. Tabii ki senden hoşlanacaklar."

Asansör nihayet açıldığında - Manhattan semalarına doğru kırk iki kat tırmanmak uzun zaman alıyor - kendimi biraz daha iyi hissediyorum.

Açık kahverengi saçlı, uzun boylu ve çok yakışıklı bir adam lobide asansörün hemen dışında bekliyor. Ayağa kalkıyor ve bizi selamlıyor, "Hanginiz Aimée?"

O bir İngiliz! Elimi kaldırıyorum, "Bu kadar yardımcı olduğunuz için çok teşekkür ederim. Eğer birini bulamasaydım patronum öğle yemeğini kendim hazırlamamı isterdi ve sizi temin ederim ki kimse

hayatta kaldım." Şakacı bir şekilde göz kırptıyor ve ekliyor: "Ayrıca dün gece bir randevum vardı. Ve daha yeni tanışmış olmamıza rağmen, onun borusunu öttürmeme izin verdiğini rahatlıkla söyleyebilirim."

Teisha kahkahayı patlatıyor. "Bu daha önce duymadığım bir örtmece." Sonra elini uzattı ve "Ben Teisha." dedi.

Byron ona göz kırptıyor. "Randevum bir caz müzisyeniyleydi, cazibem konusunda fazla gevşek davrandığımı düşünmeyin."

"Demek gerçek trompetini çalmana izin verdi," diyor.

Omuz silkiyor. "Tabii, öyle yapalım. Şimdi seni mutfağa taşıyalım, sonra da sana öğle yemeği için kullanacağımız konferans odasını göstereyim."

Fitzwilliam & Associates'in şeffaf cam kapılarından içeri girdiğinizde karşılaştığınız manzara çok etkileyici. Başta siyah deri ve krom olmak üzere şık mobilyalar lobiye süslüyor. Duvarlar o kadar açık bir griye boyanmış ki neredeyse gümüş gibi görünüyor. Üzerlerinde asılı olan tablolar, muhtemelen bir yılda kazandığımdan daha pahalıya mal olan modern renk sıçramaları.

Pencereden Brooklyn Köprüsü'ne bakarken bir an için felç oluyorum ve şaşkınlık duvarı üzerime yıkılıyor. *Bu büyük zaman, Aimée. Sakın batırma.*

Üzerine boyanmış gibi duran dar bir kalem etek giymiş uzun boylu bir esmer, "Kim kokuyor?" diye sorarak beni trans halinden çıkardı.

Tam gizlice koltuk altımı tekrar koklamak üzereydim ki, "Bugün kim parfüm sürmeye cesaret etti?" diye açıkladı.

Byron ona bakıyor ve omuz silkiyor. "Benim hatam, Cindy. Aimée'ye WL Senior'un kokulara karşı ciddi bir alerjisi olduğunu söylemeyi unuttum." Bana dönerek, "Giyebileceğin başka bir şey var mı? Seni yıkadıktan sonra yani."

"Ben... Ben bilmiyorum," diye kekeliyorum, bu kadar kötü bir ilk izlenim bıraktığım için dehşete düşüyorum. Şehir dışındaki minibüsümde her zaman fazladan kıyafet bulundururdum ama buraya geldiğimden beri pek işim olmadı.

"Tanrı aşkına," diye alay ediyor Cindy. "Eğer ona bir gömlek bulabilirsen ofisimde fazladan bir çift pantolon var."

Cindy'nin benden en az beş santim uzun ve en az iki beden küçük olduğuna eminim. Sanırım ben öleli bir yıl olmadan onun boyuna bile gelemem. Onun pantolonunu giyebilmemin imkanı yok.

Byron ona "Git getir onları" der. "Benimle patronun ofisinde buluş. Orada duş alabilir."

Birdenbire Teisha'yı yemekten sorumlu bırakarak kutsal bir yere götürüldüm. Mahcubiyetten ölebilirim.

"Bay Fitzwilliam önümüzdeki bir saat boyunca dışarıda olacak, bu yüzden onun özel banyoya gitmeliyim." Sanki bir büyü yapıyormuş ya da auramı okumaya çalışıyormuş gibi elini önümde sallıyor. Sonra aceleyle odadan çıktı.

Ofis, İngiltere'deki bir Edward dönemi centilmen kulübü kadar şık. Bunu gençliğimde okuduğum yüzlerce tarihi romandaki tasvirlerden biliyorum. Geniş bir kitaplık (kitaplarla ve ödülleriyle dolu), devasa bir maun masa, koltuklar ve bir kanepi içeren bir oturma alanı ve altına özenle yerleştirilmiş dört yemek sandalyesi olan yuvarlak bir masa var. Her şey antika ve son derece pahalı görünüyor. Görüldüğü kadar yumuşak olup olmadığını görmek için uzanıp oryantal halının üzerinde yuvarlanmaya yarı yarıya istekliyim.

Bu kadar önemli olmayı hayal bile edemiyorum. Umarım kısa kel adam -*çünkü patron* nedense hep kısa boylu ve keldir- bu ofisi kendi ofisi olarak adlandıran kişi sahip olduklarının kıymetini bilir.

Banyonun kapısını açtığımda, sesli bir nefes alıyorum. Duş benim tüm banyom kadar büyük ve Doğu Nehri'ne bakıyor. Burada soyunmak bana kendimi tüm dünyanın görebileceği şekilde sergileniyordum gibi hissettirecek.

Aceleyle telefonumu aldım ve Teisha'ya mesaj attım.

Ben: İyi misin?

Teisha: Her şey kontrolüm altında. Hiçbir şey için endişelenme.

Ben: Parfüm kullanıyor musun? Teisha:

Hayır.

Tamam, olabildiğince çabuk çıkacağım. Nasıl bir ofiste olduğuma inanamazsın!

Teisha: Oldukça gösterişli,

ha? Ben: Öyle de

denebilir.

Byron'ın giymem için şişman bir kadın pantolonu bulmasını umarken yavaşça kıyafetlerimi çıkarmaya başlıyorum. Duşa girdiğimde kendimi olabildiğince hızlı bir şekilde keseliyorum. Sabun eski moda bir kalıp Fildişi ve kendimi iyice durulamadan önce tüm vücudumda gezdiriyorum.

Tam duştan çıkmak üzereydim ki, "Tanrı aşkına Byron, beni rahat bırak. Acelem var."

Ses banyo kapısının hemen dışında! Lanet olsun, kapıyı kilitlemiş miydim? Kimsenin giremeyeceğinden emin olmak umuduyla duştan çıktım.

İçinde. Islak ayağım parlak mermer zemine çarpar çarpamaz kayıyorum ve sanki *Frozen on Ice* filminde oynuyormuşum gibi odanın içinde kayıyorum. *Bırak gitsin!!!*

Şansa bakın ki, tam o anda kapı açılıyor ve şimdiye kadar göz göze gelmekten zevk aldığım en yakışıklı adamın kollarına düşüyorum - kalın, siyah saçları, tek bir teli bile istediği yerden ayrılmaya cesaret edemeyecekmiş gibi görünen, yosun yeşili gözleri altın rengi benekler ve kahve rengi kenarlar ve -oh, vay canına- iki günlük kirli sakallarla bezenmiş yontulmuş bir erkek çene hattı. Büyük bir inançsızlıkla ona aval aval bakıyorum. Muhteşemliği karşısında gözlerim o kadar kamaştı ki, geçici olarak dilsiz kaldım.

Kollarını bana dolayarak omzunun üzerinden sesleniyor: "Byron, çaresiz sokak hayvanlarından birini banyomda bırakmışsın."

İki şey var. Birincisi, İngiliz aksanı o kadar rüya gibi ki, az önce en kötü hakaretlerden birini savurmasına rağmen neredeyse bayılasım geliyor Herkesin bana attığı. İkincisi, o kadar güzel kokuyor ki boynuna sürtünmek istiyorum. Sonra, tabii ki, başka bir şey daha var. Çırlıçıplaktım.

Dördüncü Bölüm

Noel

Bana doğru bastırılmış kadına bakıyorum, sıcak, ıslak kıvrımlarının verdiği hisle bir anlığına büyüleniyorum. Yanakları utançtan olduğundan emin olduğum bir şekilde kızarmış, ama ağzının hafifçe açık olması ve tamamen kıyafetsiz olması arasında, o ... şey, benim gibi görünüyor tutku sancıları içinde olduğunu hayal ediyorum. Tüm vücudum olan bitenin bu olduğunu düşünüyor olmalı çünkü anında ve kesinlikle iş için uygun olmayan bir şekilde tepki verdi.

Onu bırakmalıyım. Şimdi.

Tamam... şimdi. Cidden, kollar.

Çıplak güzel gözlerini bana dikti. "Az önce bana çaresiz bir sokak çocuğu mu dedin?"

Beni sapık olarak görmemesi için göz temasını korumaya özen gösteriyorum (ellerim açıklanamaz bir şekilde kalçalarının kıvrımına yerleşmiş olsa da ve ben fark etmeyeceğini umduğum fiziksel bir tepki göstererek, "Byron'la birlikte olduğunu sanmıştım. Egosunu yükseltmeye ihtiyacı olan genç kadınları toplama eğilimindedir."

Byron solumda belirdi ve "O benim değil. Yemek şirketinden." Bir eliyle yanıma uzanıyor ve bir çift siyah pantolon uzatıyor. "Al bakalım, aşkım."

Onları Byron'dan kapıyor, sonra geri çekilirken kendini örtmeye çalışıyor, gömleğimi ıslak ve kollarımı boş bırakıyor. "Sakıncası var mı?"

"Dürüst olmak gerekirse, sakıncası var," diyorum, içinde bulunduğum büyüden sıyrılıp

iş moduna geri dönüyor. "Bu sabah oldukça acelem var ve müşterilerim gelmeden önce tıraş olmam gerekiyor."

"Yapmadım... kastettiğim bu değildi." Siyah kumaşı yaramaz yerlerine doğru tutarken, ben de bazılarının muhteşem görüntüsünü fark etmemeye çalışıyorum.

çok geniş yan göğüs, arkasındaki aynada yuvarlak poposunun şok edici derecede güzel görüntüsünden bahsetmiyorum bile.

Gözlerimi onun arkasından ayırıp güzel yüzüne çeviriyorum. "Peki, verimlilik adına, lütfen ne demek istediğinizi söyleyin."

Dişlerini gıcırdatarak, "*Lütfen gidin de giyineyim*" diye homurdanıyor. *Ah, çıplak bayanın bir öfkesi var. Bununla çalışabilirim.*

Yanaklarım kızarıyor ve başımı sallıyorum. "Evet, tabii ki. Belli ki kastettiğin buydu."

Byron beni dirseğimden tutup odadan dışarı çekti ve kapıyı arkasından kapattı. "Tacizden dava edilmeden önce gel."

Topuğumun üzerinde dönüyorum ve ona 'Eee? WTF?' bakışı attım.

"Doğru. Bu konuda," diyor kapıyı işaret ederek. "İçeri parfüm sıkarak girdi ama şimdi her şey düzeldi. Neredeyse." Bütün geceler için birkaç yedek kıyafet sakladığım dolabıma doğru yürüyor ve kapıyı kaydırarak açıyor. "Bir gömleğe ihtiyacı olacak."

Burnumun kenarını ovuşturarak uzun bir iç geçirdim. "Bu nasıl oluyor, onca günün arasında bugün?"

Askıdan beyaz düğmeli bir ceket çıkarıyor ve göz temasından kaçınarak süit odaya doğru ilerliyor. "Hayatın neden bu şekilde geliştiğini kim söyleyebilir? Kader mi? Tanrı mı? Evren mi?"

Kollarımı nemli göğsümde kavuşturarak, "*Sen*, yemek şirketine koku sürmemelerini söylemeyi unuttun mu?" diyorum.

Bana ters ters bakarak tısladı, "Gerçekten şikayet mi edeceksin? O çok güzel ve bu aylardır gördüğün en hareketli şeydi."

Ben itiraz edemeden banyonun kapısına üç kez sertçe vurdu. "Aimée, tatlım. Senin için bir gömleğim var. Merak etme, ben Byron'ım, ürkütücü patronum değil."

Kilit tıklıyor ve kapı bir aralık açılıyor. Kolunu dışarı uzatır ve fısıldar, "O hala burada mı?"

Byron eğiliyor ve kulağa "maalesef" gibi gelen bir şeyler mırıldandığını duyuyorum, "Tanrım, bu pantolon sana dar geliyor. Nefes alabiliyor musun?"

Kulaklarımı zorlamama rağmen cevabı duyulmuyor. Bir saniye sonra Byron odaya girip kapıyı kilitliyor ve beni tuvaleti kullanmak için beklerken bırakıyor. Ayağımı sabırsızca yere vuruyorum, içeride benim yerime kardeşimin olmasından duyduğum kızgınlık ve kıskançlık arasında gidip geliyorum. Orada

Byron olmanın bazı ciddi faydaları var - en bariz olanı da çeşitli soyunma durumlarındaki kadınlara erişim izni. Bir dakika sonra, bu noktada ekleyebileceğimiz hiçbir şey olmadığını bilsem de, oturup sunumu tekrar gözden geçirebileceğime karar verdim. Ve eğer varsa bile Geliştirilebilecek bir şey varsa da beynim bu kadar kansızken bunu düşünecek durumda değilim.

Derin bir nefes alıyorum ve kalbime yavaşlamasını, böylece gerçekten düşünebileceğimi söylüyorum ama sonunda yaptığım tek şey o anı yeniden yaşamak oluyor. Yüzü zihnimi dolduruyor, hemen ardından yumuşak, kadınsı formu geliyor.

Tanrım, kıvrım üzerine kıvrımları var - bir erkeğin günlerce içinde kendini kaybedebileceği türden.

Kes şunu, seni aptal! Kendini ona doğru bastırmakla ilgili hayaller kurmaktan daha acil meselelerin var... Ack! Bunu kapatamıyorum.

Dürüst olmak gerekirse, zamanlama daha kötü olamazdı. Parmaklarımı huzursuzca çeneme vurarak, onunla ilgili tüm düşünceleri bir kenara itmeye ve kafamı tekrar oyuna vermeye karar veriyorum. Odaklanmam gereken bir zaman varsa, o da tam şu andır.

Sonunda ikisi ortaya çıkıyor; önce Byron, ardından da son derece dar bir pantolon giymiş olan yemek servisi görevlisi. Üzerinde en sevdiğim Fred Perry gömleğim var ve gömleğin içinde boğulmaması için önü düğümlemiş. Çok mu seksi?

Bana mahcup olmasa da çok profesyonel bir gülümseme veriyor ve "Ben Aimée Tompkins, Nibbles and Noshes'un sahibiyim" diyor. Tokalaşmam için sağ elini uzattı.

Normalde bir centilmen olduğum için kendimle gurur duyarım. İçgüdüsel olarak ayağa kalkıp onu düzgün bir şekilde selamlamak, elimi uzatıp iyi olup olmadığını sormak istiyorum. Ama hâlâ rahatsız bir durumda olduğum için masamın arkasında sıkıca oturmaya devam ediyorum. Ona başımı sallayarak, ilgileniyormuş gibi görünmemek için elimden geleni yapıyorum. "Bugün her şeyin aksamadan yürümesi şart Bayan Tompkins. Başka bir sorun çıkmayacağına inanıyorum."

Yanakları kızarır ve gözleri halıya döner. "Evet, elbette. Olanlar için çok üzgünüm. Bu asla ... ben ... ben normalde ..." Sesi kesiliyor ve ayağa kalkıp onu teselli etme isteğimle savaşmak zorunda kalıyorum. Korkarım henüz hareket etmeye hazır değilim.

Byron'a başımla ona doğru acil bir selam veriyorum. Bana ters ters bakıyor, sonra neden bir centilmen gibi davranmadığımı anlıyor ve ayağa kalkıyor

Kalk. "Oh, anladım," diyor ve kolunu onunkine doluyor. "Bunu bir kez daha düşünme, Aimée. Çoktan unutuldu." Bana döndü. "Öyle değil mi patron?"

"Hafızamdan silindi," diye yalan söyledim. "Şimdi izin verirsiniz, gerçekten biraz yalnız kalmaya ihtiyacım var ve eminim ikinizin de yapacak çok işi vardır."

Beşinci Bölüm

Aimée

Utançtan ölmek mümkün mü? Çünkü eğer öyleyse, dünyadaki son birkaç anımı yaşıyor olabilirim. Cindy'nin pantolonunu ıslatmak zorunda kaldım, böylece onları giyebilmem için yeterince gerilebilirlerdi. İşe yaramadı, bu yüzden onları tamamen ıslatmak için musluğun altında çalıştırmak zorunda kaldım. O da *zar zor* işe yaradı. Şimdi finansal özgürlüğümü muhtemelen elinde tutabilecek bir adamın önünde duruyorum ve sanki ben -ne demişti bana, çaresiz bir sokak serserisi mi?

Noel Fitzwilliam bir pislik. Etrafta hafifçe kaba terimler savuran biri değilim, ama bu adam beni iki inç uzun hissettirmek için kendi yolundan çıkıyor. Aklıma gelen her kötü kelimeyi ve daha fazlasını hak ediyor. Daha fazlası için Teisha'ya danışmam gerekecek. İsteddiği zaman gerçek bir kelime sihirbazı olabiliyor.

Byron beni aslanın ininden mutfağa götürürken, Cindy'nin pantolonunun paçalarına dört kez takılıyorum. "Belki Cindy'nin ödünç alabileceğimiz topuklu ayakkabıları vardır," diye öneriyor Byron, güvenliğim için endişeli görünüyor.

Lütfen, hayır! O iki beden pantolonlu şeytani kadından başka bir şey istemiyorum. Şu haliyle, iyi bir insan olsaydı Noel kartı listemden çıkardı ve biliyorsunuz, ben gerçekten Noel kartı gönderiyorum. Pantolonumun paçalarını balo elbisesi gibi yukarı kaldırırken ve derin bir reverans yapmak üzereyken ona "Çantamda topuklu ayakkabılarım var," diyorum.

Byron'ın bana mutfağı gösterdikten sonraki son sözleri, "Bir şeye ihtiyacın olursa haber ver. *Herhangi bir şeye*. Bay Fitzwilliam'ın ofisinin önündeki masamda olacağım." Bana öylesine şefkat ve nezaketle bakıyor ki Sanki biraz önce suçlandığım çaresiz sokak serserisi gibiydim.

Teisha beni selamlamak için arkasını dönüyor ve elindeki tepsi yığınınını bırakıyor - neyse ki boşlar. "Tatlım," diyerek beni bir aşağı bir yukarı süzüyor.

"Bu kadar dar pantolon giyersen mantar enfeksiyonu kaparsın."

Gözlerim yaşla doluyor. Az önce bana söylediği gerçek yüzünden değil, bu gün çok kötü geçtiği ve iyi geçmesine çok ihtiyacım olduğu için. Bana doğru koşan arkadaşım beni kollarının arasına alıyor ve sıkıca sarılıyor. "Bunu yapabilirsin, kızım. Hadi, neşelen. Birlikte bir şeyler bulacağız."

Ellerini üst kollarıma koyarak beni kendisinden uzaklaştırıyor ve "Bir haftalık bahşişine bahse girerim ki sıska Cindy o pantolonun içine bile sığamaz" diyor.

"Sence bana bilerek mi küçük pantolon verdi?" *Ne anlamı olabilir ki?*

Teisha kaşlarını soru işaretine dönüştürerek cevap veriyor: "Motivasyonunun ne olduğunu bilmiyorum ama o kadar soğuk ki sıcak lavın yanından geçerken bile onu dondurabilir. Bu konuda hiçbir şey söyleyemem."

"Burada her şey nasıl gidiyor?" Umutsuzca kadınlık organıma batan ıslak pantolonu düşünmemeye çalışarak soruyorum.

"Her şey tepsilere konulmaya ve dışarı çıkarılmaya hazır. Konferans salonuna bir büfe ve içecek istasyonu kurdum. Anladım ki bu kurumsal Tipler evde Pazar yemeği yiyormuş gibi masanın etrafında bir şeyler dolaştırmak istemeyeceklerdir."

Çantamdan topuklu ayakkabılarımı çıkarırken başımı sallayarak onaylıyorum. Belki de fazladan beş santim, bugün olmam gereken savaşçı gibi hissetmeme yardımcı olacak ve önemli birine kafa atmamı engelleyecek. Bu takılmaların durması lazım.

Köşede bir sandalye bulduktan sonra ayakkabılarımı değiştirmek için oturuyorum. Cindy'nin pantolonu bagajımda yer değiştiren çöplere tepki veriyor ve bekleyin, ağ kısmı tamamen açılıyor. Teisha bana korkunç bir araba kazasına tanıklık ediyormuş gibi bakıyor. "Hayır! Sana daha ne olabilir ki?

bugün?" Umarım az önce evrene meydan okumamıştır ve kötü ruh orduları benimle uğraşmak için sıraya girmişlerdir.

Ayağa kalkarak, "İyi haber şu ki artık çok daha rahatlar" diyorum.

"Kötü haber, içkiniz dışarıda takılıyor."

Aşağı bakıyorum ve indirimden aldığım pembe iç çamaşırlarımın görüldüğünden emin oluyorum. "Şimdi ne yapacağım ben?" Talep ediyorum.

Teisha önlüğünü çıkarıp bana verdi, "Bunu giy." Emirlerine uyarak, "Peki ya kırım?" diye sordum.

Masanın üzerinden önlüğümü alıyor ve ilmeğini başımın üzerine atıyor, böylece arka tarafımı örtüyor. Sandviç tahtası giymiş gibi görünüyor olmalıyım.

"Mükemmel!" dedi arkadaşım.

"İnsanların neden benim iki önlük giydiğimi ve senin hiç önlük giymediğini merak edeceklerini düşünmüyor musun?"

"Psh," diye nefesini sızdıran bir lastik gibi bırakıyor. "Bu insanların bizi göreceğinden bile şüpheliyim. Biz sadece arka plandayız. Ama endişeleniyorsan büfenin yanında durup servis yapabilirsin. Etrafta dolaşp içecekleri doldurma ve kirli tabakları toplama işini ben yaparım."

"Teşekkürler Teish," diyorum ona, her türlü sevgiyi hissederek. "Sen bir kızın sahip olabileceği en iyi arkadaşsın."

"Aynen öyle! Şimdi şu ayakkabıları giy ve yemeği hazırlamama yardım et."

Görünüşe göre Cindy'nin pantolonu topuklu ayakkabılarımla bana hala çok uzun geliyor.

Teisha fark eder ve başını sallayarak kapıdan çıkar. Geri döndüğünde elinde bir zimba vardı. "Otur," diye emrediyor.

"Paçayı zımbalayamazsın! Pantolonu mahvedersin."

"Bunu az önce poposuna klima özelliği ekleyen kadın söylüyor."

Haklı. T pantolonun paçalarını kıvrırken ben de bir bacağımı uzatıyorum. Cindy'ye bunların parasını geri ödemeyi teklif etmem gerekecek ve bunları Filene's Basement'tan almadığını biliyorum. Etiketle şöyle yazıyordu.

Prada, bu da onları değiştirmenin bu öğle yemeğinden elde ettiğim tüm kârı alacağı anlamına geliyor.

Nihayet toparlandığımda -Frankenstein'ın canavarından farklı olarak- gitme vakti geldi. Teisha ve ben tüm yiyecekleri çıkardık ve konferans salonunun köşesinde duruyoruz. takım elbiseler geliyor.

Noel Fitzwilliam öyle bir özgüven ve tarzla içeri giriyor ki, *The Bachelor'da rol alan* tüm erkeklerin toplamından daha iyi görünüyor. Ona gönderdiğim takdir anı için kendimden nefret ediyorum. Gezegendeki en muhteşem erkek örneği olabilir ama aynı zamanda kaba, kibirli ve kendini beğenmiş biri olduğu için hayranlığımı hak etmiyor.

Daha bir saat önce onun kollarında çıplaktım. Büyük bir iç çekiş.

Noel, elini yaşlı bir beyefendinin omzuna koyarak şöyle der: "Bugün senin için oldukça iyi bir sunumumuz var Walter. Umarım yanınızda

çek defteri." Noel bana küçümseyen bir bakış fırlatırken ikisi erkekçe kıkırdıyor. Eğer bu işe bu kadar ihtiyacım olmasaydı, süslü bagetlerimi ona roket gibi fırlatmaya başlardım.

Cindy, engerek yılanı gibi kendini beğenmiş bir şekilde içeri giriyor. Noel'den başka kimsede gözü yok. İkisini kesinlikle birlikte görebiliyorum. Birbirlerini hak ediyorlar. Büyüyünce okul kabadayısı olacak zalim ama gülünç derecede muhteşem bebekler yaparlardı.

Herkes konferans masasına oturduktan sonra Byron içeri girer ve "Sevgili yemek şirketimiz siz hazır olur olmaz öğle yemeğini servis edecek" diye anons eder.

Noel ona gülümsüyor -bana mı öyle geliyor yoksa birbirlerine mi benziyorlar- ve "Ne zaman istersen Byron" diyor.

Byron aceleyle yanımıza geldi. "Tamam kızlar, sıra sizde. Hepsine her şeyden biraz verin."

"Açık büfe servis yaptığımızı sanıyordum," diyorum, içimi ham panik dokunaçlarının sarmaya başladığını hissederek.

"Hayır, Bay Fitzwilliam müşterilerine beş yıldızlı muamele yapmayı sever. Yaşlı adamla ve onun iki yanındaki iki kişiyle başlayın, sonra da Mr. Fitzwilliam. Diğerleri için belirli bir sıra yok."

Teisha ve ben hemen öğle yemeğini hazırlamaya başlarken, ben nefesimin altında fısıldıyorum, "Saygınlığımı korumamı sağlayacak parlak planın buraya kadarmış."

"Sen odanın pencere tarafında kal, ben de yaşlı adamın olduğu tarafı alacağım. Bu şekilde yan tarafa geçebilir ve daha az dikkat çekersiniz."

Önerisini takdir etmekle birlikte, akıl sağlığım için endişelenen bir ya da iki kişi olmadan bu yemeği atlatabileceğimi düşünemiyorum. Çoğu insanın catering personeline dikkat etmediği doğru, ancak bu sadece normal göründüklerinde. Bir sokak köşesinde durup BOGO mısırlı sosisli reklamı yapıyormuş gibi görüldüğünüzde, bu tamamen başka bir hikaye.

Teisha ilk üç tabağı dışarı taşıdıktan sonra, ben de patrona servis etmek için kendi tabağımı aldım. *Uygunluk açısından bunu büyük BM olarak kısaltabilirim.* Noel yemeğini servis ederken bana bakmıyor bile, kendini beğenmiş züppe. Onun büyük ve güçlü kollarına sarılmışken hissetmiş olabileceğim kimya için çok fazla. Bunu asla yüksek sesle söylemeyeceğim, ama en derin karanlık duygularımda Sırlar kasası, şimdye kadar yaşadığım en erotik anlardan biri olarak kayıtlara geçecek.

"Bayan Tompkins, iyi değil misiniz?"

Noel'in sesi beni herkesin gözü önünde yaşadığım anıdan uyandırıyor. Utanç ateşi neredeyse yüzümü yiyip bitiriyor. Ona cevap vermek yerine dikkat kesiliyorum ve daha fazla tabak almak için aceleyle büfeye gidiyorum.

Öğle yemeği servis edildikten sonra Teisha ve ben açık büfe masanın yanında durup yemeklerin kayboluşunu izliyoruz. Odada "lezzetli" ve "...denediniz mi?" mırıltıları duyuluyor ve ben T'ye sırtıyorum, bir an için çift önlüklerimi ve zımbalı, sırlıklam pantolonumu unutuyorum. (Tabakta tek bir lokma bile kalmadı, Cindy'ninki bile.)

Yemekler hakkında yorum yapmayan tek kişi, yakın zamanda taşındığı için birlikte geldiği yaşlı beyefendinin yanında oturan Noel. Başka bir şeyi fark edemeyecek kadar sohbete dalmış durumda. Birden, bana başını sallamasını, gülümsemesini ya da yemekler hakkında güzel bir şey söylemesini beklerken diken üstünde olduğumu fark ediyorum. Onun gibi bir hıyarın ne düşündüğü umurunda olmamalı, ama sorumlu kişi o olduğuna göre, en azından tekrar müşteri olup olmayacağı konusunda bana bir ipucu verebilirdi.

Doğru an geldiğinde, Teisha ve ben tabakları ve peçeteleri temizliyoruz. BM'nin tabağını aldığım da bana bakıyor. Kısa bir an için gülümsüyor ve bir iltifat beklerken kalbim biraz çarpıyor. Onun yerine şöyle diyor,

"Lütfen kurabiyeleri masaya koyun, sonra da dışarı çıkın."

Yüzümdeki umutlu sırıtışı silerken bir aşağılanma hissi çarpıyor yüzüme. Ben yardımcıyım, başka bir şey değilim. Ona parmağımı gösterme dürtüsünü hızlı bir baş sallamayla değiştiriyorum, sonra Teisha ve ben bize söyleneni yapıyoruz.

Tam kapıya varmak üzereydim, kollarım kirli bulaşıklarla dolu plastik bir kutuyla doluydu ki Noel geri dönmem için işaret etti.

Ona uyuyan bir ejderhaya gizlice yaklaşır gibi yaklaşıyorum. son derece dikkatli. "Bayan Tompkins," diyor. "Lütfen sizinle konuşma fırsatı bulana kadar gitmeyin."

Oh. Aman Tanrım. Tanrım. Bana ne tür korkunç şeyler söyleyeceğini hayal edebiliyorum. Profesyonel olmayan, beceriksiz ve beceriksiz gibi kelimeler katil arı sürüsü gibi kafamı dolduruyor. İmkânı yok. İmkânı yok. Etrafta bekleyip her türlü hakaretine katlanacağım. Hayır, efendim. Byron'dan çekimi alacağım ve sanki bir bankayı devirmişim ve polis peşimdeymiş gibi buradan gideceğim.

Fitzwilliam & Associates'in beni bir daha işe almayacağından o kadar eminim ki, Cindy'ye pantolonu için ödeme yapmayı bile teklif etmeyeceğim. Sadece parayı alıp kaçacağım.

Altıncı Bölüm

Noel

"Bununla birlikte, tasarımın sürdürülebilir yönlerine kapsamlı bir bakış sunması için sözü ünlü kıdemli mimarlarımızdan Ali Burman'a bırakıyorum. Kendisinin tasarladığı çift camlı cephe, yağmur suyu tutma sistemi ve elektrik faturalarını önemli ölçüde düşürecek kadar enerji üretecek güneş panelleriyle özellikle gurur duyuyoruz." Ali'ye başımı sallayıp cesaretlendirici bir gülümseme veriyorum.

Ayağa kalkıp odanın önüne doğru ilerliyor ve ekranın yanındaki podyumda duruyor. Bu fırsatı değerlendirip açık büfe masasına doğru yürüyorum ve kendime bir su dolduruyorum, ellerim hafifçe titriyor.

Sorun değil.

İyi bir başlangıç yaptık. Artık rahatlayabilirsin. Walter Brown Senior'u gözlemlemek için odanın arka tarafındaki görüş noktamı kullanıyorum. O kadar da ilgili görünmüyor. Walter, Ali'nin eşi benzeri görülmemiş elektrik ve ısınma tasarrufuyla ilgili açıklamalarını dinlemek yerine bir kurabiyeyi kokluyor ve elinde evirip çeviriyor. Bir ısıruk alıyor, sonra başını sallıyor ve bir saniyeliğine gözlerini kapatıyor, ağzının içinde olup bitenlere dalıyor.

Sessizce yanındaki yerime geçiyorum, dikkatini yeniden toplayacağımı umuyorum ama faydası yok. Bir ısıruk daha alıyor, bu sefer alçak sesle

"mmm" sesi. Bana dönerek, "Bunlardan birini denedin mi?" diye fısıldadı.

Başımı sallıyorum, sonra onu yönlendirmek için Ali'ye bakıyorum, ama işareti kaçırıyor ve etli parmaklarıyla bir kurabiye alıyor. Bana uzatıyor. "Dene bakalım. Tadına baktığım en iyi kurabiye."

Başkasının dokunduğu yiyecekleri almaktan duyduğum rahatsızlığı gizlemek için gülümsüyorum. Kim bilir ellerini en son ne zaman yıkamıştır? Bir keresinde, iktidar mevkilerindeki erkeklerin, sürekli acele etme hissi nedeniyle tek el sıkkan, el yıkamayan adamlar olma eğiliminde olduklarını okumuştum. Ben o adamlardan biri değilim, ama Walter pekala olabilir. Onun temas ettiği karşı taraftan bir ısıruk alıyorum. *Mmm, vay canına.* Lanetleneyeceğim. O haklı. Bu en iyi kurabiye.

Şimdiye kadar denedim. Pişirilmeden önce şekerle yuvarlanmış gibi görünen bir zencefilli çörek, içini yumuşak tutarken dışına gevrek bir görünüm veriyor.

Kombinasyon dilimde eriyor ve birden Walter'ın tek sallama yapan bir adam olması umurumda olmuyor. Bunlardan biri için öz kardeşimin suratını yumruklayabilirim.

Ağzımda patlayan baharatların tadını çıkarırken, *Aimée'nin elbette nefis kurabiyeler yaptığını* düşünmeden edemiyorum - bu kıvrımları elma yiyerek elde etmedi. Kahretsin, şimdi onu sadece bir önlük giymiş, bir tepsi kurabiye uzatırken ve bana gülümserken hayal ediyorum. Avuç içlerime değen yumuşak teninin anısı zihnimi dolduruyor ve farkına varmadan (ya da Ali'nin söylediği tek bir şeyi bile duymadan) tüm kurabiyeleri mideye indiriyorum.

Walter koluma vurdu. "Haklıydım, değil mi? Ağzıma attığım en iyi lanet şey."

Başımı sallıyorum. "Hem de çok," diye fısıldıyorum, Aimée'ye ait diğer şeyleri düşünerek... *Kes şunu Noel, odaklan.*

"Yemek şirketinizin numarasını kız arkadaşıma verebilir misiniz?" diye soruyor, üç koltuk ötede hararetle not alan bir kadını işaret ederek. Kendisine "kızım" denmesinden nasıl hoşlandığını merak ediyorum.

Dikkatimi tekrar Ali'ye veriyorum ama anlaşılan Walter'ın yemek şirketi hakkındaki konuşması bitmemiş. Eğilip fısıldıyor: "Zihinsel engelli kızı işe almaları da iyi olmuş. Karım her zaman böyle işletmeleri desteklemem için beni sıkıştırır."

"Pardon, ne dedin?" Gözlerimi kısarak söylüyorum.

"İki önlüklü olan. Normal görünüyor ama orada bir sorun olmalı," diyor başının yan tarafına vurarak. "Tanrı aşkına, pantolonunu zımbalamış."

Sözlerinin beni neden rahatsız ettiğini anlamaya çalışarak hızla gözlerimi kırptırıyorum. Hayır. Hiçbir fikrim yok. Hiçbir fikrim yok. Beni rahatsız etmesi için hiçbir mantıklı sebep yok. Yine de... "Numarayla iletişime geçimden emin olabilirsiniz."

Ali birazdan yağmur toplama sisteminden bahsedecek. Buna bayılacaksınız."

Tepsiden bir çikolatalı kurabiye alıp kokluyor ve o an kafama dank ediyor. Walter Senior artık sorumlu adam değil. Öyleymiş gibi davranıyor, ama kararları veren kişi kesinlikle oğlu. Kollarını kavuşturmuş, sandalyesinde arkasına yaslanmış, dikkatle dinleyen Junior'a bakıyorum. İçeri girdiklerinde ve çalışanları Walter Junior'ın yanında yer kapmak için itişip kakıştıklarında bunu neden fark etmedim? Hay aksi, tamamen

onu görmezden geldi. Bunu hemen düzeltmem gerekecek. Yanında oturan kadın eğilir ve kulağına bir şeyler fısıldar. Gözlerini ekrandan ayırmadan başını sallar. Evet. Patron o.

Ve bu gerçeği kabul ettiğimden emin olmam gerekecek, Çünkü aile işini devralan bir çocuğun nefret ettiği bir şey varsa, o da insanların sadece *kim* oldukları için bu işi devraldıklarını düşünmeleridir. Ancak bu tür bir şeyin çok hassas bir şekilde yapılması gerekiyor ki, kendini hala baş patron olarak gören adamı hiçe sayıyormuşum gibi görünmesin. Bunu nasıl düzeltereceğimi bulmaya çalışırken avuçlarım aniden nemlendi. Onunla özel bir konuşma yapmam gerekiyor ama çok hızlı hareket edemem. Bir iş için teklif vermekle biriyle çıkmak arasında şaşırtıcı sayıda paralellik vardır. Asla çaresizlik belirtisi gösterme. Walter Junior için hemen bir not yazıyorum:

Salı günü bana mesaj at, iş konuşalım. 212-
555-4686

Şurada. Dört günlük bir süre, ilgilendiğim mesajını verir ama eğer bizimle gelmek istemezse, elimizde bir sürü başka gayrimenkul var. geliştiriciler kapımızı çalıyor. Ali kibar bir alkışla konuşmasını bitiriyor ve ben ayağa fırlayarak on dakikalık bir mola öneriyorum. Herkes telefon görüşmesi yapmak ve tuvaleti kullanmak için dağılırken ben Byron'a doğru ilerliyorum. Notu ona uzatırken sesimi alçaltıyorum. "Bunu Walter Junior'a götür ve Tanrı aşkına, tedbirli ol."

Onu benden aldı ve uzaklaşmaya başladı ama ben onu durdurdum. "Önce gidip Bayan Tompkins'i bul ve Walter Senior için kalan kurabiyeleri paketlemesini söyle. Ayrıca onun kartvizitlerinden birini de al."

Toplantı Byron dönmeden devam ediyor. Cindy sunum yapıyor ve ilk kez ne kadar acı verici derecede zayıf olduğunu fark ediyorum. Kendimi yeme bozukluğu olup olmadığını merak ederken buluyorum. Aimée'yi pantolonunun içinde görmek oldukça aydınlatıcıydı. *Kahretsin Noel, bugün neyin var senin?* Odaklanmaktan bahsetmişken, Byron nerede? Aimée ile sohbet ederken dikkati dağılmış olmalı. Bir dakika sonra, kapıyı arkasından kapatarak içeri girdi. Bir elinde, üst kısmı düzgünce katlanmış küçük kahverengi bir kağıt torba vardı. Bana verdi.

Byron dilinde isteklerimi yerine getirdiği anlamına gelen bir başparmak işareti. (Bu da aslında ona yapmasını söylediğim üç şeyden en az birini unuttuğu anlamına geliyor).

Sürünerek yanıma gelip diz çöktü ve fısıldayarak, "Onu az önce çıkarken yakaladım. Kartı çantada."

"Gitti mi?" Fısıldayarak bağırdım. *Ama ona kalmasını söyledim.* İyi bir nedenim olduğundan değil, dikkatinizi çekerim. Aslında, ondan beklemesini isterken bile

Ona ne söyleyeceğime dair en ufak bir fikrim bile yoktu. *İyi iş mi? Kurabiyeler güzel miydi? Gömleğimi geri istiyorum ama sabah yatak odamın zeminine bırakabilir misin?*

"Merak etme, ona güzel, dolgun bir bahşış verdim," diye fısıldıyor. "Gerçi yüzündeki ifadeden bunu yapanın sen olmasını istediğini anlıyorum." Yaramaz göz kırpışı gözlerimi devirmeme neden oluyor. Sanırım yeni yemekçimize olan hayranlığımı pek belli etmedim ve şimdi Byron muhtemelen Bu konuda bana acımasızca takılıyorlar.

Ona ters ters bakıyorum ve çantayı elinden kaptığım gibi Walter Senior'a uzatıyorum. Eğilerek, "Yol için." dedim.

Bana Noel arifesindeki bir çocuk gibi sırtıyor, bana keşke kaderimize karar verecek olan adamdı çünkü onu memnun etmek oldukça kolay. Ancak, çantayı yeni açtığı ve şimdi tepside daha fazla kurabiye doldurduğu gerçeğine dayanarak, Manhattan silüetini geliştirme günlerinin geride kaldığından nispeten eminim.

Yedinci Bölüm

Aimée

Asansöre biner binmez Teisha, "Zarfı aç," diye emretti.

"Minibüste açarım. Ellerim çok fena titriyor, kendimi toparlamak için biraz zamana ihtiyacım var."

T onu almak için hamle yapıyor ama o alamadan gömleğimin içine, Noel'in gömleğine sokuyorum. "Aşağı, kızım. Bakmak isteyen ben olmak istiyorum, ama sadece dakika."

Soğutucudan bir baget ekmek alır ve bir ısırık atar. Sonra inliyor, "Aman Tanrım, bu çok güzel! İçinde ne var?"

"Izgara patlıcan, biber, mantar, soğan ve keçi peyniri otlu zeytinyağı ile marine edildikten sonra üzerine balzamik sos gezdirilir."

"Bu o kadar lezzetli ki kimsenin parfüm olayını hatırlayacağını bile sanmıyorum." Bir ısırık daha alıyor. "Kahretsin, bu iyi!"

Onun tepkisi, bu işe berbat bir başlangıç yaptığım için kendimi biraz olsun iyi hissetmemi sağladı. Catering tarihinde kim pornografik bir film dışında işverenin kollarında çıplak kalmıştır ki? Birden, bana emrettiği gibi geride kalsaydım Noel'in bana ne söylemeyi planladığını merak ettim.

Onu Bay Fitzwilliam olarak düşünmem gerektiğini biliyorum ama ellerinin çıplak popomu kavradığını hissettiğimde korkarım o gemi kalktı. Tanrım, bu harika bir andı. Dehşet vericiydi evet, ama akıllara durgunluk verecek kadar lezzetliydi.

Teisha tüm sandviçini bitirdiğinde asansör otoparka varır. Bir düzine kez durmasına rağmen İnsanlar bir açılıp bir kapanıyordu, hepsini yemeye vakti olmamalıydı. Neredeyse süpürdü.

Asansörden indikten sonra kendime bir sandviç alıyorum ve minibüsü alırken bir şeyler atıştırıyorum. Şu anda o kadar mutluyum ki, Cindy'nin işkence pantolonunun rahatsızlığını artık fark etmiyorum-C-POT kısaca. Hedefime ulaştığımda, Noel'in gömleğini çözmeden ve pantolonunu çıkarmadan önce yakınlarda kimsenin olmadığından emin olmak için etrafa bakıyorum. Tatlı bir rahatlama. Kanımın yeniden dolaşmaya başladığını hissediyorum ve o anda bir daha asla yanıma fazladan kıyafet almadan işe gitmemeye karar veriyorum. Ayrıca, T'nin beni uyardığı maya canavarına yakalanmamak için bu hafta her gün yoğurt yiyeceğim.

Kahretsin! İşte o zaman aklıma geldi, elbisemi Noel'in banyosunda unutmuştum. Belli ki onu almak için geri dönemem. Dönebilir miyim? Byron'ın bana verdiği zarfı çıkarıp açtım. Teisha bunu onun önünde yapmadığım için kızacak ama bir saniye daha geçmeden içinde ne olduğunu öğrenmem gerekiyor.

Byron ve ben öğle yemeği için kişi başı 30 dolara anlaştık. kişi başı, saat başı, hizmet için dolar. Hızlıca zihinsel bir hesap yaptım ve Aldığım duş ya da mahvettiğim pantolon için benden kesinti yapmadıkları sürece çekin yedi yüz yirmi dolar olması gerektiğini fark ettim.

Hayatımın en yavaş, en derin nefesini almadan önce çeki çıkarırken gözlerimi kapatıyorum. Sonra bakıyorum. Vay anasını! Sekiz yüz yetmiş dolarlık bir hesap! Parfüm sıkarak neredeyse batırdığım bir iş için yüzde yirmi bahşış demek bu.

Aceleyle minibüsü T'nin eşyalarımızla birlikte durduğu yere çekiyorum. Az önce utanç verici bir yürüyüş yapmışım gibi görünerek sürücü tarafından atlıyorum - dört inçlik topuklu ayakkabılar, bir erkek gömleği ve başka hiçbir şey giymiyorum - bağıriyorum, "T! Yüz elli dolar bahşış aldık! WOO-HOO!!! Kutlamaya nereye gidelim?"

"Sanırım bir yere gitmeden önce sana kıyafet almamız gerekiyor. Ayrıca, sana o işi başardığımızı söylemişim! Bana çeki göster." Ben ona veremedim çeki kaptı. Arkasındaki notu sıyırıp, "Bu ne?" diye sordu.

Elinden aldım ve okudum:

Salı günü mesaj at da iş konuşalım.

(212) 555-4686

"Byron'dan olmalı," diye sonuca vardım. "Muhtemelen patronunun gömleğini falan geri istiyordur."

Teisha minibüsün arkasını açıp eşyaları yerleştirmeye başlarken, "Eminim bir sonraki öğle yemeğini ayarlamak istiyordur," diyor.

"Senin ağzından Tanrı'nın kulağına, dostum. Ciddiyim, beni bir daha işe alırlarsa Cindy'ye pantolonu için para veririm."

"Hayır, yapmayacaksın. Onları Kwon'a götüreceğim ve o da sen."

Eşyaları toplamak için minibüsün arkasına atlıyorum. "Tırnakçınız Cindy'nin pantolonunu mu tamir edecek?"

"Hayır, kuzeni Don öyle. China Town civarında bir yerde kuru temizlemeci ve terzi. Eşyalarımı Kwon'a götürüyorum ve birkaç gün içinde yeni gibi geri getiriyor."

"Sadece New York'ta," diyorum ona.

Şehir merkezine dönmemiz bir saat on beş dakika sürüyor. Sağ tarafımdaki geniş kaldırım son bahar modasını giymiş kadınlar ve takım elbise ceketlerini çıkarıp kollarına asmış erkeklerle dolu. Her iki blokta bir bize yetişmeye çalışan yürüteçli yaşlı bir kadın da var. Bu biraz cesaret kırıcı ve Manhattan'ın tüm arabaları yasaklaması ve caddelerin olduğu yere dev taşıma bantları yerleştirmesi gerektiğine dair her zamanki söylevime devam etmek istiyorum. Eminim daha hızlı dolaşırdık. Ama önümde şehrin trafik sorununu çözmekten daha büyük sorunlar var. Sonunda binamın altındaki otoparka giriyoruz, New York'taki apartmanlar arasında nadir rastlanan bir durum ama bu kadar küçük dairelere razı olmak zorunda kalmamın nedenlerinden biri de bu.

"Yarın senin evine taşınmaya başlayacağım. İşe yarıyor," diyorum arkadaşşıma. "Ev sahibim ayın üçünde kapıları çalmaya başlıyor, bu yüzden ikisine kadar çıkarsam, konuşmak zorunda kalmayacağız."

"Anahtarım sende," dedi bana. Sonra da "Sence Byron neden ona mesaj atmak için Salı gününe kadar beklemeni istedi?" diye soruyor.

Omuzlarımı silkiyorum. "Belki de bir sonraki öğle yemeği için elinde bilgi olmayacağı için o zamana kadar yemek yapmamızı istiyordur."

"Evet, muhtemelen öyledir," diye kabul ediyor. "Sana birini mi hatırlattı?"

"*En İyi Arkadaşımın Düğünü* filmindeki Rupert Everett," diyorum ona hiç vakit kaybetmeden.

"İşte bu! Bence o çocuğu da aramıza katmalıyız, değil mi? Terrance gittiğine göre, düzenli bir eşcinsel oğlana ihtiyacım olacak. Kâkülün şeytanın kartviziti olduğunu bize başka kim hatırlatacak?"

"Yakın zamanda yeniden canlanan catering kariyerimi yapma ya da bozma gücüne sahip olan adamla eşcinsel bir en iyi arkadaş senaryosuna atlamıyoruz.

Sadece hayır. Ağırdan alacağız ve ben ona eşcinsel bir bebek gibi davranmadan önce ilişkimizin profesyonel kısmını sağlamlaştırdığımızdan emin olacağız."

Minibüsü boşalttıktan sonra Teisha, "Hadi Çin yemeği yiyelim. Biraz kung pao ile kutlamayı severim."

Yoga pantolonumu ve kapüşonlu tişörtümü giydikten sonra dairemenden çıkıyorum. T ve ben Doğu 54th Caddesi'ndeki Red Flower'a doğru yürüyoruz ve yol boyunca ne kadar başarılı olduğumuzdan bahsediyoruz.

"O patron adam *Eye Candy Monthly*'den fırlamış gibiydi, değil mi?" Teisha soruyor.

"Sana söylemem gereken bir şey var."

"Ne?" diye soruyor ben yeterince hızlı konuşmayınca. "Noel ben duştan çıkarken içeri girdi."

Teisha yürümeyi bıraktı. Bana döndü ve "Bunu bana neden daha önce söylemedin?" diye sordu.

"Sadece öğleden sonrayı düşünmeden geçirmek istedim." "Seni doğum günü kıyafetinle mi gördü?"

Başımı salladım.

"Bir şey söyledi mi?" Sesi neredeyse bir oktav yükselmişti. "Aslında ayağım kaydı ve kollarına düştüm."

"ÇIPLAK MI?!"

Etraftaki insanlar durup bize bakıyor.

"Sesini alçalt, T. Ve evet, ben çıplakken bana sarıldı." "Neden oh neden oh neden bugün parfüm sürmedim?" diye inliyor.

"O ben olabilirdim! Ayrıntılara ihtiyacım olacak, Aimes, aklına gelebilecek her küçük şeye."

Ona hatırlayabildiklerimi anlatıyorum, o ise bir tür Baptist ayinindeymiş ve İsa'yı ilk kez buluyormuş gibi sesler çıkarıyor.

Restorana oturduğumuzda, "Byron'a hemen mesaj at. Salı gününe kadar bekleme. Patronu hakkında bilgiye ihtiyacımız var."

"Bunu nasıl yapacağım?"

"Ona mesaj atmaya başla," diye emrediyor. "Bakalım ne diyecek, ondan sonra hallederiz."

Numarasının yanındaki mesaj kutusuna basmadan önce telefonumu çantamdan çıkarıyorum. Sonra FitzAssoc yazıp kişiyi oluşturuyorum.

Bugün bana bir şans verdiğiniz için teşekkür etmek istedim. Duş almama yardım ettiğin için gerçekten minnettarım.

Sekizinci Bölüm

Noel

Uygun bir yanıt seçmeye çalışarak sözlerine bakıyorum. Belli ki kardeşime mesaj attığını sanan Aimée'den geliyor. Duş maceralarındaki rolüm için bana teşekkür etmesi zor. Byron'ın ona Walter Junior için yazılmış bir not vermiş olması muhtemel görünüyor ki bu tam da Byron'a yakışır bir şey olurdu. Junior'la kendim iletişime geçmek için aklıma bir not alıyorum.

Aimée'ye dönelim. Belli ki ona kim olduğumu söylemeliyim. Gömleğimi geri istediğimden değil, onu giydiğini düşündükçe gizli bir heyecan duyuyorum. Sadece onunla konuşmadan beni bırakıp gitmesini hoş karşılamıyorum. Elbisesini ona geri vermem gerektiğinden bahsetmiyorum bile. (Elbiseyi dolabıma astım ama bugün dikkatimin dağılmasına neden olan o güzel parfümü içime çekmeden önce değil. Bu koku her neyse, son derece kadınsı ama hiç de tatlı diyebileceğim bir koku değil - tıpkı onun gibi).

Numaramı nasıl aldığınızdan emin değilim yazmaya başladım. Bu Noel, sonra siliyorum. Çenemi kaşırken kendimi sırtırken buluyorum. Benim olduğumu bilse numarayı anında silerdi ve ben de biraz eğlenmek istiyorum. Ayrıca, bugün Cuma gecesi ve One Rosenthal için yaptığımız sunum bittiğine göre, bu hafta sonu yapacak hiçbir şeyim yok. Aylarca yedi gün çalıştıktan sonra Haftada bir gün, aniden kendimi boş zamanımla buluyorum.

Televizyonda izlediğim spor programının sesini kısarak buzdolabından bir bira almak için mutfağa doğru yürüyorum. Telefonuma bakmadan önce kapağını kapatıp şişeyi uzun uzun çektim. Cevap bekliyor. Bana gerçekten çok iyi bir açılış yaptı.

Duş almamdaki yardımlarınız için minnettarım.

Bir erkek bunu nasıl es geçebilir? Cevap yazmadan önce ona çok uygun olan SexyCaterer unvanını veriyorum.

O zevk bana aitti.

SexyCaterer: Patronun ödümü kopardı. O her zaman böyle mi...

Ben: Yıkıcı derecede yakışıklı? Viril?

SexyCaterer: Soğuk ve korkutucu diyecektim. O sıcak tüylü bir tip değil, değil mi?

Ben: Bu işte sıcak ve samimi olmak mümkün değil.

SexyCaterer: Çoğu insan aşırı arkadaş canlısı olmakla tam bir pislik olmak arasında bir denge kurmayı başarıyor.

A-delik mi? Ouch.

Ben: Dürüst olmak gerekirse, banyodaki varlığın oldukça sürpriz oldu.

SexyCaterer: O kısmı affedebilirim ama daha sonraki davranışları ciddiye çok kabaydı. Neyse ki eksikliklerini telafi etmek için sana sahip. Ona patron adam için BM lakabını taktım (ve bu baş harfleri birlikte kullanmanın diğer yolu - lol). Her neyse, neden sana mesaj atmak için Salı gününe kadar beklememi istedin? Benim için başka bir işin var mı?

Hmmm... buna nasıl cevap vereyim? Ona gerçeği söylemeliyim. Hayır yazmaya başlıyorum ama anlaşılmaz bir nedenle kendimi gönder tuşuna basmaya zorlayamıyorum. Çıplak vücudu zihnimde beliriyor ve telefonum çalana kadar görüntünün içinde kayboluyorum. Yazdığını görmek için aşağı bakıyorum:

SexyCaterer: Byron, orada mısın?

Ben: Evet. Evet, buradayım. Senin için başka bir işim var, ama patronum hakkında ne hissettiğini bildiğimden, bunu istemeyebilirsin.

SexyCaterer: Ondan daha kötü insanlar için yemek hazırladım ve kişisel duygularımın lezzetli bir şeyler hazırlamamın önüne geçmesine izin vermedim.

Ayrıca, işe ihtiyacım var. O el ilanlarını dağıtmanın bana bir şey kazandıracağından emin değildim ve sonra bugünkü öğle yemeği için aradınız. Bana bir şans verdiğin için çok teşekkür ederim.

Ben: Ah, evet, broşür... Bu arada öğle yemeği çok lezzetliydi. Misafirimiz kartvizitinizi istedi.

Umarım bu sizin için daha fazla işe yol açar.

SexyCaterer: Bu harika olur! Şimdi bana şu diğer işinden bahseder misin? Başka bir öğle yemeği mi?

Ben: Daha büyük düşün. Bugün sunduğumuz projeyi alırsak, birkaç hafta boyunca personeli besleyecek birine ihtiyacımız olacak - sabah atıştırmalıkları, öğle yemekleri ve öğleden sonra atıştırmalıkları. Hatta arada bir akşam yemeği bile. Uzun saatler çalışacak on sekiz kişilik bir ekip var. Bununla başa çıkabilir misin?

SexyCaterer: Ciddi misin sen?

Ben: Ölümcül.

Benim mizah yeteneğimin olmadığını bilmiyor. En azından New York'a taşındığımdan beri öyleyim.

SexyCaterer: O zaman bin kere evet ve milyon kere teşekkür ederim!!!!

Bana henüz teşekkür etme. Kontratı imzalamadık.

SexyCaterer: Ama alacaksın. Patronun her ne kadar bana göre olmasa da, orada oldukça harikaydı. Müşterilerin etkilendiğini söyleyebilirim.

Bu oldukça hoş, değil mi?

Ben: Gerçekten mi? Nasıl?

SexyCaterer: O her konuştuğunda, gözlerini ayıramıyorlardı. Özellikle erkeklerde çok fazla kafa sallama gördüm. Kadınlar bunu yaptığında sadece dinledikleri anlamına gelir, ama erkekler başını salladığında bu aynı fikirde oldukları anlamına gelir.

Ben: Umarım haklısındır. SexyCaterer: Haklıyım.

Ben: Belki de hüsnükuruntu çünkü işi alırsak sen de alırsın ...

SexyCaterer: Belki, ama bundan şüpheliyim. Ben: Kendine güvenini sevdim.

SexyCaterer: Teşekkür ederim, ama bunu sadece onayınız için söylemiyorum.

Görünüşe göre düşündüğüm kadar alınganmış. Bu tip bir erkeği diken üstünde tutabilir.

SexyCaterer: Şaka yapıyorum! Onaylanmaya bayılırım. Sadece kendine güvenen birinin söyleyeceği bir şey gibi geldi.

Ekrana bakıp sıırıyorum ve konuşmanın henüz bitmesini istemediğim için kanepeme uzanıyorum.

Ben: Komiksin.

SexyCaterer: Teşekkürler. Espri anlayışımı herkes takdir etmez. Sana bir soru sorabilir miyim?

Ben: Tabii.

SexyCaterer: Neden bana çaresiz bir sokak çocuğu dedi?

Lanet olsun. Bunu unutmaya çalışıyordum.

Ben: Bekar kadınlar ve gey erkekler nasıldır bilirsiniz. Hepsi nasıl giyineceklerini, saçlarını nasıl yapacaklarını ve hayallerindeki erkeği nasıl elde edeceklerini söyleyecek bir gey en iyi arkadaş istiyor gibi görünüyor.

SexyCaterer: Evet, ama bu söylenecek çok saçma bir şeydi - özellikle de çıplak bir kıza.

Çifte lanet.

Ben: Bunu söylediği için kendini kötü hissediyor.
Öyle hissetmeli. Şu anda erkeklerle
ilgilenmiyorum, rüya gibi biriyle bile. İhtiyacım
olan şey rüya gibi bir sözleşme - ki siz bana
nazikçe bunu teklif ettiniz (bir nevi).

Rüya gibi, ha? Acaba bunu yazdığının farkında mı?

Ben: Hizmet edebildiğime sevindim. Diğer konuda
yardıma ihtiyacın olursa bana haber ver.

SexyCaterer: Başka ne var? Patronun mu? Sanki.
Faturalarımı ödemekle o kadar meşgulüm ki
endişelerime bir de erkekleri ekleyemiyorum.

Ben: O kadar kötü mü?

SexyCaterer: Şöyle söyleyeyim. Bu hafta sonu en iyi
arkadaşımdın dairesine taşınıyorum çünkü
kiraladığım ayakkabı kutusunu karşılayamıyorum.

Onun böyle bir durumda olduğunu düşündükçe içim daralıyor.
yardım etmenin bir yolunu bulmaya kararlıyım. İhaleyi alsak da almasak
da onu işe almaya gücüm yeter.

Ben: Fitzwilliams'ta yarı kalıcı bir pozisyon bulman
için kesinlikle çok uğraşacağım. Olmazsa, bir sürü
bağlantım var. Senin gibi yetenekli biri yemek işinin
zirvesinde olmalı. Tek sorun

Bizim için çalışmak, *patrona* katlanmak demektir.
SexyCaterer: Böyle bir iş için ayaklarını pp ona
baba diyeceğim.

Bu midemin böyle gerilmesine neden olmamalıydı. Yani, bir kadının
bu şeylerden herhangi birini yapması fikrinden gerçekten hoşlanmıyorum,
ama onunla ...

Gerek yok. ğrenir öğrenmez bir e-posta alacaksınız.
SexyCaterer: Byron, sen ciddi en iyisisin! Sana
tapıyorum.
Ben: Evet, sanırım ben de sana tapabilirim.

Byron gibi davrandığımı *asla* ğrenemez. Bu tam bir felaket olur.
Aslında, durup ona bundan sonra "bana" e-posta atmasını söylemeliyim.
Yine de bu, tüm bu apkın mesajlaşmayı kısa keser ve Tanrı biliyor ki bu
değişim, aynı kadını sadece birkaç saat önce kollarımda çıplak tuttuğumdan
beri bir kadınla yaşadığım en eğlenceli şey.

Dokuzuncu Bölüm

Aimée

Teisha'ya taşınmak tahmin edilebileceği kadar yorucu değil. Neredeyse hiçbir şeyim yok, bu da tüm taşınma işlemini yarım günde halledebildiğim anlamına geliyor. Ne kadar üzücü değil mi?

T işten eve gelip eşyalarımı gördüğünde, "Bekleseydin sana kesinlikle yardım ederdim" dedi.

"Biraz zor olan tek şey yatağımdı ama o da ikiz yatak. Terrance gitmeden önce onu kaldırmama yardım etti."

T bir Diyet Kola açıyor ve kutuyu önüne uzatıyor. "İyi arkadaşlara, harika oda arkadaşlarına ve ne yapacağınızı bilemeyeceğiniz kadar çok işe!"

"Duyduk duymadık demeyin!" Su şişemi elime alıp kadeh kaldırıyorum. "Fitzwilliam & Associates'ta bir sözleşme imzalarsam, Bean Town'a haber verebilirim."

"Ne zaman duyacaksın?" Ayakkabılarını çıkarıp yanımdaki kanepeye oturdu.

"Bilmiyorum. Umarım yakında, ama geçen gün görüştükleri şirketten haber aldım. Pazartesi günü onlar için bir öğle yemeği hazırlamamı istiyorlar."

"Pazartesi, yani iki gün sonra mı? Kızım, yanıyorsun! Bu konuda yardımıma ihtiyacın var mı?"

Başımı salladım. "Hiç sanmıyorum. Açık büfe istediler çünkü toplantı sırasında odada kimsenin olmasını istemiyorlar. Muhtemelen çok gizli bir şirket casusluğu ya da onun gibi bir şeydir." Kendi şakama kıkırdıyorum.

"Kwon size Cindy'nin işkence pantolonunu Pazar gününe kadar geri getireceğini söylememi istedi."

"Pazar günü hangi kuru temizlemeci açık?" Ben soruyorum.

Omuz silkiyor. "Kwon'un kuzeninin gerçekten bir kuru temizlemecisi mi var yoksa sadece oturma odasında sakladığı bir kuru temizleme makinesi mi var emin değilim. Bu

sihrin nerede gerçekleştiği benim için fark etmez."

"Sanırım Pazartesi günü şehre indiğimde pantolonunu iade etmeyi planlamalıyım. O zaman elbisemi de aynı zamanda alabilirim."

Uzanıp sehpadan telefonumu aldım ve Byron'a mesaj attım.

Hey Byron, Cindy'nin C-POT'unu iade etmem ve elbisemi almam gerekiyor. Pazartesi öğleden sonra uğrayabilir miyim?

FitzAssoc: Cindy'nin C-POT'u mu? Kulağa pis geliyor. Cindy'nin işkence pantolonu onların resmi adı olabilir. O kadının çizburger yemesi lazım.

FitzAssoc: Ah evet, o pantolon sana biraz dar geldi. Bu yetersiz bir ifade. Onları tam ortadan ikiye böldüm. Şimdi tamir ediliyorlar.

FitzAssoc: Demek bu yüzden üzerinde iki önlük vardı...

AiméeT: Kesinlikle seksi görüldüğünü düşündüğüm için değildi. Ona söylemeyeceğine söz ver.

FitzAssoc: Annenin sözü.

AiméeT: Bunu biliyor musun bilmiyorum ama Cindy patronundan çok ama çok hoşlanıyor.

FitzAssoc: Neden böyle söylediniz?

AiméeT: Um, çünkü ona sıcak şekerlemeli dondurma gibi bakıyor ve bir aydır bir şey yememiş - ki muhtemelen yememiştir.

FitzAssoc: Çok lezzetli görünen bir adam, sence de öyle değil mi? Eminim sen de ondan bir ısırık almaktan çekinmezdin.

Lol. Kimi ısırmak istediğimi boş ver. Pazartesi en geç dörtte orada olurum.

FitzAssoc: Seni tekrar göreceğim anı özlemle bekleyeceğim.

AiméeT: Eminim bunu her zaman duyuyorsundur Byron, ama keşke heteroseksüel olsaydın.

FitzAssoc: Yani, beni baştan çıkarıp aşk kölen yapabilir misin?

Olumlu. Lol. Teklif verdiğiniz sözleşmeden haber var mı?

FitzAssoc: Henüz değil. Pazartesi günü neden şehir merkezine geliyorsun? Başka bir işin mi var?

Kartımı verdiğin müşteriyle! FitzAssoc: Harika.

Bizimle ilgili bir şey duyarsan bana haber ver ;)

FitzAssoc: ...

FitzAssoc: Tabii ki şaka yapıyorum.

Tabii ki. Tamam, Muhteşem, bir sonraki işim için alışveriş yapmak üzere markete gidiyorum.

Yakında görüşürüz.

FitzAssoc: Pekala, seni seksi küçük fingirdek. Dakikaları saymaya başladım.

Telefonu kapattığımda Teisha'ya "Bu adama bayılıyorum. Çok komik ve konuşması kolay biri."

"Bu sözleri eşcinsel bayrağına işlemeliler," diye gülüyor Teisha.

"Benimle bir okul gezisine çıkmak ister misin?"

"Bu, annemin Weight Watchers toplantısına katılanlara brownie isteyip istemediklerini sormak gibi bir şey. İsteddiğimi biliyorsun. Nereye gidiyoruz?"

"Village'da yeni açılan bir markete bakmak istiyorum. Çok düşük fiyatlara her türlü ilginç baharatın satıldığını duydum."

Hemen telefonumu tekrar elime alıp Byron'a bir mesaj daha gönderiyorum.

AiméeT: Sizce şirket çalışanları tavuklu salatalarına köri katmak isterler mi yoksa daha yumuşak bir salata mı tercih ederler?

FitzAssoc: Benim kişisel görüşüm, hayatın yavan yemekler yemek için çok kısa olduğu yönünde, bu yüzden köri derdim, ama mantık çerçevesinde.

Herkes benim kadar maceracı değil.

Buna inanıyorum. Hiç Village'daki Spice-zing!'den alışveriş yaptınız mı?

FitzAssoc: Görmedim. Ne satıyorlar?

Baharatlar? Senin için biraz köri almamı istersen şimdi oraya gidiyorum. Dünkü yardımın için sana borçluyum.

FitzAssoc: Ne yazık ki yemek yapmayı bilmiyorum, bu yüzden Pazartesi günü bana tavuk salatanızdan bir örnek getireceğinize güvenmek zorundayım.

Oldu bil, dostum. Sonra görüşürüz.

T ve ben onun 112th adresindeki dairesinden metronun Spring Street durağına 25 dakikadan kısa bir sürede ulaşıyoruz. Korkunç bir düşünce aklıma geldi. Artık eski dairemın seksen blok kuzeyine taşındığıma göre, catering işleri için Finans Bölgesi'ne gitmem muhtemelen iki saatimi alacak. Kahretsin! Fitzwilliam & Assoc. ile düzenli bir iş bulursam, tekrar kendi dairemi karşılayana kadar epey bir yol kat etmem gerekecek. Ama bu gelecekteki Aimée'nin sorunu. Şimdilik alışveriş yapıyorum.

Spice-zing! duvarın içinde küçük bir delik. Eğer adresi bilmeseydim, tamamen kaçırdık. Hiç tabela yok. İçeri girdiğimizde Sanki gizli bir afyon inine giriyormuşuz gibi.

Yine de kokular için ölmek gerek. Yoğun, dumanlı, topraksı ve keskin. Bakmadan bile çok fazla kimyon ve kişniş olduğunu anlıyorum. "Selam dostlar," diyor sörfçü çocuk görünümlü genç bir adam. Özel yemek için mi buradasınız?

Özel mi?"

"Özel olan nedir?" Teisha, sanki adam ona kirli bir iğneyle grip aşısı yapmayı teklif etmiş gibi soruyor. Ağzı dehşet içinde kıvrılmıştı.

"Özel spesiyal bugünün özel baharat aromasıdır. Bir tane alırsanız, bedava matsutake alırsınız. Korkunç, değil mi?" *Bu adam nasıl oluyor da New York'ta ve Güney Kaliforniya sahilinde bir sonraki dalgayı yakalamak için sıraya girmiyor?*

Bir yerde mi?

"Baharat alana bedava masaj mı veriyorsunuz?" Teisha kolumu tuttu. "Buranın bize göre bir yer olduğunu sanmıyorum, Aimes." Eğilip fısıldıyor, "Bahse girerim seni arka odaya soktuklarında uyuşturup karaborsada satıyorlardır."

Ona gözlerimi deviriyorum ve işletme sahibine soruyorum: "Matsutake mantarı mı? Onları neredeyse hiç bulamıyorum!"

"Değil mi? Gelmiş geçmiş en harika özel gün gibi." Sanırım biz gelmeden önce birileri ot çekmiş.

"Yani, masaj yok..." T'nin onaylanması gerekiyor.

"Bu gece benimle bir içki içmek istemiyorsan hayır." Çapkınca kaşlarını silkiyor.

"Sen yasal mısın ki?" T soruyor.

"Kesinlikle, anne. Geldiği gibi yasal." Aman Tanrım.

T başını yana eğiyor. "Özel spesiyal ile başlayalım ve bunun bizi nereye götüreceğine bakalım."

Arkadaşım, erkekler söz konusu olduğunda ayrımcılık yapmayan Afro-Amerikan bir tanrıça. Beyaz erkeklerden, siyah erkeklerden, Hispanik erkeklerden, Asyalı erkeklerden hoşlanıyor ve görünüşe göre gözünü zar zor yasal olan bir sörfçü erkeğe dikmiş olabilir.

"Bana köri seçiminizi gösterebilir misiniz?" diye sordum.

Sanki bir yel değirmenine bağıymış ve aşağı Batı Yakası için yeterli gücü yaratmaya çalışıyormuş gibi başını sallıyor. "Dürüst! Köri severim."

Arka oda çok dar, tek sıra halinde durmak zorundayız.

T şöyle bir baktı ve dedi ki, "Asla oraya girmem. Ben ön tarafta olacağım."

Dönüp ona fısıldıyorum, "Tamam, ama on dakika içinde çıkmazsam gel beni ara."

Teisha başını sallayarak, "Seni kardeşim gibi seviyorum ama hayır," diyor.

Sörfçü dostum ve ben koridorda kendimizi sıkıştırmaya devam ediyoruz, sonra aniden durdu ve dedi ki, "Dostum, hareket etmelisin. Buradaki bayanın köriye ihtiyacı var."

"Evet, tabii ki."

Kimin cevap verdiğini göremiyorum ama bu sesi tanıyorum. Lezzetli bir şekilde tanıdık ve İngiliz. "Bay Fitzwilliam?" Soruyu sorarken neredeyse boğulacak gibi oluyorum.

"Evet? Seni tanıyor muyum?" Hâlâ beni göremiyor, bu yüzden "Skippy, benimle kimin konuştuğunu görebilmem için kenara çekilir misin?" diyor. *Bu çocuğun adı gerçekten Skippy değil, değil mi?*

Skippy cevap verir, "Dostum, altıma bakabilmen için zıplamamı istemiyorsan, bu işe yaramayacak. Binayı boşaltmamız lazım ki bu hatun körisini alabilsin." Sonra beni iterek yanımdan geçti ve kurutulmuş tien-tsin kırmızı biberlerinin bulunduğu bir eczane kavanozuna yüz üstü düşmeme neden oldu, bu da bir şişe safran ipliğini devirdi -ooh, safran ipliği! Skippy gittikten sonra yukarı baktım. Evet, işte orada, BM'nin ta kendisi, Noel Fitzwilliam, muhtemelen New York'un en egzotik ve alışılmışın dışındaki dükkanında köri çeşitlerinin önünde duruyor.

"Spice-Zing'de ne yapıyorsun?" İstedğimden daha öfkeli bir sesle talep ediyorum. "Byron sana buraya geleceğimi söyledi mi?"

"Byron bunu bana neden söylesin ki?" O da en az benim kadar şaşkın görünüyor. "Nereden bilebilir ki?"

"Neden buradasın?" İkinci sorusunu duymazdan gelerek tekrar soruyorum. "Şey, Bayan Tompkins, bunun sizi ilgilendirdiğinden emin değilim, ama

Canım iyi bir köri çekti ve kendime bir tane yapayım dedim."

"Yemek mi yapıyorsun?" Tanıştığım adam, "tanıştığım" derken kollarında çırılçıplak yattığımdan bahsediyorum, bana ocağın etrafında dolaşmayı bilen biri gibi gelmedi. Bir kadın vücudu olsa da...

"Evet, bu size ne kadar şok edici gelse de, Oxford'da düzgün yemek yiyebilmemin tek yolu buydu. Harika bir okul. Korkunç restoranlar." Eğildi ve boynumu kokladıktan sonra ekledi, "Şimdi sen

Neden burada olduğumu biliyorsan, bana neden burada *olduğunu* söyler misin? Beni takip ediyor olamazsınız, değil mi?"

"Sanki!" Daha iyi düşünmeden önce onu itiyorum. Ne de olsa o benim potansiyel para kaynağım. "Demek istediğim, tabii ki seni takip etmiyorum. Pazartesi günü yemek vereceğim bir öğle yemeği var ve körili tavuk yapıyorum. salata."

"Mmmmm," diye inliyor. "Kuru üzümleeri unutma. Baharatlı bir şey her zaman yanında biraz tatlı bir şeye ihtiyaç duyar, öyle değil mi?"

Uzuvlarım helyumla doluymuş ve etrafımda süzölüyormuş gibi hissetmeye başlıyorum. En son böyle hissettiğimde banyosundaki büyük Elsa anımdı. Beynim kısa devre yapıyor ve tüm düşünce akışımı kaybediyorum, bu yüzden orada durup şaşkın bir sessizlik içinde ona bakıyorum.

Onuncu Bölüm

Noel

Gelmemeliydim. Buraya gelirken yol boyunca kendime geri dönüp eve gitmemi söyledim ama yine de iyi tavsiyemi tamamen göz ardı ettim. Kendimi savunmam gerekirse, *inanılmaz derecede* sıkıldım. Byron yeni caz müzisyeniyle Poconos'ta bir barda çalarken seyircilerin arasında oturup bayılmak için şehir dışına gitti, bu da beni kızdırmak için yanımda bile olmadığı anlamına geliyor. Bir süredir

İşten izin almayalı o kadar uzun zaman oldu ki boş zamanlarımda ne yaptığımı hatırlamıyorum. Bir ara video oyunları oynadığımı hatırlıyor gibiyim ve Londra'da arkadaşlarımla sık sık pub'a giderdim ama Artık sivilceli bir genç olmadığım ve ABD'de yeni arkadaşlar edinecek vaktim olmadığından, günün büyük bir kısmını boş dairemde huzursuzca dolaşarak geçirdim. Televizyonda ilgimi çekebilecek hiçbir şey yoktu. Eskiden benim için bir saplantı olan kriket bile yoktu. Yani, şimdi günlerimi (ya da daha kötüsü gecelerimi) dolduracak hiçbir şey olmadan bütün bir hafta sonunun namlusuna bakıyorum.

İşte bu şekilde kendimi bu küçük, karanlık baharatçı dükkânına gelmeye ikna ettim. Bu delicesine riskli çünkü bir noktada Aimée, Byron'a mesaj atmadığını anlayabilir. O zaman bu ilgi çekici duygu her neyse, uçup *gidecektir*. Aklı başında hiçbir kadın, kendi asistanı gibi davranan ürkütücü bir adamla birlikte olmaz. *Dürüst bir adam olmak buraya kadarmış.*

Yine de bu nefis küçük yemek şirketinin önünde durup baharatın tatlıyla ne kadar iyi gittiğine dair belli belirsiz flörtöz yorumlar yapmak beni biraz sapık hissettirse de karşı koyamadığım bir cazibe. Özellikle de onu yaptığım şeyle suçladığım şu anda. *Hâlâ papaz yardımcısı olsaydım, bu büyüklükte bir günah için kefaret ödemek zorunda kalırdım. Neyse ki Anglikan üyeliğimin sona ermesine izin verdim.*

Baharatlı/tatlı yorumu ağzımdan çıkar çıkmaz, Aimée'nin gözleri büyür ve dudakları hafifçe aralanır. Pembe dudaklarının ucu Dilini çıkarıp üst dudağına dayıyor, sanki önerimi gerçekten düşünüyormuş gibi. Tanrım, çok tatlı. Cidden çok sevimli. Bugün saçlarını at kuyruğu yapmış, gri yoga pantolonu ve pembe kollu, önü beyaz fileli beyzbol tişörtlerinden birini giymiş. Bu, biz erkeklerin genellikle karşı konulmaz bulunduğu sportif, komşu kızı görünümü. "İyi misin?" Hala cevap vermediği için ona soruyorum.

"Evet. Ben iyiyim. Kuru üzüm sevmem," diyor omuz silkerek ve başını çevirip içinde üç safran ipliği olan küçük bir şişe alıyor. "Bunlar neden hiç satılmıyor?" diye soruyor.

"Birkaç yüzyıl önce altın kadar değerli kabul edilirdi." Ergenlik yıllarınızın tamamını İngiliz tarihi okuyarak geçirirseniz, kadınları etkilemek için rastgele bir iki şey öğrenmeden edemezsiniz. Şimdiye kadar, bu küçük bilgiyi gerçekten önemseyecek biriyle tanışmadım, ki bu gerçekten çok kötü, çünkü Sri Lankalı bir çiftçi gibi tarçın hakkında konuşabilirim.

Başını sallıyor. "Bu yüzden baharat dolaplarını kilitlerlerdi. Hizmetçileri bu kadar değerli bir şeyle baştan çıkarmanın anlamı yok."

Anlamsız bir nedenden ötürü elimi kaldırıp parmağımın ucunu elindeki küçük şişede aşağı yukarı gezdiriyorum, sanki safranı değil de onu okşuyormuşum gibi. Sonra onun baharat konusundaki bilgisini bir üst seviyeye çıkarmaya karar veriyorum. "Kıtlık olması çok kötü."

"Ne sıkıntısı?" diye soruyor.

"Safran fiyatlarının bu kadar gülünç seviyelere yükselmesine neden olan kıtlık."

"Tamam..." diyor şişeyi yere bırakırken. Dudaklarından ince bir gülümseme geçiyor ve bana bakıyor. "Bu kıtlığa neyin sebep olduğunu hiç duymadım. Sen duydun mu?"

Bir peni için, bir pound için. "Bir yangın. Büyük, orman yangını. Gerçekten birkaç tane. Yola sıçradı ve tüm safran ağaçlarını yok etti," diyorum, aniden kendimi biraz fazla sıcak hissederek. "Gerçekten trajik. Ne kadar süreceğini kim bilebilir? yeniden büyümeden önce?"

Tek kaşını kaldırarak, "Safran çiğdem bitkisinden elde edilir,"

diyor. "Evet, ben de onu kastetmiştim. Yangın tarlaları yok etti..."

İzin verdim.

"Burada ölüyorum, değil mi?" dedi.

Aimée bana gülümsüyor, sonra ağzını kapatıyor. "Resüsitasyonun ötesinde, korkarım."

"Son aylarda o kadar çok çalışıyorum ki, şuradaki sigortayı attırmış olmalıyım." Beynimin genel çevresini işaret ediyorum.

Bir kahkaha attı - büyük bir kahkaha değil, ama yine de duyulabilir. Bu ses bende Tom Cruise'un *Oprah*'da yaptığı gibi bir kanepeye atlama isteği uyandırdı. Not, aslında *Oprah*'ı izlemedim, sadece bir ya da iki bin tekrarını yakaladım. Zavallı otuzbirci.

"Umalım da yakında çevrimiçi olsun," diye öneriyor.

Bu konuşmanın akışını tamamen kaybettim ve neden bahsettiğine dair hiçbir fikrim yok. "O da ne?"

Gözlerini kısarak, "*Beynin*. Umarım beynin yakında tekrar çalışır hale gelir."

"Ah, doğru. Evet, o," diyorum parmaklarımı şıklatarak. Sonra da ona ciddi bir bakış atarak ekliyorum: "Korkarım durum pek iyi görünmüyor. Zavallı şey çok kullanıldı, bir daha asla eskisi gibi olmayabilir."

"Mesleki tehlike mi?" diye soruyor, gözlerinde böyle devam edersem bu "tesadüfi" buluşmayı bir içkiye dönüştürebileceğimi söyleyen bir bakışla. Hatta belki akşam yemeğine. Bu tehlikeli dükkâna kadar geldiğim için çok mutluyum. Aferin bana.

"Evet, mimarların başına gelir, özellikle de yıldızlara çok yakın uçanların." Başımı sallıyorum. "Üzücü, gerçekten."

Bu sefer beni dolu dolu bir kahkahayla ödüllendiriyor, bu ses kulaklarıma zencefilli kurabiyelerinin dilime verdiği hazdan daha da hoş geliyor.

"Seçtiğin iş kolunda olmak için zekisin. Beynini aşırı kullanma tehlikesi yok."

Gülümsemesi kayboluyor ve başı geriye düşüyor.

"Affedersiniz?" Oh, lanet olsun. Bunu neden söyledim ki?

"Ben... hayır, demek istemedim-"

Şimdi de ters ters bakıyor. Gerçekten bakıyor. "Yemek yapmanın hiç beyin gücü gerektirmediğini ima etmek için mi?"

"Evet, öyle," diye mırıldanıyorum. "Tabii ki zihinsel enerji gerektiriyor. Demek istediğim, muhtemelen üniversiteye gitmek için altı yıl

Catering'de yüksek lisans. Bu daha çok iş başında öğrenilen bir şey, değil mi?"

Yüzü kızarıyor ama dünkü duş sahnesinin aksine bu kez öfkeyle.

"Yani sadece üniversiteye gitmeniz gereken işler zeka gerektirir?"

"Hayır, kesinlikle değil. Sizinki eminim çok fazla beceri gerektiriyordur. Planlama, malzeme satın alma ve hepsini bir araya getirme var." *Konuşmayı kes, seni mankafa. Kes artık.* "Sadece YouTube'daki bir videoyu izleyerek bir yemek tarifi yapabilirsin, oysa bir gökdelen tasarlamak muazzam beceri." Durmak için çok fazla.

Evet, son kısmı söylememeliydim. Şu anda burun delikleri genişliyor. Kelimenin tam anlamıyla iki katına çıktılar. Ne büyük bir hata. Kesinlikle anı mahvettim. Hem de çok güzel bir anı.

Aimée kaşlarını kaldırdıktan sonra şöyle diyor: "Tamam, ben de oraya doğru yürüyeceğim, böylece bir sepete bir şeyler koyup eve götürebilirim. Tanrım, umarım bana nasıl sandviç yapılacağını gösteren iyi bir TikTok videosu vardır. Aksi takdirde, *büyük bir* sorun."

Bedenlerimiz birbirine değmeden yanımdan geçmeye çalışıyor ama bu dar koridorda bu imkânsız. Nefes alıyorum ve aynı şekilde Elbisesindeki nefis koku (ki kesinlikle bir sapık gibi iki kez koklamamalıydım). Zihnim geçici olarak boşalıyor. anı kurtarmak. "Ben... ben özür dilerim. İsteyerek yapmadım..."

Bana dönerek, "İkimizin de iyiliği için dur artık. Akşam yemeğinde iyi şanslar."

Bunu kastettiğini sanmıyorum.

"Köri ile iyi şanslar." Konuşmanın enerjisini tekrar samimi bir seviyeye getirmeye çalışıyorum. "Kuru üzüksüz daha iyi olur aslında," diye geveliyorum. "Eminim çoğu insan seninle aynı fikirdedir ve kuru üzümü sevmez bile. Sadece kuru üzüm, gerçekten. Bana sorarsanız abartılıyor."

Ama o çoktan bir sonraki koridorda kayboldu, beni ve kurumuş üzümlemleri yapayalnız bıraktı.

On Birinci Bölüm

Aimée

"Ne ahmak ama!" Noel'e Spice-zing'de rastladığımdan beri en az yüzüncü kez söylüyorum!

"Seni cidden kardeşim gibi seviyorum," diyor Teisha, "ama artık dayanamıyorum. Noel Fitzwilliam hakkında şikâyet etmeyi bırakmalısın. Hem de hemen şimdi."

Tezgâha bir kavanoz zeytin bırakıp, "Üzgünüm ama senden ayak parmaklarını emmeni isteyen adamı hatırlıyor musun? Haftalarca bundan bahsettin, HAFTALARCA ve ben sana hiç dur demedim."

T bana gözlerini deviriyor. "Eğer Noel Fitzwilliam denen o yakışıklı adam benden ayak parmaklarını emmemi isteseydi, bunu pirinçteki beyaz gibi yapardım. Ama Dwayne aristokrat bir İngiliz tanrısı değildi ve ayakları kokuyordu. Ayakları kokuyordu ve benden ayak parmaklarını emmemi istedi. Şimdi size soruyorum, bu hemen üstesinden gelebileceğiniz bir şey mi?"

"Bana yemek tedarikçisi olmak için beyin gerekmediğini söyledi, T. Kim olduğumun temeline hakaret etti!"

"Kuruluşunuzda yemek servisi mi yapıyorsunuz?" Kaşları, bunu yutmadığını gösterecek şekilde çatık. "*Vakfınızda çok* sevimli bir insansınız. Nazıksınız, komiksınız, hayırseversiniz. Evet, bir yemek şirketisiniz ama bu sizin *kim* olduğunuzu göstermez."

"Bufalo mozzarellayı uzatır mısın?" diye sordum.

"Onunla ne yapacaksın?"

"Erik domatesli, kalamata zeytinli, fesleğen şifonatlı ve Akdeniz salata soslu şu caprese salatası." Sonra, ne zaman rahat bırakacağımı bilemediğim için ekliyorum, "Hayvanat bahçesindeki herhangi bir maymunun bile hazırlayabileceği o salatayı biliyorsun."

"Gah! Artık yok!" Teisha bana bir mutfak havlusu fırlattı. "Ben işe gidiyorum. Bu gece görüşürüz ve Tanrı aşkına kadın, Noel

istediği kadar büyük bir göt deliği. Seni tam zamanlı garson, tam zamanlı yemek şirketi pozisyonuna getirecek. Lütfen bunu kendine hatırlat."

Teisha ayrıldıktan sonra, tatlıyı tamamlamadan önce yoğurt ve salatalık salatasını bir araya getirmek için acele ediyorum. Limonlu bar ve çikolatalı brownie yaptım. Limon ve çikolata en sevdiğim kombinasyonlardan biridir. Noel'in *eskiden sevdiğim* ama bir daha asla sevmeyeceğim aptal baharatlı ve tatlı önerisinin aksine, tüm bu tatlı/ekşi şey damak tadımı dans ettiriyor. Prensip olarak.

Minibüs tamamen yüklendikten sonra, Cindy'nin pantolonunu almak ve aynaya son bir kez bakmak için yukarı koşuyorum. Ne de olsa günün büyük bir bölümünü trafikte oturarak geçirirken en iyi şekilde görünmek önemlidir.

Altmış Üçüncü Cadde civarında bir yerde, eşyalarımı yeterince verimli bir şekilde paketleyebilmemin bir yolu olup olmadığını merak etmeye başlıyorum.

Gelecekte metroya. Şansım yaver giderse, muhtemelen eşyalarım gasp edilir ve rayların üzerinde ölüme terk edilirim.

Eski mahalleme vardığımda kırk beş dakika geçmişti. Lanet olsun ve iki kere lanet olsun.

Brown, Brown ve Green Gayrimenkul Geliştiricileri üç Wall Street'teki Fitzwilliam & Associates'in kuzeyinde. Oraya varıp park ettiğimde, toplantıdan önce her şeyi yukarı taşımak ve öğle yemeği servisini ayarlamak için sadece bir saatim var.

Byron'ın yaptığı gibi kimse beni mutfağa geri götürmek için nazıkçe beklemiyor. Aslında lobiye girdiğimde hiç kimse yoktu. Tipik bir ofis, siyah deri koltuklar ve floresan ışıkları altında uzun bir resepsiyon masası (ama resepsiyonist yok). Beş dakika boyunca oturup birinin çıkmasını bekliyorum, ama kimse çıkmayınca kafamı içeri uzatıyorum çeşitli ofisler. Bunu yaparken ve kuru çıkarken mutfağa rastladım. Her şeyi hazırlasam iyi olacak diye düşündüm. *Herkes nerede?*

Servis yapmama yirmi dakika kala, yerini bile bilmediğim bir odada, genç ve yakışıklı bir adam kafasını içeri uzatıyor. Onu Cuma günkü öğle yemeğinden, iki baget ve salatasız adam olarak hatırlıyorum. "Hey, sen Aimée misin?"

Ellerimi temiz bir mutfak havlusuna siliyorum ve elini sıkmak için uzanıyorum. "Öyleyim."

"Ben Walter Brown Junior. Fitzwilliam'daki toplantıda sunduğunuz yemekten gerçekten çok etkilendik. Öğle yemeğimizi bu kadar kısa sürede kabul ettiğiniz için teşekkürler."

"Hayır... evet... Yani, beni düşündüğünüz için teşekkür ederim."

Göz kırıyor. "Cuma gününden beri kurabiyelerinizi düşünüyordum. Hatta babam bütün artıkları eve götürdü. Bana da birkaç tane verdi." Sonra da "Kimse sizi karşılamadığı için üzgünüm. Hepimiz konferans odasında beyin fırtınası yapıyoruz."

"Kulağa acı verici geliyor," diye şaka yapıyorum.

"Doğru bildiniz. Dünyanın gökdelenlere bakış açısını tam anlamıyla değiştirecek yeni bir gökdelenin planlama aşamalarında yıllarımızı harcadık.

Baskı yok, değil mi? Her neyse, son iki mimarlık firması arasında karar vermek üzereyken, eğilimli olduğumuz tasarımın bütünlüğünü sorgulamamıza neden olan üzücü bir haber aldık."

Noel'in tasarımı olup olmadığını merak etmekten kendimi alamıyorum ama bunu benim sormam uygun olmaz. Onun yerine, "Temel attıktan sonra öğrenmektense şimdi öğrenmek daha iyi." diyorum.

"Sen akıllı bir kadınsın, bunu biliyor muydun?"

Keşke bunu söylediği bir ses kaydı olsaydı. Noel'i arar ve bu cümleyi sesli mesajına bırakırdım. "Bunun çığınca bir soru olduğunu biliyorum ama bir ara benimle bir şeyler içmek ister misin?"

Yapar mıydım? Bunu bir an için çok uzun süre düşündüm, çünkü "Çok ileri gittiysem özür dilerim" dedi.

"Hayır, hayır, hayır, ... evet," diyorum sonunda.

Gergin bir şekilde gülüyor. "Bu içkiye hayır mı demek yoksa evet mi demek? Biraz kafam karıştı."

"Hayırdı, çok ileri gitmiyordun ve içkiye evet diyordun," diye açıklıyorum.

"Bil diye söylüyorum, beni reddedebilirsin ve biz yine de seni işe alırız. Benimle bir içki içmek bizim için çalışmanın ön koşulu değildir."

"Ve az önce bunu söylediğin için seni daha yakından tanımak isterim." Rahat bir nefes alıyor ve bana bir gülümseme daha sunuyor. "Tamam o zaman,

Birkaç gün içinde seni ararım ve bir şeyler ayarlarız." Tezgahın üzerindeki tepsileri göstererek, "Bir şey taşımanıza yardım edebilir miyim?" diye sordu.

"Hayır, dürüst olmak gerekirse, bu benim işim," diyorum ona.

"Size konferans odasının yerini göstermem gerekiyor. Fazladan birkaç elin avantajını da kullanabilirsin."

Salataları alırken körili tavuk salatalı kruvasanların olduğu tepsiyi ona veriyorum. "Teşekkür ederim Walter. Düşünceli davranışını takdir ediyorum." Şimdi ben

Keşke tüm bu sahne videoya çekilseydi de Noel *gerçek* bir Centilmen davranır.

Sanırım Walter'ın kollarına cırılçıplak düşseydim, bana sahip çıkıyormuş gibi popomu avuçlamak yerine hemen bir havlu uzatırdı. *Burası ısınıyor mu?*

Öğle yemeği için her şeyin hazır olduğundan emin olduktan sonra konferans odası. Walter başını öne eğerek, "Birkaç saat içinde işimiz biter. Temizlenmemizi beklemek zorunda kaldığınız için üzgünüm."

"Sorun değil," diyorum ona. Bunu kalbimin iyiliğinden dolayı yapmıyorum. Bana oturmam için para ödüyorlar.

Mutfığa geri döndükten sonra, taze bir kahve yapmadan ve bir tabureye yaslanmadan önce elimden geldiğince toparlanıyorum. Telefonumu çıkardım ve Byron'a mesaj attım.

Patronunuz Cumartesi günü Village'daki Spice-zing'deydi! Ne kadar çılgınca değil mi?

O kadar da deli değil. O çok dünyevi bir adam, biliyorsun.

Kadınlarla hiç oyunu yok. FitzAssoc: Gerçekten mi? Ne oldu?

AiméeT: Bana yemek şirketi sahibi olmak için zeki olmak gerekmediğini söyledi.

FitzAssoc: Kulağa geldiği gibi demek istemediğine eminim. Eminim öyledir. Neyse, önemli değil. Onunla çıkıyor falan değilim.

İster misin? İlgini çekecek bir şeyse ona birkaç ipucu verebilirim.

Hayır, teşekkürler. Ama Walter Brown Junior ile bir randevum vardı.

Ne?

Etkileyici, değil mi? Adam benimle beş dakikadan az konuşuyor ve bana içki teklif ediyor.

Bu büyük bir kırmızı bayrak. ÇOK BÜYÜK. Ben olsam gitmezdim. O kesinlikle bir oyuncu.

Ondan öyle bir elektrik almadım. Sadece iyi bir adam olduğuna eminim. Oyuncu biri varsa, o da patronundur.

Güven bana, o bir oyuncu değil. Nadiren birileriyle çıkar.

AiméeT: Muhtemelen kadınlara çıkma teklif etmeden önce onlardan ne kadar daha zeki olduğunu söylediği içindir.

FitzAssoc: Eminim bilmiyordur. Öğleden sonra gelecek misin?

Emin olabilirsin. Sana da biraz ikram getiriyorum.

Kahretsin. Ben burada olmayacağım. Bayım.

Fitzwilliam onun için birkaç ayak işi yapmamı istedi ve bugün erken ayrılacağım.

Hayır! Senin muhteşem halini görmeyi dört gözle bekliyordum. Merak etme, senin için biraz şekerleme bırakacağım.

Sen kadınlar arasında bir meleksin. Şimdi aceleyle buradan çıkmam lazım. Ama gitmeden önce, bence Walter Junior'la olan randevunu iptal etmelisin.

Cidden, daha iyisini hak ediyorsun.

AiméeT: Sen diğer takım için oynamaya başlayana kadar, en iyi ikinciyle yetinmek zorundayım.

FitzAssoc: Hangi gece dışarı çıkacağını söyle ki
senin için bir mum yakabileyim.
Lol. İyi günler, dostum. Umarım yakında görüşürüz.

Sonraki üç saati telefonumda Netflix izleyerek toplantının bitmesini bekleyerek geçiriyorum. Saat dörtte, nihayet bu kadar uzun süren şeyin ne olduğunu görmek için pencereden bakıyorum.

Walter'la göz göze geliyorum ve toplantıdakilere bir şeyler söylemeden önce parmağını kaldırıyor. Sonra kapıya geliyor ve açıyor. "Aimée, çok üzgünüm! Burada hâlâ güçlü bir şekilde devam ediyoruz. Neden içeri girip temizlenmiyorsun, böylece devam edebilirsin?"

"Oh, tamam, iyi olur, teşekkürler." Mutfığa birkaç kez hızlıca gidip geliyorum. Masaya her döndüğümde oda o kadar sessizleşiyor ki, yalnız olduğumu sanırsınız.

Son yükü de alıp gittiğimde Walter önlüğümün içine bir zarf sıkıştırdı. "Seni birkaç gün içinde ararım, tamam mı?" Sonra kapıyı kapattı ve işine geri döndü.

Sonunda her şeyi minibüse yüklediğimde, çeki açtım ve tam olarak anlaştığımız miktarı buldum. Bahşiş yok. Yemekli bir etkinlikte bahşiş vermemek kötü bir davranış sayılmaz ama pek de şık bir davranış sayılmaz.

Kısa bir süre Walter Junior'ın akşam yemeğine para veremeyecek kadar cimri olduğu için mi beni içmeye davet ettiğini merak ediyorum. Tanrım, umarım öyle değildir. Son birkaç felaketten sonra iyi bir randevuya ihtiyacım var.

Liberty Bank Binası'na park ettiğimde saat beşi geçiyordu. Umarım çoktan kilitlememişlerdir. Cindy'nin pantolonunu bırakıp elbisemi alabilmem için birinin beni içeri alması gerekiyor. Byron'a mesaj atıp soracaktım ama bugün çoktan gittiğini biliyorum.

On İkinci Bölüm

Noel

Ofisimin sessizliğinde durmuş, caddenin karşısındaki binaya bakıyorum. Eski sakinleri evlerine, ailelerine koştururken gece için terk edilmiş küçük, sıkışık bölmeler. Solan güneş ışığı pencerelerden yansiyarak onlara soluk pembe bir parlaklık veriyor. Günün bu saatinden ve getirdiği boşluktan nefret ediyorum. Çoğu insan gün batımını izleyebilmek için batıya bakan evler ister ama ben geniş bir manzarayı tercih ederim.

Doğu. Sabah ilk iş, dünyanın yeni uyandığı ve günün potansiyellerle dolu olduğu zamandır. O zaman çok daha az yalnızlık olur.

İç çekiyorum ve saatime bakıyorum. Saat neredeyse beş buçuk ve ben yalnızım, Aimée'nin elbisesini almak ve Cindy'nin POT'unu bırakmak için ortaya çıkmasını bekliyorum. Hatırladıkça sırtıyorum, sonra karnıma bir yumruk yemiş gibi, Walter Junior ile çıkmayı kabul ettiğini hatırlıyorum. Bunun beni neden rahatsız ettiğini kimse tahmin edemez. İki mükemmel nedenden dolayı ona kesinlikle çıkma teklif etmeyeceğim.

Birincisi, benden tamamen nefret ediyor, ona nasıl davrandığımdan sonra etmesi gerektiği gibi. Cumartesi gecesinden beri binlerce kez YouTube yorumu. Ciddiyim, hatta dün gece yarısı yüzüm burkulmaktan ağrıyarak uyandım. Eğer yakında durmazsam, kalıcı Steve Buscemi suratına sahip olacağım.

Dürüst olmak gerekirse, muhtemelen söyleyebileceğim hiçbir şey onun işi için bir beyne ihtiyacı olmadığını söylemekten daha aşağılayıcı olamazdı. Buna kesinlikle inanmıyorum. Sadece onu etkilemek istedim ama onun yerine duygularını incittim. Bunun geri dönüşü olmadığından oldukça eminim.

Ona çıkma teklif edemememin ikinci nedeni ise onunla -ya da herhangi bir kadınla- ilişki kuramayacak kadar meşgul olmam. Bunu daha önce de denedim ve her seferinde "Bana hiç zaman ayırmıyorsun, sanki

senin için önemli" konuşması. Haksız değiller. Berbat bir erkek arkadaşım ve daha da kötü bir koca olurdum. Benim düşünceme göre, bir işte başarılı olamazsınız.

Hayatta birden fazla şey var ve ben kariyerimi her şeyden üstün tuttum. Mimarlık dünyasında çok genç sayılabilecek bir yaşta bugün bulunduğum yere gelebilmemin nedeni de bu.

İlişkiler kesinlikle bana göre değil. Kariyerimi riske atmadan ya da tamamen ihmalkâr bir aile babası olmadan ciddi bir ilişki yaşayamayacağımı kabul ettim. Bencil bir baba hayaletiyle büyümüş biri olarak

Bunun nasıl bir his olduğunu bilirim ve sevdiğim hiç kimseye aynı şeyi yaşatmam.

Aimée'ye karşı hissettiklerimi bir kenara bırakıp işime geri dönmeliyim. Ben buyum ve hayattaki payımdan memnunum.

Cam kapıların hidroliği tıslayarak kalbimin hızlanmasına neden oluyor. İşte geldi. Son birkaç saatin en iyi kısmını

Bunu nasıl çalacağımı bulmaya çalışıyorum ama bir türlü bulamıyorum.

Güzel sesi bir merhaba diyor ve ben de bir an için gözlerimi kapatıp her şeyi tekrar berbat etmemek için dua ediyorum. Ofisimden çıkıp koridora doğru yürürken, rahat görünmek için elimden geleni yapıyorum. "Bayan Tompkins, sanırım elbiseniz için buradasınız."

Bir kuru temizleme poşeti tutuyor. "Ve Cindy'nin pantolonunu iade etmek için. Onları temizlettim."

"Ne kadar düşüncelisin," diyorum, onarım işinden bahsetmediğine dikkat çekerek. Yanına yaklaşıp askıyı parmaklarının ucundan çekip alıyorum,

Tenimin onunkine değmesine izin veriyorum. O kocaman mavi gözleriyle bana bakıyor ve sanki onu nasıl aşığıldığımı hatırlamış gibi bakışlarını kaçırmadan önce yutkunuyor.

El çantasına uzandı ve kahverengi bir torba çıkardı. "Bunlar Byron için."

Onları alıp masasına bırakıyorum ve kardeşime yemek şirketinin neden ona ikramlar bıraktığını açıklamak istemediğim sürece onları orada bırakmamam gerektiğini kendime hatırlatıyorum.

Sırtını dikleştiriyor, çenesini kaldırıyor ve "Elbisemi alıp gitmeliyim, böylece sen de *önemli* işlerine geri dönebilirsin" diyor.

Omuzlarım onun devam eden öfkesine tepki olarak düşüyor. "Geçen gece için gerçekten özür dilemem gerekiyor. Niyetim seni bu kadar kırmak değildi."

Gözlerini kısarak başını bana doğru eğiyor. "Yani beni sadece biraz kırmak mı istedin? Ya da belki orta miktarda?"

Kendimi tutamayıp sırtıyorum ama hemen dudaklarımı kontrol altına alıyorum. "Azıcık bile değil aslında, kulağa ne kadar imkânsız gelse de."

"Evet, buna inanmak pek kolay değil. Ama gerçekten önemli değil" diyor. "Her neyse, biraz acelem var, o yüzden..."

"Doğru. Elbise," diyorum, ofisime doğru işaret ederek. "Dolabımda."

Önden gidebilmesi için yoldan çekiliyorum, sonra o önden yürürken poposuna bakmamak için elimden geleni yapıyorum. Tamam, bir kere bakmış olabilirim. Ya da iki kez. Sürgülü gri kapıların önünde duruyor ve kollarını kavuşturarak giysilerini almamı bekliyor. Umutsuzca söyleyecek akıllıca bir şey düşünmeye çalışırken kalbim boğazıma kadar yükseliyor. İşleri düzeltecek bir şey. Ona bakmadan itiraf ediyorum: "Ben biraz aptalım. dürüst."

"Ne?" diye sormadan önce garip bir boğulma sesi çıkarıyor.

Elbisesini asılı bırakıyorum ve yüzümü ona dönüyorum. "İnsanlarla ilgili şeyler, ne söyleyeceğini bilmek gibi şeyler. Bu benim yeteneklerimden biri değil. Özellikle de bazı kadınların yanında. Dilim tutuluyor ve yanlış şeyler söyleme eğiliminde oluyorum."

Aimée başını sallar. "Açıkça."

"Çok yeteneklisiniz," diye ekliyorum, işleri daha iyi hale getirmek için her şeye sarılıyorum. "Sen sadece bir yemek şirketi değilsin, işine tutkuyla bağlı bir sanatçısın."

Elbiseyi askıdan kendisi çekerek, "WiFi kullanan birinin yapamayacağı bir şey değil" diye cevap veriyor.

"Bu doğru değil," diyorum başımı sallayarak. "Öylece atamazsın birlikte bir şeyler. Müşterilerinize mükemmel bir yemek hazırlayabilmek için Cumartesi gecelerinizi küçük baharatçılarda geçiriyorsunuz. Ve kurabiyelerin o kadar güzel ki, onları rüyamda gördüm. Ve ben kurabiye sevmem bile."

Minik bir sırtışla kaşlarını soru sorar gibi kaldırıyor. "Kulağa edepsizce geldi, özür dilerim. Açıkçası o kurabiyeleri seviyorum, sadece tatlı kurabiyeler değil."

Sonra kendime yeterince büyük bir çukur kazmadığım için, "Byron gibi olduğumu ve bir kadının kurabiyesiyle ilgilenmediğimi düşünmeni istemedim. Gördün mü? Tam bir salak! Ne zaman susacağımı bilmiyorum."

Yanakları renkleniyor ve dudağını ısırtıyor, ne söyleyeceğine karar vermeye çalışıyor gibi görünüyor. Sonunda, "Merak etme. Gelecekte

yemek servisine ihtiyacın olursa yine senin için çalışırım."

Bir şekilde aynı anda hem rahatlama hem de hayal kırıklığı yaşıyorum. "Harika. Dört gözle bekliyorum."

Kapıya doğru döner. "Yine de gitmeliyim. Yükleme alanına park ettim."

Daha önce olmam gereken bir beyefendi gibi onu dışarı çıkarıyorum. "Salata nasıl oldu? Sanırım çok beğenildi."

Gülümsüyor. "Her şey çok iyi gitti."

Sözlerinde oldukça endişe verici bulduğum bir şey var. Sanırım Walter Junior ile yaklaşan randevusundan bahsediyor. Ama bunu bilmemem gerektiğine göre, onu bundan vazgeçiremem, değil mi? Ona, aramızdaki sıcaklığın inkar edilemeyecek kadar güçlü olduğu ilk anımızı hatırlatmayı tercih ediyorum. "Çıplak olay yok mu?" Sinsi bir sırıtışla soruyorum.

Bir an için gözlerini kapatarak, "Bu tek seferlik bir şeydi, söz veriyorum" diyor.

"Muhtemelen böylesi daha iyi."

İşte yine o kahkaha. "Ben de öyle derdim."

Asansörü çağırmak için düğmeye bastı. Çok üzıldüm, o hemen açılıyor. Bindikten sonra Aimée bana çok profesyonelce bir baş selamı veriyor. "İyi geceler."

"Sen de," diye cevap veriyorum, keşke onunla birlikte asansöre biniyor olsaydım. "Ve Byron'ın seninle temasa geçmesini sağlayacağım-" Kapılar yüzüme kapanırken sesleniyorum.

Pürüzsüz, ezik. Çok pürüzsüz.

On Üçüncü Bölüm

Aimée

Otoparka inerken asansörde dururken kendime bazı gerçekleri söyledim. Noel'le konuşmayı kesmek istemiyordum; sadece kalmak için bir nedenim yoktu. Bana içki falan teklif etmedi. Sadece kurabiyeler hakkında konuşmaya devam etti. Aklıma geldikçe yüzüm kızarıyor.

Noel Fitzwilliam seksi mi seksi bir adam, her ne kadar sözel ishal nöbetleriyle kabalığa meyilli olsa da. Yirmi ikinci katı geçerken telefonum çalıyor, ben de çantamdan çıkarıp okuyorum.

Hey, güzel bayan. Patron az önce mesaj attı ve birkaç dakikalığına yukarı gelebilir misin diye sordu.

Eğer park cezası alırsan ödeyeceğini söyledi.

Ne istiyor?

FitzAssoc: Söylemedi ama kim bilir, belki de işle ilgilidir.

Evet, tamam. Geri döneceğim. Seni görmeyi özledim. Umarım majesteleri seni çok yormuyordur.

FitzAssoc: Belli ki öyle. Ama o kadar yakışıklı ve sevimli bir adam ki onun için her şeyi yaparım.

Tamam.

FitzAssoc: Onu gördüğünde benim için kocaman ıslak bir öpücük ver.

AiméeT: !!!

Şaka yapmıyorum. İhtiyarın gününü güzelleştirirdi.

Aslında onun yılını.

AiméeT: Bunun benim için çok profesyonelce olacağını sanmıyorum, değil mi?

FitzAssoc: Görünüşe göre bu fikre karşı değilsiniz.

Ofise dönmek üzereyim. Artık seninle konuşmayacağım.

Git ona dokun kızım.

Bir anda kapılar açılıyor ve telefonunu cebine koyan Noel Fitzwilliam'a bakıyorum. Çarpık bir gülümsemeyle bana bakıyor. "Byron benim için bir şeyin olduğunu söyledi."

"Ne? Hayır!" Byron ona öpüşme fikrinden bahsetmedi, değil mi?

Aman Tanrım, muhtemelen pancar gibi kızarmışımıdır. "Yukarı gelmemi istediğini söyledi." "İstedim," diye onayladı. "Aklıma geldi de, bu işi halledemesek bile

Teklif verdiğimiz yeni sözleşmeyle birlikte, her hafta çalışanlarım için bir Cuma öğle yemeği düzenlemek istiyorum. Çok çalışıyorlar ve onları ne kadar takdir ettiğimi bilmelerini istiyorum."

"Gerçekten mi? Her Cuma mı?" Zihnimdeki hesap makinesini çıkarıp rakamları hesaplamaya başladım. Daha önce verdiğim öğle yemeğiyle aynı sayıda kişi içinse, yemek, benzin ve diğer masrafları ödedikten sonra, sadece bu haftalık yemek, masraflardan sonra cebime her ay yaklaşık iki bin dolar ekleyecektir. Bunu on iki ile çarpın, eğer tam bir yıl dayanabilirsem, annem bu sefer en az iki ayrı odası olan kendi dairesine geri dönecek. Elbette, hala 300 metre karenin altında olacak, ama bu son zamanlarda yaşadığım büyüklüğün iki katı.

"Peki o zaman. Ofisimde bana katılır mısın, böylece bazı detayları çözebiliriz?"

"Bu gece mi?" Ağzımın Sahra kadar kuruduğunu hissederek soruyorum. "Eve gitmek istemiyor musun?"

"Günün bu saatinde trafik korkunç. Geç saatlere kadar ofiste kalmayı tercih ediyorum, böylece bir şehir arabasının arkasında oturup hareket hastalığıyla mücadele etmiyorum."

"Şoförünüz var mı?" Ağzımdan kaçırdım. Kurnaz, Aimée. Belli ki arka koltukta oturduğuna göre şoförü var.

"Uygunluk açısından mantıklı. Ofise kendi başıma gitmekten sorumlu olmazsam, her gün fazladan birkaç saat çalışabilirim."

Ben de arkasından gidiyorum. "Çok fazla çalışıyormuşsun gibi geliyor." "Yaptığım işi seviyorum. Olmayı tercih edeceğim başka bir yer yok."

"Bu üzücü," diyorum daha iyi düşünmeden önce. Acaba sözlü mü İshal bulaşıcıdır. Aceleyle ekliyorum, "Özür dilerim. Bu uygunsuzdu."

Pahalı ofisine döndüğünde, "Alınmadım. Bir sorunum olduğunu söyleyen ilk kişi sen değilsin." Sonra düşünceli bir ifadeyle koltuğunu işaret ediyor. "Belki de vardır. Gece kalmak istediğimde kanepem katlanarak yatağa dönüşüyor. Bu normal mi?"

Bana şaşkın bir gülümseme sunuyor ama ben gülümsemek yerine kanepeye bakıyorum. Şimdi ikimiz de orada durmuş sessizce ona bakıyoruz. Noel'in ne düşündüğünü bilmiyorum ama ben o yatağın çekilmiş halinin neye benzediğini merak ediyorum. Sıcaktan kendiliğinden yanmadan önce hırkamı çıkarıp silkeleniyorum. Sonunda sorusuna cevap vermeyi hatırlayarak, "Eğlenmek için biraz zaman ayırdığın sürece sorun olmayacağına eminim" diyorum.

Tavana bakarak, "İş sayılır mı?" diye soruyor.

"Kesinlikle hayır," diyorum. "Bütün gece dans etmek ya da egzotik bir yere seyahat etmek gibi şeyleri kastediyorum. Ya da... ne bileyim, arkadaşlarla karaokeye gitmek - bu her zaman çok eğlencelidir."

"Korkarım pek iyi bir dansçı değilim, seyahat etmek çok fazla zaman gerektiriyor ve hayatımın geri kalanını insanların kirli ayaklarını yıkayarak geçirmeyi, bir daha toplum içinde şarkı söylemeye tercih ederim."

Sırıtarak, "O kadar kötü olamazsın."

dedim. "Oh, ama olabilirim."

Yüzümdeki şüpheli ifadeye karşılık olarak, "İlkokuldayken birden fazla öğretmen tarafından sınıfta şarkı söylememem istendi ve yıllık Noel konserlerimizde kelimeleri ağzıma almam talimatı verildi" diye açıklıyor.

"Hayır! O canavarlar!"

Çok acınası bir şekilde başını sallıyor ve incinmiş gibi davrandığını biliyorum ama gözlerinde bir parça gerçeklik var. "Gerçek hikaye. Hayatım boyunca yara aldım." O

derin derin iç çekiyor. "Yazık gerçekten, çünkü ne kadar berbat olduğumu öğrenmeden önce kendimi yeni Bono olarak görüyordum."

Bir elimi göğsüme koydum. "Seni zavallı şey. Seni sekiz yaşında, şortlu okul üniforması giymiş ve kalbi ezilmiş küçük bir çocuk olarak hayal edebiliyorum. Onlara söylediğinde ailen ne dedi?"

"Onlara hiç söylemedim. Evde şarkı söylememi zaten yasaklamışlardı, bu yüzden bunu iyi ve sağlam bir tavsiye olarak değerlendireceklerini biliyordum." Gözlerini deviriyor. "Sakın Mükemmelden daha az mükemmel olarak aileyi utandırmak falan."

Ne kadar berbat bir ailesi olduğunu düşününce içimi bir hüznün kaplıyor. "Ben olsam hemen oraya gider ve o öğretmenlere ağzının payını verirdim. Aslında, eğer şarkı söylemek istersen, dinlemekten mutluluk duyarım."

Şu an ona sarılmak istiyorum.

Sahte üzgün ifadesini sürdürüyor. "Korkarım ki Bir bar bile söyleyemeden yıllarca terapi gördüm ama denemek istersem ilk bilen sen olacaksın."

"Burada olacağım." Uzun bir süre birbirimize bakıyoruz ve havada şakadan gerçeğe doğru, tenimi karıncalandıran bir değişim oluyor.

Noel aniden boğazını temizler. "Neden oturup fikir alışverişinde bulunmuyoruz?"

Ben daha cevap veremeden karnım öyle bir gurulduyor ki sanırsınız vahşi bir ayı bize katılmış. "Çok özür dilerim," diye özür dilerim. "Öğle yemeği yemedim. Brown, Brown ve Green'deki işin bu kadar uzun süreceğini tahmin etmemiştim."

Noel masasına doğru ilerliyor ve parlak limon yeşili bir kutu çıkarıp bana uzatıyor. "Norman Love truffles. Anladığım kadarıyla çok lezzetliler."

Kutuyu sanki canlı el bombası ya da yılanla doluymuş gibi dikkatle elime alıyorum. "Henüz denemedin mi?"

"Dediğim gibi, pek tatlı seven biri değilim."

Masasının önündeki büyük berjer koltuğa oturdum ve şekerin kapağını açtım. "Doğru, bütün kurabiye olayı." Parlak temperli dış yüzeyiyle kalp şeklinde muhteşem bir kırmızı çikolata çıkarırken, "Neredeyse yenemeyecek kadar güzeller" diye ekliyorum.

"Hmmm." Noel masasından bir yığın menü çıkarır. "Her zaman akşam yemeği siparişi veririm. Daniel'dan bir şeyler nasıl olur?"

"Daniel Boulud'un restoranı mı? Sen ciddi misin?" Neredeyse hiperventilasyon geçirmeye başladım. Hep orada yemek istemişimdir ama ne fırsatım ne de param olmuştur.

"Bilemiyorum. Daha önce orada yemek yemedim." Yani, bir akşam
 ği için harcayacak 400 dolarım yok.

Noel şöyle devam ediyor: "Coquilles Saint-Jacques ve Siyah Trüf Mantarı Bacak Quenelle ile Haşlanmış Tavuk Göğsü ile başlamak istiyoruz. Ara sıcaklarda ise Kırmızı Snapper en Croûte ve Kızarmış Bacak, Karamelize Hindiba ile Kaz Ciğeri." Yemek benim aşk dilim ve şu anda çok ama çok tahrik olmuş durumdayım. Ya da aşığım. Aradaki farkı anlayabileceğimden emin değilim.

"Kurabiyelerim var," diyebildim.

"Osmanthus Flower Pavlova ve Hazelnut Noisette alacağız."

"Eminim yapabilirim," diyorum bir trüf daha alırken. Bu seferki parlak mavi ve beyaz puantiyeli. Ağzıma attığımda, yaban mersini tadı dilimin üzerinde patlıyor. Çooooooooook güzel.

Noel bana şok olmuş bir ifadeyle bakıyor.

Tanrım, bunu yüksek sesle mi söyledim? Şeker kutusunu gösterip

Ayağa kalkıp "Bir kadeh şarap ister misiniz?" diye soruyor. *Ofisinde mi bulunduruyor? Mad Men'in* bir bölümüne düşmüş gibi diyorum.

Noel karanlık bir dolaba doğru yürür ve iki balon bardak çıkarır işe Beaujolais kapmadan önce. "Neden kanepeye oturmuyoruz?"

O kanepede diyor ama ben yatak duyuyorum. Odanın uzak tarafına kurulmuş oturma odasına doğru ilerlerken onu izliyorum. Birden kendimi bir randevudaymışım gibi hissediyorum. Arkası dönükken, kokmadığımdan emin olmak için gizlice bir çukuru kokluyorum. Ew, kokuyor gibiyim. Bütün gün bir şeyler taşıdım ve görünüşe göre bu beni güzel kokmaktan uzaklaştırdı.

"Banyonuzu kullanmamın bir sakıncası var mı?" Sesi değişmekte olan ergenlik çağındaki bir çocuk gibi soruyorum.

"Duş almak istersen temiz havlular var," diyor alaycı bir şekilde.

"Sanırım bu sefer bunu pas geçeceğim. Ofisinize her geldiğimde beni çıplak göreceğinizi düşünmenizi istemiyorum." Bunu yüksek sesle mi söyledim?

Arkasını döndü ve bana için için yanan bir bakış attı. "Bu çok kötü. Seni buraya çekmeye çalışmak için daha iyi bir neden düşünemiyorum."

O şarabı açarken ben de aceleyle banyoya girip soğuk suyu akıtıyorum ki yüzüme biraz sıçrayıp kendime gelebileyim. Noel Fitzwilliam'ın ofisinde öğle yemeklerini konuşmak için bulunuyorum. Bu bir iş toplantısı. Pahalı bir yemek sipariş etmesi, şarap doldurması ve yakın zamanda kurabiyelerim hakkında şiirsel bir şekilde ağda yapması, bir randevuda olduğumuz anlamına gelmez.

Öyle mi?

Bölüm On Dört

Noel

Ne yapıyorum ben? Cidden mi?! Olmam gereken en son şeyi. İşime odaklanmak yerine, aklımdan çıkaramadığım kadının eteğine romantik bir şekilde yapışmaya çalışıyorum. Onu etkilemek için muhtemelen bir haftada kazandığından daha pahalı bir yemek sipariş etmek. Cuma takdirini uydurmak

sırf onu görebilmek için öğle yemeği yiyor. Personelime öğle yemeği ısmarlamak istemiyorum. Yani, çok mu çalışıyorlar? Evet, çalışıyorlar. Ama aynı zamanda çok iyi maaş alıyorlar ve sosyal yardımlar ve sağlık hizmetleri. Onları da beslemek zorunda değilim. Ama yine de bunu yapacağım.

Acınacak haldeyim. Kendimi tam bir hayal kırıklığına uğrattım - önce dürüstlük duygumu bir kenara bırakıp Aimée ile mesajlaşmaya devam ettim

Sahte bahaneler, sonra ne yapmaya çalışıyorsun? İçinde olmamam gereken bir ilişki başlatmaya mı?

Lanet olsun, Noel, kafanı şapka askısından daha fazlası için kullan.

Ama artık çok geç çünkü ben çoktan harekete geçtim. Yaklaşık yarım saat sonra son derece pahalı bir yemek gelecek ve ben onu ne kadar çok öpmek istediğimi düşünmemeye çalışırken ikimiz yemeğin üzerinde oyalanacağız. Ve onu öpebilmemin (ya da kollarıma ilk düştüğünden beri aklımdan geçen diğer lezzetli şeylerden herhangi birini yapabilmemin) *hiçbir yolu* yok. Onu tam anlamıyla inime çektim. Eğer onu Fiziksel bir şey yönünde en küçük bir hareket, beni en kötü türden bir adam yapacak - uzun vadeli bir ilişki niyeti olmayan sümüklü bir avcı.

Bu treni desteklemem lazım, hemen şimdi. Birkaç bloknot grafik kâğıdı ve iki kalem alarak kravatımı gevşetiyorum ve onun dönüşünü beklemek için tekrar oturuyorum. Beni kendisinden faydalanmaya çalışan bir serseri olarak görmemesi için bunu kesinlikle iş olarak tutmalıyım. Ama ilk hamleyi o yaparsa, bu tamamen farklı bir hikâye olurdu...

Telefonum çaldı ve cebimden çıkardım.

SexyCaterer: Ekselanslarına onun için kocaman ıslak bir öpücüğüm olduğunu söyledin mi?

Ben: Tabii ki hayır. Ama ya sen?

Tanrı aşkına, Noel. Kes şunu!

SexyCaterer: Bana doğruyu söyle. Beni ona ayarlamaya mı çalışıyorsun?

Ben: Bunu asla yapmam. Neden, ilgileniyor gibi mi görünüyor? SexyCaterer: Daha iyisini bilmesem, evet derdim.

Benden her Cuma gelip personele öğle yemeği vermemi istedi, sonra da bize akşam yemeği sipariş etti.

Daniel, böylece bir iş toplantısı yapabiliriz. Bu Daniel Bou-freaking-lud's! Orası ne kadar pahalı biliyor musun?

Ben: Duydum. Kesinlikle seninle ilgileniyor gibi görünüyor.

Kapının diğer tarafından küçük bir ciyıklama sesi geliyor ve kendimi kulaktan kulağa sırtırken buluyorum. Benden hoşlanıyor.

SexyCaterer: ...

SexyCaterer: ...

Ben: İyi misin?

SexyCaterer: Evet, güzel, ama diyelim ki uzun bir gün oldu ve tam olarak bahar tazeliğinde değilim.

Ben: Bunun için endişelenme. Neredeyse hiç koku alma duyusu yok. Ayrıca, o bir centilmen. Heyecanla karşılanacağından %100 emin olmadan asla bir hamle yapmaz. Ve o noktada, nasıl koktuğunu umursamayacaktır.

SexyCaterer: Bildiğim iyi oldu. Tamam, oraya geri dönmeliyim. Bir süredir onun banyosundayım ve muhtemelen neden bu kadar uzun sürdüğünü merak ediyordur. Ben: Bırak beklesin. Bu seni daha ulaşılmaz gösterecektir. Heteroseksüel erkekler buna bayılır.

SexyCaterer: Ama potansiyel işverenler değil, ki aslında o da öyle.

Ben: Po-tay-to, po-tah-to ...

Duyduğum anda telefonumu pantolonumun cebine geri koyuyorum. Kilit sesi. Aimée dışarı çıkıyor ve odayı geçerken bana kibar bir gülümseme sunuyor. "Bu daha iyi."

"Her şey hazır mı?"

"Kesinlikle," diyor ve kanepeye dik duran taba rengi deri koltuğa oturuyor.

Sandalyeye en yakın minderde oturuyorum, yani dizlerimiz arasında sadece birkaç santim mesafe var. "Not almak istersin diye sana bir defter ve kalem aldım."

"Oh, teşekkürler." Ben ona uzatmak için hamle yaparken o da elini uzatıyor. Parmaklarımız tekrar birbirine değiyor ve ikimiz de garip bir şekilde gülüyoruz. "Özür dilerim" diyorum, aynı anda o da "Ben hallederim" diyor.

Kendi defterimi alıyorum ve üzerine tarihle birlikte Catering Meeting'i not ediyorum. "Bütün bunları senin üzerine yıktığımı biliyorum, bu yüzden tam menüler ya da başka bir şey sunmaya başlaman için baskı yapmıyorum. Bunun sadece beklentileri tartışmak ve bazı fikirler ortaya atmak için iyi bir fırsat olacağını düşündüm."

"Elbette," diyor başını sallayarak. "Temel bilgilerle başlayalım. Kaç kişiyi besleyeceğim?"

"Ben dahil toplam kırk iki çalışanımız var." "Vay canına, sorumlu olmak için çok fazla insan var."

"Öyle," diyorum başımı sallayarak.

"Bu çok büyük bir baskı gibi hissettiriyor olmalı."

Öyle. Gerçekten, gerçekten öyle. Omuz silkerek, "Halledemeyeceğim bir şey değil. Londra'da seksen dokuz çalışanı olan tam kadrolu bir şirketim var zaten.

İşin püf noktası odaklanmak, çalışanlarınıza ve müşterilerinize iyi davranmak ve her zaman kışınızı yırtarak çalışmaktır."

Gülüyor, sonra da sahte bir alçakgönüllülük takınıyor. "Oh, ama gerçekten bir şey değil ..."

Uzlaştırıcı bir baş sallama öneriyorum. "Çok fazla olabilir. Neyse ki geniş omuzlarım var."

"Ama yine de... paranın her zaman akmasını sağlamak için pek çok topu havada tutmak zorundasınız."

"Evet," diyorum sırtarak. "Büyük olanlar."

Kızarıyor ve gözlerini kapatıyor. "Neden senin yanında söylediğim her şey kirli geliyor?"

Dolgun dudaklarına bakıyorum. "Hiçbir fikrim yok ama düşündüğün kadar da umurumda değil."

Yüzü pembenin biraz daha koyu bir tonuna dönüyor ve hızla kâğıdına bakıyor. "Tamam, yani kırk iki kişi. Alerjisi olanların bir listesine ihtiyacım var, böylece onları ağırlayabileceğimden emin olabilirim."

"Bunun cevabını Byron'dan alacağım." *Alerjilerimi* not ediyorum. Evet, bu inandırıcı bir şekilde gerçek bir toplantı gibi görünüyor.

"Harika. Özel bir tercihin var mı?" Yukarı bakıyor ve gözlerimiz kilitleniyor. "Hayır, sana güveniyorum. Geçen günkü sunumumuz gibi oturup konuşulacak bir şey değil.

Mutfakta bir büfe kurmanı ve bir saat kadar açık tutmanı isteyeceğim. Böylece herkes kendi programına göre yiyebilir." Ona normalde kibarlık olarak kabul edilenden daha uzun süre bakıyorum.

Sertçe yutkunduktan sonra, "Bir arkadaş olarak herhangi bir tercihiniz var mı?" diye sordu.

Gurme mi? Lafı açılmışken, geçen geceki köri nasıldı? Güzel oldu mu?"

Yapacakmışım gibi davrandığımdan bahsediyor. Sipariş ettiğim çok lezzetliydi. Başımı sallayarak, "Seni etkileyeceğinden şüpheliyim." dedim.

"Çok fazla kurumuş yaşlı üzüm mü?" diye soruyor şakacı bir sırıtışla. Bir kahkaha attıktan sonra başımı sallıyorum. "Onun gibi bir şey."

"O zaman kuru üzümleeri fazla kaçırmamaya dikkat edeceğim. Çok tatlı diye bir şey vardır." Düşündüğüm şeyi kastettiğini umduğum bir şekilde bana bakıyor. Ben de ona öyle bir bakıyorum ki, içine girmiş olabileceği ruh halinden sıyrılmasını sağlıyorum. "Peki ya tema Ayda bir öğle yemeği? Bir çeşit dünya turu mu?"

"Harika!" Cevap veriyorum. "Bu fikre bayıldım. Sadece İskoçya'ya değil. Onların yemek dedikleri şey iğrenç bir şey."

Aimée gülererek bir şeyler yazıyor ve "Haggis yok" diyor. "Ve kızarmış Snickers bar da yok," diyorum aşırı bir dramatik bir ürperti.

Sırıtarak, "Hiç denemedin mi?" diye soruyor.

Başımı sallıyorum.

"Doğru, sen tatlı sevmezsin. Tatlıya doyamayan biri olarak söylüyorum, tatlılar kızarmış günah gibidir."

"Küçük bir günah umurumda değil," diyorum, hava gerçek anlamıyla kalınlaşıyor.

Uzanıp şarap kadehini alıyor ve şaşırtıcı bir miktarı tek seferde yudumluyor.

"Susadın mı?" Ben soruyorum.

"Evet," diye ciyakladı. "Peki, bütçeniz nedir?"

"Oh, şey, bunu hiç düşünmemiştim. Orta seviye mi demeliyiz? Bankayı batırmadan 'Sana minnettarım' diyebileceğim bir şey?"

"Yani, safran ipliği yok."

"Kesinlikle hayır. Onlar iyi insanlar, ancak dikkate almam gereken bir sonuç var."

Cam kapılar açılır ve bir adam seslenir, "Noel Fitzwilliam için teslimat."

Ona ofisime girmesi için el sallıyorum. Yemeklerimiz için imza attıktan sonra çantaları teslim ediyor ve bizi tekrar yalnız bırakıyor. Akşam yemeğimizin cennet kokusu odayı dolduruyor ve zaten yoğun olan atmosfere yeni bir cazibe katmanı ekliyor.

Aimée'ye dönerek çantaları kaldırıyorum. "Masada yiyelim mi?"

"Elbette." Ayağa kalkıyor, şarap bardaklarını ve şişeyi alıyor ve Ben poşetlerden kapları çıkarırken o da masaya doğru ilerliyor. Bir dakika sonra, eğer bir toplantı olmasaydı kesinlikle iki kişilik romantik bir akşam yemeğine oturuyoruz. Şimdiye kadar tanıştığınız en baştan çıkarıcı kadın sizinle akşam yemeğini paylaşırken masa örtüsüne, mumlara ve müziğe kimin ihtiyacı var?

Arkadaşımdan gelen zevk iniltileri dışında birkaç dakika boyunca sessizce yemek yiyoruz. Bunu yapmayı gerçekten bırakmalı, yoksa birlikte yemek yememizin sahte nedeninin sözcülüğünü yapmadan ayağa kalkamayacağım. Sandalyemde kayıyorum ve şarap kadehlerimizi dolduruyorum.

"Ah, gerçekten içmemeliyim," diyor ve sonra alt dudağını ısıırıyor. "Şey, belki sadece yarım bardak."

"Merak etme. Buradan sarhoş ayrılmama izin vermeyeceğim. Gerekirse her zaman uyuyabilirsin," diyorum, bir zamanlar üyesi olduğum İngiliz İzciler Kardeşliği'nden biri gibi konuşarak.

Aimée kanepeye bir göz atıyor ve benim erotik sınırdaki konuşmamı kesiyor. "Bu benim için pek profesyonelce olmazdı, değil mi?" diyerek düşüncelerini ifade etti.

Ya da güvende, diye düşünüyorum balığımı dilimlerken ve ısırık.

Aimée'ye baktığımda gözlerini kapatmış çiğniyordu. Sanki hayatında tattığı en güzel şeymiş gibi.

"Yemeğinizi beğendiniz mi?"

"Çok güzel..." diyor sadece son derece müstehcen olarak tanımlanabilecek bir iç çekişle. "Her zaman böyle mi yiyorsun?"

"Hayır, genellikle daha ağırbaşlı yemeklerle idare ediyorum - ızgara somon, esmer pirinç, sebzeler. Bu tür şeyler."

"Bu vücuda böyle sahip oldun," diyor, sonra gözleri büyüyor ve biraz kekeliyor. "Özür dilerim, öyle demek istememiştim."

Rezil olmuş gibi görünmek için elimden geleni yapıyorum. "Bayan Tompkins, şok oldum. Beni nesneleştiriyor musunuz?"

"Hayır! Seni asla rahatsız etmek istemem," diyor hemen. "Yani muazzam derecede sert bir vücudun var. Baktığımdan falan değil. Sadece ... geçen hafta ... banyoda ... kolların ve göğsün ... ve ... hiçbir şey." Bardağını kapıp geri uzattı.

"Rahatla," diyorum sırtarak. "Müthiş sert vücudum hakkında bir şeyler duymak gerçekten umurumda değil. Özellikle de senin gibi güzel birinden."

Yutkunuyor, geçici olarak şaşırmış görünüyor. "Benim kadar güzel mi?" *Söyleme, Noel. Sadece bu toplantıyı güvenli bölgeye geri götür.*

"Güzel, akıllı, eğlenceli, mutfakta harika..."

Gözlerini devirerek, "Evet, ben her şeyim," diyor. Sandalyeme geri oturarak ses tonumu alçaltıyorum. "Yapma bunu."

"Neyi yapmayayım?"

"Kendini böyle küçümseme. Sen olağanüstü bir kadınsın.
Sana benim diyebilen her erkek şanslı sayılır."

On Beşinci Bölüm

Aimée

Noel bana güzel, akıllı ve eğlenceli dedi. Bir de mutfakta harikaymışım. Kanım, sıcak keklerin üzerine dökülen akçaağaç şurubu gibi sıcak ve yoğun hissediyor. İçim de benzer bir beklentiyle titriyor. Böyle bir yoruma nasıl cevap verebilirim? Ne yapmak istediğimi biliyorum ama kucağına atlamak ve kendimi bir teknenin dibindeki midye gibi ona bağlamak onu korkutup kaçırabilir. Ayrıca, ya gerçekten benimle flört etmiyorsa ve ben bunları uyduruyorsam? *Çaresiz başıboş, tek kişilik parti*

...

"Aimée? Beni duydun mu?"

Tabağımdan başımı kaldırıyorum ve sanki tamamen başka bir türmüş gibi ona bakıyorum. "Teşekkür ederim," diyorum ona içtenlikle, bir yandan da beynimde oluşan duygu duvarını zapt etmeye çalışıyorum.

"Daha fazla şarap isteyip istemediğinizi sorduğunuz için teşekkür ederim." Kafası karışmış görünüyor. "Bunu bana sen mi sordun?"

Özür dilerim, sanırım yün topluyordum." I

kadehimi ona doğru itip, "Biraz daha şarap iyi olurdu." diyorum. Bir kadeh şaraba daha ihtiyacım var, kurabiyelerden 10 kilo almaya ihtiyacım varmış gibi, ama içiyorsam en azından konuşmuyorum demektir. Bu sağlam bir mantık, değil mi?

Noel bir şişe daha açıyor ve masaya geri getiriyor. "Çocukken büyüyüp çöp toplayıcısı olmak istediğimi düşünürdüm," diyor bana.

Ben daha durduramadan içimden bir kıkırtı kopuyor. "Neden?"

"Çünkü çöp toplayıcımız çok mutlu bir adamdı. Her zaman insanlara el sallar ve onlara iyi günler dilerdi. Onu bu kadar mutlu eden şeyin işi olduğunu düşünürdüm."

"Bu çok hoş," diyorum. "Onlara hedeflerinden bahsettiğinde ailen ne dedi?"

"Annem ağladı ve babam beni evlatlıktan reddetmekle tehdit etti" diye cevaplamadan önce bastırılmış bir nefesi serbest bırakıyor. Sonra da şöyle diyor: "Onlar da mimar olmamı pek istemiyorlardı ama benimle çok fazla mücadele etmediler.

Muhtemelen zorlarsa çocukluk heveslerimi gerçekleştireceğimden korktular." "Senden ne yapmanı istediler?" Garip bir şekilde korumacı hissederek soruyorum

Noel, çocuk.

"Siyasete girin. Gerçek güç orada. Ve bir lordun oğlu için en uygun mesleklerden biridir."

"Oh... Anlıyorum." Elini tutmak için masanın diğer tarafına uzandım. Ona ne söyleyeceğimi bilemiyorum ama biraz rahatlamaya ihtiyacı varmış gibi görünmüyorsa lanet olsun. Sonunda şöyle diyorum: "İnsanların bir şeyleri

Senin hakkında önyargılı fikirler, değil mi?" Ona yanlış bir izlenim vereceğimden korkarak hemen bırakıyorum. Aaaaaa ve yudumla.

"Bu konuda biraz deneyiminiz varmış gibi konuşuyorsunuz."

"Ailemle değil, hayır. Hayallerimi tamamen destekliyor ve cesaretlendiriyorlar. Yani, bu sektörde iz bırakarak mutlu olacağımı umuyorlardı.

Rochester'daki catering dünyası, ama onun dışında her zaman benim yanımdalar." Bir an duraksıyorum, sonra ekliyorum: "Sanırım bazen erkeklerle olan ilişkilerde-önyargılı fikirler." Neden yine bu yola girdim ki? Yudum, yudum.

"Nasıl yani?"

Bu konuda konuşmayı gerçekten ama gerçekten hiç istemiyorum ama kapıyı açtım ve şarap dilimi çözdü. Kendimi durduramadan, "Erkekler bazen hizmet sektöründe olduğum için kolay biri olduğumu düşünüyorlar" dedim. İçimden yerde bir delik açılıp beni yutması için dua ediyorum.

"Nasıl yani?" O soruyor.

"Geçen hafta çıktığım adamı ele alalım. Beni yemeğe çıkardı - aslında aperatifler - ve tüm zaman boyunca kendinden bahsetti. Daha sonra taksiye bindiğimizde şoföre benim adresimi değil *kendi* adresini söyledi.

Onunla eve gitmeyeceğimi söylediğimde taksiciye kenara çekmesini ve beni sokakta bırakmasını söyledi."

"Umarım çıkarken ona neşeli bir yumruk atmışsındır."

Benim adıma bu kadar kızgın olmasına bayılıyorum.

Bir yudum daha şarap alıyorum. Ya da iki. Tamam, üç tane. "Keşke yapsaydım. Ona, sevgilinin sadece aperatif sipariş etmesine izin vermenin,

bagajına önemli bir şey koymadığının reklamını yapmak gibi olduğunu
söyledim.
bölge."

Noel şarap kadehini havaya kaldırır ve "Duyduk duymadık demeyin!" diye bağırır. Sonra da sorar: "Ama o adamın aptallığının sizin işinizle ne ilgisi olduğunu anlamıyorum. Belki de tam bir ahmaktı."

Başımı salladım. "Hiç sanmıyorum. Sana çıkma teklif eden erkekler Onlara hizmet ettiğinizde, sizi yatağa atmak için çok fazla uğraşmak zorunda kalmayacaklarını düşünürler. Bu çoğumuzun başına gelir."

"Bu çok alçakça." Noel birden daha dik oturur ve kravatını sıkar. "Ve belki de diğerlerinden çok daha iyi değilim. Size bir özür borçlu olduğumu hissediyorum. Seni akşam yemeği için ofisime davet ettiğim için korkunç biri olduğumu düşünüyor olmalısın. Saatler sonra bile." Sinirli bir şekilde masayı toplamaya başladı.

"Senin hakkında hiç de kötü düşünmüyorum," diye ilan ediyorum. Sonra elimi beyzbol topu fırlatır gibi havaya kaldırıyorum. Zavallı. "Bu el aşağı yıllardır yediğim en iyi yemekti ve sen bana bir kez bile asılmadın." Çok yazık.

"Evet, şey, seni kollarımda çıplak tuttum ve bu kesinlikle bir an duraklamana neden olmuş olmalı." Noel'in alnında boncuk boncuk terler belirir ve kravatını bir kez daha gevşetir.

"Bu beklenmedik bir hatalar komedisiydi. Nasıl hissedebilirsin "Orada olduğumu bile bilmiyordun." Siiiiiiiiiiiiiiiiiiip. "Korkarım biraz fazla dayandım," diye itiraf ediyor, sanki ben onun çocukluk rahibi. "Davranışımı mazur görmeden önce, bundan hoşlandığımı bilmelisiniz."

"Bunu bir iltifat olarak kabul ediyorum," diyorum ona, aniden üç kadeh şarabın etkilerini hissederek. Başım dönüyor ve midem kazanıyor. Sanki Darian Lake Ride of Steel'den yeni inmiş gibiyim. Lunapark treni. Şimdiye kadar kustuğum tek lunapark treni.

"Biraz bitkin görünüyorsun. Bir dakikalığına uzanman gerekebilir mi?"

"Lütfen." Ayakkabılarımı tekmeleyip ayağa kalkıyorum ve bu da sendelememe neden oluyor. Tanrım, sanırım sarhoş oldum. Bu yemek yediğim ilk yemekti.

Kahvaltıdaki yarım simidimden beri ve whoaaaaaa! yemek işini yapamadan ve onu ememeden şarap bana ulaştı.

Noel beni kanepeye götürüyor ve ben popomu minderin üzerine bırakırken ellerimi tutuyor. "Bu çok güzel, teşekkürler."

"Battaniye ister misin? Dolabımda bir tane var." "Kesinlikle.

Kesinlikle, kesinlikle, kesinlikle bir battaniye isterim.

Çoooooooook."

Noel aceleyle odayı geçiyor ve elinde gümüş grisi güzel bir örtü ile geri geliyor. Bana uzattı ve ben de yüzüme sürdüm. Çooooook yumuşak.

"Shmeer?" Ona soruyorum.

"Pardon, ne dedin?" Tanrım, siyah saçları ve çimen yeşili gözleriyle yakışıklı bir İngiliz. Gözlerine yuvarlanabilirdim... bekle, bu nasıl olurdu?

"Shmeer, shmeer, cashmeere ..." Dudaklarım garip hissediyor. Aynı anda hem karıncalanıyor hem de uyuşuyor.

"Kaşmir! Evet," diyor. "Bu bir kaşmir battaniye."

"Benimle oturmak ister misin?" diye sordum. "Sen çok iyi bir adamsın." "Şey, bilmiyorum. Bir şeylerin peşinde olduğumu düşünmeni istemiyorum.

uygunsuz."

"Hayır, otur!" Yanımdaki yere otoriteyle vuruyorum. Yerini aldıktan sonra yana doğru eğilip uzanıyorum ve ayaklarımı onun üzerine koyuyorum.

"Ayaklarımı ovmak ister misin?" Diye sordum. Ayaklarımın ovulmasına bayılırım. O kadar ki, ayak fetişi olan yabancı bir adam ayaklarımı ovmak isterse, kesinlikle izin veririm. KESİNLİKLE.

"Aimée," diye başlıyor Noel. Yine de sürtünmüyor, bu yüzden ona fikir vermek için ayağımı tekmeliyorum. Ayağımı nazıkçe ellerinin arasına alıyor. "Sanırım biraz çakırkeyif olabilirsin."

Başımı çılgınca ileri geri sallıyorum; akşam yemeğimin isyan etmeye başladığını hissedebiliyorum. "Çakırkeyif değilim," diyorum ona. "Sarhoşum. Çok fazla içmem ve içtiğimde de bir kadehten fazla içmem."

"Oh, anlıyorum." Ayağa kalkacakmış gibi görünüyordu, ben de topuklarımı kucağına gömdüm ve "Ov." dedim.

"Bu sadece... daha ziyade... Sanırım seni eve götürmeliyim."

"Neden? Burada yatmalısın." Kanepeye sertçe vuruyorum. böcekleri öldürmeye çalışıyorum. "Gitmek istemiyorum," diyorum battaniyeyi yukarı çekip yuvarlanırken. "Sarhoşken yürüyemiyorum. Sadece biraz kestirmeye ihtiyacım var."

"Bilemiyorum. Sanırım eve gitmene gerçekten yardım etmeliyim." İnatçı bir herif.

"Yapabilirsin ama sokak numaramı hatırlamıyorum."

"Eminim apartmanın neye benzediğini biliyorsundur." Şimdi ciddi ciddi ayaklarımı ovuyor.

"Ooooooh, evet, tam orası," diye yüksek sesle inliyorum. "Bu çok iyi."

Beynim bulutlarda yüzüyor ve kiminle konuştuğundan emin değilim ama "Aşağı oğlum!" diyor. Köpeği var mı?

"Sırtımı ovmak ister misin?" Otururken soruyorum. Gümleğim üzerimde olmazsa sırtımı ovmasının daha kolay olacağına karar veriyorum. Tabii ki bu yüzden gümleğimi çıkarıyorum. Ne yazık ki, çok hızlı bir şekilde ayağa kalkma hareketi beni tekrar sersemletiyor ve bir sonraki bildiğim şey ...

On Altıncı Bölüm

Noel

Kolları başının üzerinde sallanırken gözlerimi kaçırmaya çalışarak, "Aman Tanrım, gömleğine sıkışmış gibisin," diyorum ve o-oh vay canına, bu inanılmaz seksi bir sütyen. Dantelli ve pembe ve gerçekten de fazla bir şey bırakmıyor.

Hayal gücü. Geçici olarak donup kaldım, ön lobum devreye girip yardıma ihtiyacı olduğunu anlayana kadar öylece bakakaldım.

"Yapamıyorum!" diye mırıldanıyor. "Itablackout."

"Panik yapma. Bunu düzeltebilirim." Uzanarak gömleğinin altından tutuyorum ve yapmak istediğim en son şeyi yapıyorum - gömleği tekrar yerine çekiyorum. Bunun için azizlik mertebesine yükselmeliyim.

Yüzü pancar gibi kızarmış ve hafif nemli. "Oh, bu daha iyi. Teşekkürler, seksi şey..." diyor, parmaklarını burnumda ve ağzımda gezdiriyor, eminim çekici olduğunu düşündüğü ama aslında biraz kaba ve garip bir şekilde. "Şu haline bak," diye fısıldıyor. "Sen... gelmiş geçmiş en ateşli erkeksin. Vay canına."

"Peki, teşekkür ederim."

İki kolunu da yanlarından yukarı kaldırıp havaya kaldırıyor. "Hadi yapalım şunu, mmkay ..."

Biraz sallanarak pantolonuma odaklanmaya çalışıyor ve kemer tokama uzanıyor. Tehlikeli bölgeden uzaklaşmak için hızla ayağa kalkıyorum. Aimée bana asık suratla bakıyor. "Nereye gidiyorsun? Benden hoşlandığını sanıyordum."

"Seviyorum. Çok fazla, bu yüzden seni kesinlikle alacağım. Şu anki durumundan faydalanmaktansa eve sağ salim dönmeni tercih ederim." Ayağa kalkıyor ve kollarını omuzlarıma doluyor. "Bu sümük almak

"Eğer buna hazırsam avantaj."

"Evet, evet, öyle olurdu ve sadece en kötü türden bir adam böyle bir şey yapar." Kollarını nazikçe boynumdan çekiyorum ve onu tekrar

Kanepeye. Battaniyeye sarılıyor ve hülyalı bir gülümsemeyle gözlerini kapatıyor. "Schmeer de güzel."

Bir saniye sonra, bayıldı. Oh, kahretsin. Şimdi onunla ne yapacağım? Onu dikkatlice yan yatırıyorum, sonra battaniyeyle örtüyorum. O kadar yüksek bir horlama sesi çıkardı ki irkildim. Eyvah. Umarım bu her gece olan bir şey değildir. Ama öyle olsa bile, kulak tıkaçlarına yatırım yapabilirim.

Neden bahsediyorum ben? Onunla bir ilişki yaşamayacaksın. Bunu duydun mu Noel? İlişki yok.

Tamam, şimdi elimizdeki sorunu çözelim. Elimde yükleme alanına park etmiş bir minibüsü olan kendinden geçmiş sarhoş bir kadın var. Minibüsünün neye benzediği ya da nerede yaşadığı hakkında hiçbir fikrim yok. Fikir edinmek için etrafa bakarken çantasını fark ettim. Cevaplar o çantada saklı. Hemen yanına gidip cep telefonunu aramaya başladım. Demek kadınlar böyle şeyler saklıyor.

-İki tüp ruj ve tanımlayamadığım başka kozmetik ürünler, ayrıca kadın ürünleri, buruşturulmuş kağıt mendiller, bir tomar makbuz, sakız, nane şekeri ve safran iplikleri? Kendini tedavi ettiği için birdenbire olması gerekenden daha fazla sevindim. Sonunda, en altta cep telefonuna rastladım.

Çantayı. Ekranı kaydırıyorum. Lanet olsun. Yüz tanıma. Umalım da gözleri kapalıyken çalışsın.

Telefonuna girebilmem için üç deneme yapmam gerekti. Sonra mesajlar arasında gezinip en son görüştüğü kişiyi aradım. Byron olarak ben. Tamam, sondan ikinci T-bag adında biri. Bu büyük bir ihlal gibi geliyor ama yine de numarayı arıyorum. Birkaç kez çaldıktan sonra bir kadın cevap verdi. "Onu sen mi yaptın? Bana onu becerdiğini ve harika olduğunu söyle. Bu sert İngilizlerin çarşafı arasında gerçekten ateşi yükseltebildiklerini duydum."

Ah, benden bahsediyormuş. Kendi kendime biraz sıırıttıktan sonra, "Merhaba, ben Noel Fitzwilliam. T-bag ile mi görüşüyorsunuz?"

"Adım Teisha. Sadece Aimée bana böyle hitap edebiliyor," diye cevap veriyor. "Bir dakika. Neden arıyorsun? Aimée'ye bir şey mi oldu?"

"Aimée iyi. Burada, ofisimde benimle birlikte ama korkarım içkiyi biraz fazla kaçırmış ve bana adresini vermeden uyumuş. Nerede yaşadığını biliyor musunuz? Eve mi?"

"Benimle yaşıyor," diye cevap veriyor Teisha, sesi telefonda atlayıp beni öldürmeye hazırmış gibi çıkıyor. "Onu uyuşturdu mu? Çünkü kutsal olan her şeyin üzerine yemin ederim ki, onu uyuşturursan

seni öldürürüm."

"Hayır! Tabii ki hayır," diyorum. "Ben asla böyle bir şey yapmam. Bir iş yemeği yedik ve aşağı yukarı üç ya da dört kadeh şarap içti. Sonra da bayıldı."

"Evet, içki söz konusu olduğunda çok hafiftir." Teisha diyor.

"Görünüşe göre öyle," diyorum, onu izlerken ensemin ovuşturuyorum Uyu. Ürkütücü bir şekilde değil, daha çok "çok tatlı" bir şekilde. "Dinle, onu eve götürüp minibüsüyle ilgili bir şeyler yapmak istiyorum. Bana adresini verebilir misin?"

"Elbette, ama o şeyi buraya park etmiyor. Bronx'ta geçici bir yeri var."

Bugger. "Tamam, burada uygun bir gece park yeri bulacağım ve sonra onu size getireceğim."

Teisha bana adresini veriyor, minibüsü tarif ediyor (eski, köhne ve beyaz, yanında Nibbles and Noshes yazıyor) ve sonra yola çıkıyoruz. Masama gidip çöp sepetini alıyorum ve Aimée'ye götürüyorum. Önüne koyup şöyle diyorum: "Aimée. Uyan, tamam mı?"

Homurdanıyor ve biraz kayıyor ama gözlerini açmıyor.

"Aimée," diyorum biraz daha yüksek sesle, omzunu hafifçe sarsarak. "Ben minibüsünü taşımaya gidiyorum. Birkaç dakika içinde seni almak için döneceğim. Sadece kendi tarafında kal, tamam mı? Kusmak istersen, burada bir çöp kutum var."

Başını sallıyor ve mırıldanıyor, "Elbette bin yumuşak."

Minibüsün sabaha kadar orada kalacağı bir park yeri bulmak otuz dakikaya yakın zamanımı alıyor ve bu süre zarfında minibüsün geçeceği yola saparak üç ayrı kazaya neden oluyorum. Yolun yanlış tarafına. Bana sorarsanız doğru taraftı ama konumuz bu değil, birkaç kez kıl payı kurtulduk.

Canavar gibi şeyden dışarı adımımı attığımda eklemlerim bembeyaz olmuştu ve geri dönüş yolunu bulmam için Google maps'in yardımına ihtiyacım vardı çünkü etrafta o kadar çok tur attım ki tamamen kayboldum. Harika. Ofise on dakikalık bir yürüyüşle dönüyorum ve yağmur yağmaya başlıyor. Ofisimden yaklaşık iki dakika uzaktayken gök gürültüsü binalara çarpıyor ve gökyüzü açılarak sahip olduğu her şeyi üzerime boşaltıyor. Nihayet lobiye ulaştığımda sırlıslık olmıştım. Çoraplarım bile sırlıslık. Ne güzel. Sadece

Bu akşamın nasıl sonuçlanacağını umuyordum.

Asansör beni kırk ikinci kata çıkardığında, Aimée'den bu kadar uzun süre ayrı kaldığım için biraz panik içindeyim. Ya uyandıysa?

ve beni bulmaya çalıştı ve kayboldu? Ya da kusmaya başladı ama sırt üstü yatıyordu ve boğuldu mu? Aklımdan o kadar çok olasılık geçiyor ki Onu kanepemde huzur içinde uyurken gördüğümde, iyi olduğu için ona birazcık kızıyorum ki bu hiç mantıklı değil.

Bir şehir arabası çağırıyorum, sonra dolaptan kuru giysiler alıyorum ve hızla üstümü değiştirirken ona sırtımı dönüyorum. Banyoya girmeye zahmet etmiyorum. Mışıl mışıl uyuyor ve ayrıca bu şekilde bana ihtiyacı olursa diye kulağımı ondan ayırmıyorum.

"Oh, yaşasın," diye bir ses duyuyorum arkamdan. "Bunu yapıyor muyuz? Gel buraya, Shailor."

"Hayır, hayır, hayır," diye cevap veriyorum, kotumu yukarı çekip ona dönüyorum. "Zaten bir araba çağırdım ve nerede yaşadığınızı öğrendim. Teisha seni bekliyor, o yüzden gitmeliyiz."

"Tamam," diyor, başını sallıyor ve sonra gözlerini kapatıyor. "Sadece bir dakika uyumama izin ver. Sonra gideriz." Tekrar kanepeye uzanıyor ve başı yana kayıyor.

İç çekerek giyinmeyi bitiriyorum, cüzdanımı, anahtarlarımı ve telefonumu alıp takım elbisemin cebine koyuyorum. Sonra çantasını toplayıp omzuma atıyorum ve itfaiyeci tarzıyla onu kucağıma alıyorum. Bir 'çiş' sesi çıkarıyor ve ben de "Kusacak olursan bana söyle, tamam mı?" diyorum.

"Elbette, schmexy."

Ve böylece tüm asansör yolculuğu boyunca hiçbir şey yapamadığım, yanımda taşıdığım kadın tarafından kalçalarım ellenerak geçirdim. Gerçekten harika bir akşamdı.

Şehir arabasının arkasına yerleştiğimizde şoförden kaloriferi açmasını istiyorum ve Aimée boynuma sokulup mutlu bir şekilde iç çekiyor. "Bir erkek gibi kokuyorsun."

"Teşekkürler mi?" Sanırım.

"Çok güzel," diyor. "Düşündüğüm kişi değilmişsin. Soğuk bir pislik değilsin. Gerçek bir beyefendisin."

Başımı ona doğru çeviriyorum ve saçlarının kokusunu içime çekiyorum. Tanrım, bir insan nasıl bu kadar güzel kokabilir?

"Sana aşık olabilirim, biliyorsun," diye mırıldanıyor. "Ofisinde duş aldıktan sonra bana sarıldığınız o ilk gün neredeyse aşık oluyordum. Ya da belki de aşık oldum. Bu kulağa çılgınca geliyor mu?"

"Hayır," diyorum ve garip bir şekilde bu doğru. "Kulağa hiç de çılgınca gelmiyor."

On Yedinci Bölüm

Aimée

Teisha'nın yatak odasının tavanındaki su lekesine bakarak uyandım ve birçok şeyi merak ettim. En önemlisi de, bu davulları kim çalıyor? Gözlerimi tekrar kapatmaya zorluyorum ve başımın üzerine bir yastık atarak telaşlı ritmin biraz azalmasını sağlıyorum. İşte o zaman kafama dank etti. Onlar davul değil, kalbim çarpıyor ve kanım uzuvlarıma doğru fışkırıyor. *Acıyor. Çok kötü acıyor.*

"Eee?" diye bağıyor arkadaşım o kadar yüksek sesle ki Bay Mikrofon kullandığından eminim.

"Stoooooooooooooooooop bağıyor," diye tıslıyorum. "Başım ağrıyor."

"Şaşırmadım. Anladığım kadarıyla dün gece içkiyi biraz fazla kaçırmışsın." Sesinde ya yargılama ya da onaylama var. T ile her iki şekilde de olabilir.

"Bugün günlerden ne?" Son ayın için yalvarıyormuşum gibi bir sesle soruyorum. "Bugün Salı. Şimdi uyan ve bana dün gece ne olduğunu anlat."

Beynim o kadar sisli ki, bir dizi zihinsel testten geçmek zorunda kalıyorum. dünün hangi gün olduğunu bulmaya çalışıyorum. Şu anda çarpıntıyı susturmak için başımın etrafına sarılmış olan parmaklarımla sayarak zihinsel olarak "*Pazartesi, Salı, Çarşamba, Perşembe, Cuma, Cumartesi, Pazar, Pazartesi, Salı. Pazartesi, Salı.*"

Tamam, şimdi yanıyorum. Dün pazartesiydi, yani Brown, Brown ve Green'de bir öğle yemeği hazırladım. Ne oldu orada? Walter Brown Junior bana çıkma teklif etti. Lütfen gidip onunla sarhoş olmadığımı söyle. Ne kadar amatörce!

Hayır, bekle. O binadan çıkıp Fitzwilliam & Associates'e gittiğimi hatırlıyorum. Evet, orada Cindy'nin pantolonunu iade ediyorum. Noel'in ofisinden elbisemi alıyorum. Sonra dudaklarımdan dökülen en lezzetli yemeği yiyorum. Şarap içiyorum. Çok fazla şarap. Ve

Oh, hayır, lütfen bu ben olmayayım. Zihnimin gözünde, bana çok benzeyen birinin Noel'e teklifte bulunduğunu görüyorum.

Ve daveti iletiyor.

"Aman Tanrım, T, sarhoş oldum ve kendimi Noel'e attım, ama o bunu kabul etmedi." Aşağılanma duygusu gıda zehirlenmesi gibi içime işliyor.

"O yakışıklı adam nerede yaşadığını öğrenmek için beni aradı ve seni eve getirdi. İşte bu birinci sınıf bir hareket."

"Bugün Salı! Bugün sokak süpürme günü, yani minibüsüm çekildi!" O kadar hızlı doğruluyorum ki, uçuruma savrulmamak için yatağın kenarlarına bir beyaz su salı gibi tutunmak zorunda kalıyorum.

"Tanrım, çok hafıfsin. Merak etme, Kral minibüsün için şehir merkezinde bir park yeri buldu, yani çekilmedi."

"Kral mı?" Gıcırđıyorum.

"Sanırım bundan sonra ona böyle hitap etmeliyiz. Onda bir kraliyet mensubu havası var. Kendi adıma, onun sadık tebaası olmak benim için sorun olmazdı." Kadının içinden zevk gibi görünen küçük bir ürperti geçiyor.

O anın geçmesini beklerken, "T, bana kırk iki kişilik haftalık bir öğle yemeği teklif etti! Ama şimdi işi kabul etmemin imkanı yok. Bazı şeyler söylendi. Hiç düşünmemem gereken şeyler."

"Oh, psh. Seni taciz etmeden minibüsünü park edip zavallı kışını eve taşımaya razı olan bir adam, sarhoş olduğun için seni yargılayamaz. Senden faydalanmadı, değil mi?"

"Denemediğim için değil." Kendimi onu okşarken, ona sürtünürken ve -lütfen öyle olmadığını söyleyin- pantolonunun tokasını tutarken görüyorum. Oh, utanç verici. Noel Fitzwilliam'ı bir daha asla ama asla göremeyeceğim.

Ben gelecekteki muhteşem bir işin ve potansiyel bir İngiliz yakışıklının kaybından yakınıırken, oturma odasındaki zil çaldı. Yüksek sesle. Teisha "Geliyorum!" diye bağılıyor ama bu işe yaramıyor çünkü şu anda birkaç kat aşağıda olan kişi tarafından duyulmak için zile basması gerekiyor.

T'nin "Kim o?" diye sorduğunu duydum.

Bedensiz bir ses bir şeyler mırıldanıyor, sonra yüksek perdeden bir uğultu ve nihayet kapı çalınana kadar sessizlik. Mırıldanan sesler ve T'nin ucunda bir heyecan ünlemi ve sonra hiçbir şey yok.

Birkaç dakika sonra elinde saplı bir kâğıt torba ile odaya girdi. "Kim olduğuna asla inanamayacaksın!"

"Dr. Kevorkian bir sonraki hayata hoş bir şekilde geçmeme yardım etmek için mi burada?" Eğer o değilse, kim olduğu umurumda değil. O zilin acısını hâlâ şakağında bıçaklanmış gibi hissediyorum.

"O sana kahvaltı getiren bir kuryeydi."

"Ne? Kendimden geçmeden önce kahvaltı siparişi mi verdim?" Dürüst olmak gerekirse, bu biraz bana benziyor. Yemeğimi bir sonraki öğünümü bekleyecek kadar severim.

Teisha boğazını temizliyor ve okumadan önce bir kağıt parçası açıyor:

Günaydın, Aimée,

Umarım iyi uyumuşsundur. Şifadan faydalanabileceğini düşündüm. Bu sabah tam bir İngilizcenin etkileri. Kendine iyi bak ve minibüsünü almak istediğinde bana haber ver.

Noel

Noel bana kahvaltı mı gönderdi? O insanlar arasında bir tanrı! O poşetten gelen aroma midemin ayağa kalkmasına ve neşelenmesine neden oluyor. T çantayı yatağın yanına bırakıyor ve "Gidip çatalları getireyim." diyor.

O dönene kadar en az altı farklı kap açmış oluyorum. Pastırma, çırpılmış yumurta, kızarmış ekmek, patates kızartması, ızgara domates, sosis ve kuru fasulye var. T bana bir çatal ve iki aspirin uzatırken "Taze kahve koydum" diyor. Sonra oturuyor ve benimle birlikte yemeğe başlıyor. Burada dört kişiye rahatlıkla yetecek kadar yemek var.

"Bence bu adamla evlenmelisin," diyor T lokmalar arasında.

"Onunla bir daha asla yüz yüze gelemem, T. Dün gece çok çirkindim." Isırık,

çiğne, yut. "Belki benim için minibüsümü alabilirsin diye düşünüyordum."

Başını sallayarak cevap veriyor, "Bana bir milyon dolar versen bile yapmam. Tamam, bir milyon dolar için yaparım ama sende o kadar yok, o yüzden sen bilirsin kızım."

"T, lütfen, lütfen, lütfen," diye yalvarıyorum, sesim kurabiye için yalvaran iki yaşındaki bir çocuk gibi çıkıyor. Birden Noel'e kurabiyemi verdiğimi hatırladım.

Uzaklaştır şunu! Kendimi bu kadar rezil etmeme izin verecek kadar benden nefret eden tanrıya sessizce dua ediyorum.

"Hayır. Kral senin için yanıp tutuşuyor ve müzikle yüzleşmen gerekiyor." "Telefonumu ver," dedim ona, terbiyemi takınmaya zahmet etmeden ve

Lütfen söyle. Ne tür bir en iyi arkadaş böyle bir zamanda kaçır ki?

Telefonumu açtığımda Byron'dan bir mesaj aldığımı görüyorum.

FitzAssoc: Nasıl hissediyorsun?

Ne yaptı, bir ilan çıkarıp herkese mi söyledi?!

FitzAssoc: Bildiğim kadarıyla hayır. Bu sabah ofisinin durumu biraz şaşırtıcıydı, ben de sordum. Kendine küçük bir akşam yemeği randevusu ayarladığını duydum.

Byron, çok fena batırdım! FitzAssoc:

Eğlenceli!!!

O değil, seni domuz. Aklını çukurdan çıkar!

FitzAssoc: Affedersiniz leydim. Rencide etmek istememiştim.

Noel bana hayatımda yediğim en güzel yemeği ısmarladı. Sonra güzel bir Beaujolais ile sarhoş oldum ve sonra... Tatlı olarak ne istediğimi açıkça belirttim.

-utanç yüzü-

FitzAssoc: Ve? İyi miydi? Çünkü size söylemeliyim ki, bu konu hakkında çok düşündüm ve adamın bazı yetenekleri olduğundan oldukça eminim.

En kötüsü de bu. Beni geri çevirdi. FitzAssoc: Ah, bir beyefendinin yükü. Bilirsiniz, kadınlardan belli bir şekilde yararlanmamaları için yetiştirilirler.

AiméeT: Sarhoş kadınlar mı?

FitzAssoc: Bu şekilde olurdu.

Onu bir daha asla göremem Byron. Asla, asla, asla. Asla.

FitzAssoc: Mantığınızı anlamıyorum. Belli ki bunu yapmak istemiş ama senden faydalanmak için fazla yüksek düşünmüş.

Onunla yüzleşemedim. Ne diyebilirdim ki? FitzAssoc: "Güzel yemek için teşekkür ederim" ya da "Artık ayık olduğuma göre, ne dersin?" demeye ne dersin?

Byron! Ciddi ol!!

FitzAssoc: Yüzde yüz ciddiyim. Patronuma ayıkken evlenme teklif etseydin, "Kraliçe çok yaşa!" demenden daha hızlı kabul ederdi.

Beni kabul *ettiğini* hayal edecek kadar uzun süre mesajlaşmayı bırakıyorum ve Whew! Gördüğüm şey hoşuma gitti.

AiméeT: Minibüsümü bıraktığı yerle ilgili bilgiyi benim için alabilir misiniz?

FitzAssoc: Deneyebilirim, ama bunun ne eğlencesi olur ki? Byron, lütfen.

FitzAssoc: Tamam. Ama şunu bilmelisin ki bu sabah işe geldiğimde masamda, bu Cuma günü çalışanlara yönelik takdir yemeğimizi başlatmanla ilgili bir not vardı. Patron ayrıca malzemeler için sana 500 dolar avans vermemi söyledi.

Çekinizi almak için buraya uğramanız gerekecek.

Beş yüz dolar mı?! Bir kez olsun cebimden para çıkmayacak. Oturduğum yerde küçük bir mutluluk dansı yaptım, sonra gerçekten oraya gitmek zorunda olduğumu fark ettim. onu görebileceğim anlamına geliyor. Ve daha kötüsü, *o da beni* görebilir.

Bugün ofis dışında olma ihtimali var mı?

Ve sonsuza kadar her Cuma?

FitzAssoc: Bildiğim kadarıyla hayır. Şimdi gerçekten işimi yapmam gerekiyor. Patron beni izliyor ve bir saat önce masama bıraktığı dosyaya henüz başlamadığımı fark ettiğinden eminim.

Kulağa korkunç geliyor. Yukarı çıkmadan hemen önce mesaj atarsam, asansöre koşup bana hesabı uzatabilir misin, böylece inmek zorunda kalmam?

FitzAssoc: Korkak.

Ve bununla gurur duyuyorum. Gurur duyacak mısın? FitzAssoc: Nasıl isterseniz.

AiméeT: Prenses Gelin göndermesi mi?

FitzAssoc: Tabii ki.

Neden heteroseksüel değilsin? Cidden mi?

FitzAssoc: Hayat bazen ironik bir sürtük oluyor.

Şimdi gerçekten işe dönmeliyim.

AiméeT: xoxo

Az önce kendi ölüm fermanımı imzalamış gibi hissederek telefonumu yere bıraktım. Yine de her şey sırayla. Giydikleri tüylü çorapları çıkarmak için dişlerimi yaklaşık altı kez fırçalamam gerekiyor - bu benim vahşi yöntemlerimin tahmin edilebilir bir sonucu - ve sonra fokurdayan sıcak bir duşa ihtiyacım var.

Ancak o zaman minibüsümü alacağım.

On Sekizinci Bölüm

Noel

Bu sefer gerçekten çok ileri gittim. Bana tekrar teklif etmesi için onu ikna etmeye mi çalışıyorsun? Bu çizgiyi aştı. Ve cinselliğimden bahsetmek Cesaret mi? Acınası. Benim olduğumu asla öğrenemez. Asla. Byron'a gerçekten söylemek zorundayım, özellikle de her hafta burada olacaksa. Ona mesaj atmadığını anlaması riskini göze alamam. Böyle bir şey olursa beni sonsuza dek hor görür ki bu da midemin kaldıramayacağı bir olasılık. Ne boktan bir durum. Beni sevmesini istemiyorum ama benden nefret ettiği bir dünyada da yaşayamam, her ne kadar bencilce gelse de.

Onu manipüle ettim. Ona diğer erkekler gibi davrandım. Ondan istediğimi almak için yalan söyledim. *İlk* defa böyle bir şey yapıyorum. Çıktığım diğer kadınlara karşı hep dürüst davrandım. Önceliklerim hakkındaki gerçeğe inanmamaları benim suçum değil. Hepsi bir noktada listenin başına geçeceklerini düşündüler.

Anlamadıkları şey, düzinelerce ailenin mali güvenliğinin omuzlarımda olduğuydu. Bu, son derece ciddiyetle üstlendiğim bir yük. İnsanları işe aldığınızda, sizin için çok çalışacaklarına dair bir söz verirler ve siz de karşılığında bir söz verirsiniz. her gün gelebilecekleri bir işleri olduğundan emin olmak. Dokuz yıl önce kendi şirketimi kurduğumdan beri bu sözümü yerine getirdim. Ben asla kendi mutluluğum da dahil olmak üzere herhangi bir nedenle çalışanlarımın refahını tehlikeye atmam.

Genç ve toyken, kendi işimi kendim halledebileceğimi sanırdım. bir ilişkide sorumluluklar, ama bunun yapılamayacağını zor yoldan öğrendim. Ve şimdiye kadar, kimsenin hedeflerimin önüne geçmesine izin vermeyerek silahlarıma sadık kaldım.

Ama bu sefer?

Bu kez, kendi kurallarımı çiğnedim, hem de çok aşağılık bir şekilde. Kendimi hayal kırıklığına uğrattım, ama daha da kötüsü, Aimée'ye defalarca yalan söyledim. İçimi çekerek pencereye doğru yürüyorum, henüz buraya gelip gelmediğini ve geldiğinde ne yapmam gerektiğini merak ediyorum. Belki de Byron'a çok acelesi olduğunu söylemeli ve onunla asansörde buluşmasını istemeliyim. Para. Ama onu tanıyorsam, dün geceyle ilgili bazı pislikleri ortaya çıkarmak için onunla birlikte atlayıp aşağıya inecektir. Bu sabah geldiğinde ofisimin durumu onu çok şaşırttı.

Dönüp cam duvarın arkasından ona baktım. En azından dosyalama işini yapmadığı konusunda yalan söylemedim. Son yirmi dakikadır FedEx'teki adamdan bahsedip duruyordu. İkizimden başka biri olsaydı çoktan kovulmuştu. Telefonu çalıyor ve cevap vermeden önce adama "bir saniye" parmağını gösteriyor. Dönüp aceleyle bana işaret ediyor ve "Walter Junior!" diyor. Tam telefonum çalarken aceleyle masama gidip açıyorum. "Noel Fitzwilliam."

"Noel, ben Walter, daha genç ve daha iyi versiyonu." Sıradan görünmek için elimden geleni yaparak, "Walter, nasılsın?" diye soruyorum. "Hiç daha iyi olmamıştım. Dinle, öğle yemeği için buluşma mesajını aldım. I kendimi balodaki en güzel kız gibi hissettiğimi söylemeliyim. Siz mimarlar aç bir grupsunuz."

Boştaki yumruğumu sıkıyorum, sonra da rahatsız edici yorumun sırtımdan kayıp gitmesi için elimden geleni yapıyorum. Kendimden nefret etmeme neden olan dostça bir kıkırdama çıkarıyorum. "Siz çocukların sunduğu müthiş bir fırsat bu. Katılmak istediğimiz için bizi suçlayamazsınız, değil mi?"

"İyi ki sen değil de ben varım," diyor neredeyse kız gibi bir kıkırdamayla ve iki parmağımla telefona uzanıp gözlerini dürtmek istiyorum.

"Doğru. Elbette," diyorum. "Sanırım teklifimiz üzerinde biraz düşünmüşsünüzdür. Toplantıda da söylediğim gibi, bu bizim başlangıç noktamız, ancak size tam olarak aradığınız şeyi vermek için ekibinizle birlikte çalışmak istiyoruz. Sonuçta sizin bu şehir için bir vizyonunuz var ve biz de bunu gerçeğe dönüştürmenize yardımcı olmak için buradayız."

"Evet, konuşmanı hatırlıyorum," diye cevaplıyor Walter. "Aslında diğerlerinin söyledikleri neredeyse kelimesi kelimesine aynıydı." İşte yine o kıkırdama. Grrr ... "İşinin ehli her mimar, her şeyin müşteriye memnun etmekle ilgili olduğunu bilir."

Savunmacı görünmemek için elimden geleni yaparak söylüyorum. Ya da aşağılanmış.
Ya da kızgın.

"Gecenin tüm kadınlarının aynı slogana sahip olduğuna eminim." Kıs kıs gülüyor, sonra da "Özür dilerim dostum. Kırmak istememiştim. Sadece seninle oynuyorum."

"Tamam," diye mırıldandım. "Sorun değil."

"Espri anlayışına sahip olmana sevindim. Şaka kaldıramayan insanlarla çalışmam. Sana küçük bir sır vereceğim. Size sıcak bakıyoruz, ancak onaylamamız için önümüzdeki ayın sonuna kadar tasarımınızın tamamen elden geçirilmesi gerekecek."

Gözlerimi sımsıkı kapattım, bunun içime işlemesine izin vermek istemiyordum. İmzalamadan *önce* komple bir revizyon. Bu neredeyse en kötü senaryo. Kapıdan hayır cevabından başka.

Devam ediyor, "Her neyse, biraz para kazanmak için endişelendiğini biliyorum. benimle yüz yüze geldi ve squash oyunum suya düştü. Oynuyor musun?"

Hayır, squash oynamıyorum. "Sadece üniversitede birkaç kez."

"Mükemmel, bu seni bir böcek gibi ezebileceğim anlamına geliyor."

Tanrım, bu adam sinir bozucu. "Saat 13:00'te 53rd adresindeki Albany Club'da buluşalım. Hem ter atarız hem de detayları konuşuruz."

Hayır dememe fırsat vermeden telefonu kapattı. Yapacağımdan değil. Sandalyemde arkama yaslanıp uzun ve sinirli bir iç geçirdim. Sanırım gidip spor ayakkabı ve şort almam gerekiyor. Bir de raket. Ama önce Aimée konusunda ne yapacağımı bulmalıyım.

On Dokuzuncu Bölüm

Aimée

Şehir merkezine gidip minibüsümü almaya hazırlanmak için o kadar çok zaman harcıyorum ki sanırsınız Miss America yarışmasına hazırlanıyorum. Duş, peeling, çift bacak tıraşı, nemlendirme, saç kurutma, saç kıvrırma ve makyaj derken ne giyeceğime karar vermeye çalışıyorum. Fırfırlı, şirin bir bahar elbisesi.

Noel'i gerçekten görme şansım olursa, o kadar iyi göründüğümünden ve koktuğumdan emin olmalıyım ki, dün gece beni reddettiği için cehennemin dibine kadar kendini tekmelesin. Bu arada ben de hafif, mutlu ve tamamen bir şey olduğundan habersiz. Bu ona kimin patron olduğunu gösterecek. Ben, patron benim.

Lobiye girdiğimde, aslında onu görmek istediğime kendimi ikna etmiştim. Daha doğrusu, onun beni görmesi *gerektiğine* karar verdim. Asansör açıldığında dışarı çıktım ve Byron'ı gördüm. Ona doğru koşmak üzereydim.

kendimi onun kollarına atıp böyle harika bir arkadaş olduğu için teşekkür etmek istiyorum ama Noel ofisinden çıkıp beni engelliyor.

Byron'a bir şeyler mırıldanır, o da ters yöne doğru yürür. Lanet olsun. Kendime gülümsemem gerektiğini hatırlatıyorum. Sanki biri bana görünen her diş için bin dolar veriyormuş gibi gülümse.

Noel bana ulaştığında kaşlarını çattı ve "Nasıl hissediyorsun?" diye sordu.

"Hiç bu kadar iyi olmamıştım!" Neredeyse ona bağıracaktım. "Cidden, gerçekten iyi!"

Kahvaltı için çok teşekkürler!" Aman *Tanrım*, ona *bağırmayı kes artık*.

"Çok eğlendiğim bir geceden sonra her zaman tam bir İngilizcenin işe yaradığını düşünürüm." Bana göz kırpmıyor ve buzdolabını kapmadan önce yün çoraplar giymişken tüylü halıda ayağımı sürüyormuşum gibi içim kasılıyor

Hallet. Byron'ın haklı olma ve Noel'i dün geceki fiziksel yaklaşma eksikliğini ayık bir şekilde buraya gelerek telafi etmeye ikna etme şansım

nedir?

"Minibüsümü almadan önce banyonuzu kullanmamın sakıncası var mı?" Planım onun kutsal mekanını işgal etmek ve sonra panter gibi saldırmak.

Noel beni ofisinin aksi yönüne doğru götürdü ve "Burada bir kadınlar tuvaleti var" dedi.

Oh. Ona yarı gülümseyerek bakıyorum; dört buçuk ön dişimin üstleri görünüyor, altları görünmüyor ve kesinlikle azı dişlerim yok. Aslında tuvalete gitmem gerekmiyor ama bunu ona söyleyemem, o yüzden arkamı dönüp içeri giriyorum.

Yaşasın, Cindy lavabonun başında durmuş pençelerini yıkıyor. "Merhaba Cindy," diyorum, bir şeyler söyleme ihtiyacı hissederek. Ne de olsa kadın pantolonunu giymeme izin vermişti.

Aynada bana çorbasındaki bir hamamböceğiymişim gibi bakıyor. "Özür dilerim, sizi tanıyor muyum?"

Demek bu oyunu oynayacağız, öyle mi? "Aimée Tompkins," dedim ona. "Geçen cuma öğle yemeğindeki yemekçi. Bana pantolonunu ödünç vermiştin."

"Doğru." Sesi çok heyecanlı geliyor. "Aslında sana uymalarına şaşırdım," diyor aynada beni bir aşağı bir yukarı süzerken.

Dönüp yüzüme bakma nezaketini bile göstermemeleri beni gerçekten sinirlendiriyor. O kadar ki, "Aslında büyüktüler. İnsanlar üzerimde nasıl durduklarını görmesin diye iki önlük giymek zorunda kaldım." Bu küçük sahneyi daha fazla eğlenmek için dosyalıyorum.

Cindy ona tokat atmışım gibi geri dönüyor, ama onu görmezden geliyorum ve o gidene kadar bir durakta bekliyorum. Bana bulaşma, işkenceci pantolonlu Cindy. Seni öldüreceğim!

Kapının kapandığını duyduktan sonra -Slam! Dışarı çıkıyorum, rujumu yeniden sürüyorum ve aynada saçlarımı kabartıyorum. İyi görünüyorum. Çok fazla alkol aldığınız bir geceden sonra yüzünüzün nasıl biraz şiştiğini bilirsiniz. Bunun benim için gurur verici bir görünüm olduğuna karar verdim. Muhtemelen birkaç yıl götürür. Arı gibi dudakları da ekle.

İtiraf etmeliyim ki, aynaya eğilip kendimi öpmemek için kendimi zor tutuyorum.

Dışarı çıktığımda Noel beni bekliyor. "Hazırsan seni garaja götürüp minibüsünü alabilirim," diyor.

"Benimle mi geleceksin? Ne centilmen ama!" Yine bağıríyorum.

Ben Byron'ı ararken o beni asansöre götürüyor. Masasına doğru yürüdüğünü görüyorum ve göz göze geldiğimizde ona göz kırpıp baş parmağımla onaylıyorum. Beni tanıımıyormuş gibi dalgın dalgın gülümsüyor. Oh, anladım, diğer insanların önünde profesyonel olacağız.

Bu mantıklı.

Noel kendisi binmeden önce asansörün kapısını benim için tutuyor. O O kadar yakın duruyor ki tıraş losyonundaki baharatların kokusunu alabiliyorum. Yummmmmmmmm. İnsanlar inip biniyor, bu yüzden onunla sohbet etmeye bile çalışmıyorum, sadece eğilip özünü içime çekiyorum. Sekizinci kata yaklaştığımızda bana bakıyor ve birbirimize bakıyoruz. Gülümsüyorum ve kirpiklerimi kırıştırıyorum ama o benim flörtöz bakışlarıma karşılık vermiyor. Küçük bir dikey Kaşlarının arasındaki çizgi, bir şey için endişelenip endişelenmediğini merak etmeme neden oluyor.

Lobide indiğimizde Noel, "Yürüyelim mi? Çok güzel bir gün ve eğer sen de istersen bacaklarımı esnetebilirim."

Ben hazırım. "Kulağa harika geliyor. Yürümeyi severim. Ve dışarıda olmayı. Ve dışarıda yürümeyi." O benim için kapıyı açık tutarken ben saçmalamaya devam ediyorum. "Benimle geldiğin için gerçekten minnettarım ama ne kadar meşgul olduğunu biliyorum, eğer zamanın yoksa..." *Yine de gel çünkü sanırım düşünüyorum Sana aşığım ve bana tekrar çıkma teklif etmeni ya da beni öpmeni ya da ikisini birden istiyorum.*

"Seni götürmekten mutluluk duyarım," diyor geniş kaldırımda birbirimize adım atarken.

Güneş parlıyor, tenimi ısıtıyor ve kendimi daha iyi hissetmemi sağlıyor. çok uzun zamandır olmadığım kadar canlı. Belki de hiç. "Şehirde en sevdiğim zaman bu - güzel ve taze ve her şey yeni hissettiriyor. Bahse girerim Londra baharda da güzeldir."

Bir sosisli sandviç arabasında sıra bekleyen bir adamı atlatırken, "Korkarım hava oldukça yağmurlu ve sıkıcı," diye cevap veriyor.

"O zaman buraya taşınman daha iyi oldu," diye cevap veriyorum, kalmayı planlayıp planlamadığını sormak için çok mu erken diye merak ediyorum. Kesinlikle çok erken. Daha öpüşmedik bile.

"Aimée, seninle konuşmak istediğim bir şey var."

Eğer pelvik tabanım olmasaydı, altına işeyebilirdim. Beni gerçek bir randevuya götürmek istediğini ve bunun gerektirebileceği her şeyi söyleyecek. Heyecanımı zar zor kontrol edebiliyorum.

"Mesele şu ki," diyor, vermek üzere olduğu iyi haber için fazla ciddi bir ses tonuyla. "Senden çok hoşlanıyorum."

"Ben de senden çok hoşlanıyorum," diyorum ona, neden sesinin daha coşkulu çıkmadığını merak ederek.

"Evet, benim durumumda, hoşlandığım insanların sayısı bir Post-Not. Aslında, bir belgenin neresini imzalayacağınızı belirtmek için kullanılan şu Post-It sekmelerinden biri."

Yanından geçerken bebek arabası iten bir kadına sırtıyorum ve kendimi şöyle söylerken hayal ediyorum: "*Benden hoşlanıyor ve başka kimseden hoşlanmıyor. Ayrıca, o bebek arabasını nereden buldun, çünkü birkaç yıl içinde benim de ihtiyacım olabilir.*" O zaman oldukça seçkin bir kulübe kabul edildim."

"Çok," diyor iç çekerek. "Sıcak, zeki, akıllı ve gerçekten çok eğlencelisin. Ve kendimi seni muhtemelen düşünmem gerekenden çok daha fazla düşünürken buluyorum."

"Sorun değil. Düşün bakalım," diye cevap veriyorum, acaba sonunda yürümeyi bırakıp beni kendisine doğru çevirecek ve Wall Street'te bana bir tane çakacak mı diye merak ediyorum.

"Ama..." Aması yok! Nonononononono!!! Bir şekilde bunu bağırmamayı başardım, ama çok yaklaştım. "Bunu daha fazlasına dönüştürmeye çalışırsam sana haksızlık etmiş olurum. Şu anda kimseyle ilişkiye girecek durumda değilim."

Yalan söylemeyeceğim. Gözüme arı sokmuş gibi acıttı. "Doğru, tamam. Yani tabii ki anlıyorum. Ben senin yemek tedarikçinim." Gözlerimi o kadar hızlı kırıpıyorum ki artık nereye gittiğime dikkat etmiyorum. Bunun sonucunda kırık betonun bir köşesine takılıyorum, kendimi yakalamadan önce öne doğru atılıyorum, tekrar öne doğru düşüyorum ve sonunda dizlerimin üzerine çöküyorum, yüzümü yakalamak için metal bir çöp tenekesi kullanıyorum. Dişlerimle.

Tanrım, acı! Acı çok ama çok kötü. Ağzım kanla doluyor ve Noel beni ayağa kaldırıp kendisine çevirdiğinde nefesi kesiliyor. "Aman Tanrım! Zavallı ağzın."

"Kötü mü?" Peltek konuşuyorum, güzel sundress elbisemin (ve Noel'in gömleğinin) her yerine kan tükürüyorum.

Yüzünü buruşturuyor ve başını sallıyor. "Ön dişin... yani alt yarısı eksik."

Uzanıp dişlerime dokunuyorum, ancak sağ dişimin artık son derece kısa ve sivri olduğunu fark ediyorum. Ve bunu düzelttirecek param yok, bu yüzden bir tür köylü gibi görüneceğim. Aimée, Rochester'lı köylü yemekçi. Kartvizitlerimi yeniden yapmalıyım.

Hayallerimin erkeği bana bakıyor, muhtemelen bu manzara karşısında şok olmuş ve iğrenmiş. Benden hoşlanmadığı söylendikten sonra bu, dondurmanın üzerindeki mükemmel kiraz. Tüm bunların bir araya gelmesinin verdiği acı, son umut kırıntılarımı da soğukkanlılığımı kaybettim ve gözyaşlarına boğuldum.

Bilin diye söylüyorum, ben hassas bir ağlayıcı değilim. Hayır efendim. Gözlerim sulanır ve hıçkırıklara boğulurum. Sümüğümün aktığını

hissettiğim anda

burun, ben tamamen unglued gelir.

Noel'in yüzündeki ifade şaşkınlıkla birlikte altta yatan sağlıklı bir korku dozudur. Belli ki çok duygusal kadınlara alışık değil. "Ah, Aimée," diye mırıldanarak beni kollarına çekiyor. "Çok üzgünüm. İyi misin?"

Kayıp dişime mi, dizlerimden damlayan kana mı, yoksa kırık kalbime mi gönderme yapıyor bilmiyorum. Ama ona ikna edici bir şekilde yalan söyleyecek gücüm yok. Yine de deniyorum. "Evet!" Uzaklaşırken ciyaklıyorum. "Tamamen iyiyim. Benim için üzülmemelisin. Yani, anlıyorum. Kendimi sana attım ve sen ilgilenmedin. Sorun değil. Ben senin yemek tedarikçinim ve olacağım tek şey bu ve sorun değil. Aslında iyi. Senin yemekçin olmak iyi bir şey. Paraya bir erkek arkadaştan daha çok ihtiyacım var." Acaba onun yemekçisi olduğumu ona kaç kez hatırlattığımı anlayacak mı? Paraya gerçekten ihtiyacım var.

Başımı kaldırıp ona bakmaya cesaret ediyorum ve o da bu davranışından dolayı telaşlanmış görünüyor. Başımdaki sümüğü burnuma çekiyorum ve çantamı karıştırıp kullanılmamış olmasını umarak birkaç eski mendil çıkarıyorum. İki tanesini doğrudan kanlı dizlerime yapıştırıyorum ve kan akışını durdurması umuduyla orada asılı bırakıyorum, sonra bir demetini ağzıma götürüyorum. Şu anda çok ama çok kötü görünüyor olmalıyım. Ama bu ne önemli mi?

Noel benimle ilgilenmiyor. Büyük bir iç çekiş ve ardından bir iki hıçkırık. "Aimée," diyor Noel yine. "Seni bir dişçiye götürmeliyiz. hemen."

"Hayır, biz değil. Senin çalışman gerek. Ben kendim giderim."

"Emin misin? Ya sana gülme gazı ya da başka bir şey vermek zorunda kalırlarsa? Seni eve götürecek birine ihtiyacın olacak."

"Kesinlikle sen olmayacaksın. Bu bir erkek arkadaşın yapacağı bir şey olurdu. Süresiz olarak her Cuma gündelik olarak çalıştığın biri değil," diyorum, kelimelerim mendil tarafından boğuluyor. "Ayrıca sen çok meşgulsün. Ve pasif agresif davranmıyorum. Gerçekten öylesin."

Boynunun arkasını ovuşturuyor. "Oldukça acil bir toplantım var ama belki programımı yeniden düzenleyebilirim ya da Byron'ın seninle gelmesini sağlayabilirim?"

"Ben iyiyim, cidden. Sadece bana minibüsü göster."

Noel "Eğer istediğin buysa" demeden önce bir an duraksıyor.

Ona cevap vermiyorum. Yeterince konuştum. Kendimi tamamen aptal durumuna düşürdüm ve yakın zamanda bunu tekrar yapmayı düşünmüyorum. Bana söyleyecek bir şeyi varsa söyleyebilir, yoksa sessizlik içinde yürüeyebiliriz.

Birkaç dakika sonra nihayet konuşur. "Ben sürekli çalışıyorum. Şu anda bu işe karışmak ne sana ne de bana haksızlık olur."

"Tabii, tamam, anladım."

"Ne aldın?" diye soruyor.

"Meşgul ve önemli bir adam olduğunuzu ve bana ayıracak vaktiniz olmadığını anlıyorum."

Elimi elinin içine aldı. "Randevu için zamanın olmamasının önemli olmakla bir ilgisi yok. Gerçekten zamanım yok."

Romantizme ayıracak zamanı yoksa dün gecenin ne anlama geldiğini sormak istiyorum. Bir randevudaymışız gibi görünüyordu ve eğer suratım bok gibi olmasaydı, bu randevu çok yüksek bir notla bitebilirdi. Ama, bilirsin, her neyse.

Otoparka vardığımızda Noel cüzdanını açtı ve görevliye ödemek için üç yirmilik çıkardı. *Kamyonetimi geceliği 60 dolar olan bir garaja mı park etmiş? Deli mi bu adam?* "Şu anda yanımda o kadar nakit yok ama sana geri ödeyeceğim," diyorum ona.

"Saçmalık. Bu benden."

Kapının kilidini açıp yolcu tarafına geçtikten sonra "En azından seni ofise bırakabilir miyim?" diye sordum.

Başını yavaşça sallar. "Hayır, teşekkürler, sanırım yürüyeceğim." Benimle on blok bile sürmez. Vay canına, bir kadınla işi bittiğinde, gerçekten bitmiş oluyor. Belki de Bugs Bunny'nin suratına örsle vurulmuş bir karaktere benzediğim içindir. Ya da dün gece kendimi ona atarak onu tamamen soğuttuğum için olabilir.

Ya da -ve bu en kötü düşünce- beni ilk başta hiç istemedi. yer.

Gözyaşlarım yüzümden serbestçe akıyor ama hiçbir şey söylemiyorum. Sadece kapattım kapıyı aç, kemerini bağla ve arkana bakmadan uzaklaş.

Yirminci Bölüm

Noel

"Oof!" Vücudum kabağın beyaz duvarına çarparken homurdanıyorum Mahkeme.

Walter bir "hooop!" sesi çıkarır, sonra sorar, "Sadece Ben kazanayım da sözleşmeyi sen al, öyle mi?"

"Hayır," diye cevap veriyorum, ki bu ne yazık ki doğru. "Sadece biraz paslandım."

"Biraz! Bu İngiltere'de tam tersi anlamına mı geliyor?" Koyu mavi topu almak için yere vuruyor. Orospu çocuğunun suratıyla yerleri silmek istiyorum. Topu bırakıyor ve sırtarak yere vuruyor. Bir aptal gibi saldırıp yine ıskalayacağımı bildiğini söylüyor. Ki öyle de yapıyorum.

Neredeyse bir saattir oynuyoruz ve yeni şortumu ve tişörtümü terden sıırıslıklaı ettim. O kadar ıslandım ki aptal gözlüğüm burnumdan aşağı kayıyor, dikkatimi dağıtıyor ve beni mitingler sırasında parmağımla onları bıçaklamaya zorluyor. Eğer ralliler olsaydı. Hemen hemen sadece o arka arkaya beş kez servis atıyor ve sayı kazanıyor, sonra ben onun kolayca geri vurduğu beş servis atıyorum ve böylece oyun bitiyor.

Dürüst olmak gerekirse, bir seferde otuz saniyeden fazla konsantre olamıyorum. Aimée'yi, dizlerini, ağzını ve gözlerindeki acıyı düşünmeden edemiyorum. Garip bir şekilde küçük olan kapıdan dışarı tırmanmak istiyorum.

olduğu yere, ve onun yanına koş. Ama bunu yapamam, değil mi? Onu reddettikten sonra olmaz.

"Oyun puanı," diyor Walter. "Eğer bunu alırsam, sıfıra karşı on oyun olacak."

"Harika," diye mırııldandım. Ve işte top geliyor.

Ve işte top gidiyor... ve benim aptal raket ya da her ne deniyorsa. Dürüst olmak gerekirse, o kadar yorgunum ki, onu almak umurumda bile değil. Sadece bırakacağım.

buradaki lanet şeyi.

Walter raketimi alıp bana uzatırken ben de belimden eğilip ellerimi dizlerimin üzerine koyuyorum. "Bir biraya ne dersin?"

"Evet. Bir bira bardağını tutmakta raketten çok daha iyiyim."

On beş dakika sonra ikimiz de duş alıp üstümüzü değiştirdikten sonra kulübün küçük barına oturduk. Walter iki parmağını kaldırıyor ve orta yaşlı, uzun saçlı bir garson ona başıyla selam veriyor.

"Düşündüğümünden daha uzun dayandın," diyor ve ortak kaseden bir avuç tuzlu fıstık alıyor (ki ben asla dokunmam - burası muhtemelen single-shake'çilerle doludur).

"Egzersiz yapmaya çalışıyorum. Biraz koşuyorum ve orada burada ağırlık çalışıyorum."

"Hayır, demek istediğim, proje hakkında soru sormadan uzun süre dayandınız."

"Ah, şu. Her seferinde bir şeyi olabildiğince kötü yapmayı severim," diyorum sırtarak.

Garson masamıza iki bardak hafif bir bira bırakıyor. Walter başını kaldırdı ve "Teşekkürler tatlım." dedi.

Yaka kartını kontrol etmeden önce onun adına gücenmiş hissetmeye başladım. Aslında adı Honey.

"Sorun değil Walt," diyor göz kırparak. "Arkadaşın kim?" "Bu Noel. İngiltere'den."

"İngiltere'den merhaba Noel. Sizin ormandan birini göletin bu tarafında görmek ne hoş."

"Evet, artık burada yaşıyorum," diye kibarca cevap veriyorum.

"Ooh, bu aksana arkadaşlarım ve ben külot eritici diyoruz."

Biradan ilk yudumum olması gerekirken boğuldum, sonra "Teşekkür ederim?" demeyi başardım. Ama bu bir soru olarak çıktı.

"Başka bir şeye ihtiyacın olursa bana haber ver," diyor göz kırparak. "Sana çok iyi bakacağım."

Barmen ona sesleniyor, o da başka bir sipariş almak için aceleyle gidiyor ve Walter'la beni elimizdeki meseleyle baş başa bırakıyor. Doğrudan yaklaşımın en iyisi olduğuna karar verdim. "Tasarımda pek çok değişiklik görmeniz gerekeceğini söylediniz. Bu bizimle devam etmek istediğiniz anlamına mı geliyor?"

Başını eğiyor ve "emin değilim" der gibi yüzünü buruşturuyor. "Dinle, eğer bana kalsaydı, seninle gelirdik. Ama babam gerçekten

Lassiter ve Oğulları için çok bastırıyor ve bu bina ayakta durana kadar emekli olmayacağı için, onu tam olarak geçersiz kılamam. En azından şimdilik."

"Yazık, seni sorumlu adam olarak düşünmüştüm."

Biraz şişiniyor ve şöyle diyor: "Ben günlük işlerden yanayım. Ve ben Personelin karar almak için başvurduğu adam, ama bu seferki farklı. Babam bunu son şarkısı olarak görüyor." Birasından bir yudum alarak, "Yine de onu suçlayamam. Yaşlı adam otuz sekiz yıldır bu işin içinde. Günlerini çim boylu yapıp geçirmek üzere Florida'ya gitmeden önce iz bırakmak istemesi çok doğal."

"Mantıklı," diyorum. "Onu dinleyecek kadar ona saygı duyacak kadar iyi bir evlatsın, özellikle de çıkış yolundayken."

"Yapmak zorundayım. Eğer bu oyunu doğru oynamazsam, kalmaya karar verebilir."

"Ah," diyorum başımı sallayarak. "Peki Walter, istediğin şeyi elde etmene yardımcı olmak için ne yapmam gerekiyor?"

Yüzündeki gülümseme beni biraz gerginleştiriyor. Elini Honey'e doğru kaldırıyor ve Honey geri döndüğünde bir şişe tekila getirilmesini istiyor.

Bölüm Yirmi Bir

Aimée

Minibüsümü doğruca Bean Town'a sürüyorum. İşe yüzüme bir yıkım topu çarpmış gibi gitmek istediğimden değil, en iyi arkadaşımı görmeye ihtiyacım olduğundan. Biraz şefkate ve ağlayacak bir omuza ihtiyacım var. Ayrıca Kwon'un diş hekimi olan bir kuzeni daha olabilir, dişimi oturma odasında ya da arka sokağında tedavi edebilir. Seçici değilim.

Acil durum ışıklarımı yakmadan önce ön taraftaki yükleme alanına yasadışı bir şekilde park ediyorum. Umarım bu, taksimetre görevlisinin bana ceza kesmesini engeller. Sonra topallaya topallaya fırına giriyorum.

Teisha kafasını kaldırıp beni gördüğünde kapuçino için süt köpürtüyordu. "Çarmıhtaki İsa'nın kutsal tatlı annesi! Ne oldu sana böyle?" Sütü koyduğu metal kabı yere bıraktı ve bana doğru koştu. "Ambulansa ihtiyacın var mı?"

Onun endişesi sel kapılarını bir kez daha açıyor. Gözyaşlarım ve sümüğüm kanlı dudağımdan tekrar fişkırmaya başlıyor. "911'i arayın!" T, oluşmaya başlayan endişeli kalabalığa bağırıyor.

"Hayır... hayır... hayır..." Hıçkırıyorum. "Sadece düştüm ve dişimi kırdım. Ambulansa ihtiyacım yok." Sanki duygusal balonum o kadar doldu ki patladı ve içindekileri her yere saçıyor. Her yere. Nerede?

Boş masa kalmayınca T iki iş adamının yanına gidip "Gitme vakti geldi beyler. Kaybolun." Yeterince hızlı hareket etmezlerse, "ŞİMDİ!" diye bağırıyor. Onlar hızla uzaklaşırken beni boş bir sandalyeye oturtuyor ve "Ben çay ve kurabiye getireyim" diyor. Dişime baktı. "Belki sütlaç. Bir dakika izin verir misin?"

Başımı sallayarak kendimi toparlamaya çalışıyorum. Yarım yamalak görünen yirmili yaşlarında bir adam gülümseyerek bana yaklaştı.

Yüzünü. *Dostum, şimdi bana asılmaya çalışmayacaksın, değil mi? Zamanı değil.*

Cüzdanını açıyor ve bana bir kâğıt uzatıyor. "Ben dişçilik öğrencisiyim," dedi. "Sana o diş için bir kapak ayarlayabilirim. Gerçek bir dişçinin alacağı fiyatın çok azı. Beni arayın." Sonra da çekip gitti.

Her şeyden önce, iğrenç. Kim böyle iş yapmaya çalışır ki? Ve ayrıca, belki Kwon benim için bir ipucu bulamazsa.

Teisha geri geldi ve önüme bir fincan çay ve iki çörek koydu. Sonra bana içi buz dolu plastik bir poşet uzattı. "Pudingimiz bitmiş. Şimdi, ne oldu tatlım?" diye soruyor karşımdaki koltuğa otururken.

"Oh, T, çok kötüydü, çok kötüydü." Noel'in bana gerçekten çıkma teklif edeceğini sandığımı, ama bunu yapmak yerine kalbimi ayakkabısının altındaki bir böcek gibi ezdiğini anlatıyorum. "Sonra ayağım takıldı ve bir çöp kutusuna düştüm. Sonra ben ... ben ... ben ..." Zırlamak için bir an durdum.

Başka bir adam geldi ve bana kartvizitini uzattı. Ne oldu? ...? "Dişimi yaptırmak için dişçilik okuluna gitmiyorum!" diye bağırmadan önce ona bakmadım bile.

"Ben bir avukatım," diyor. "Görünüşe göre dava açmak için bir nedeniniz var."

"Kimi dava edeceğim?" Ben talep ediyorum. "O çöp kutusunun sahibini."

"Ciddi misin sen? Çöp kutusu tam olarak ait olduğu yerde duruyor diye birini dava etmem gerektiğini mi düşünüyorsun?" Ne içiyor bu?

"Kaldırımdaki o çatlak için belediyeye dava açabilirsin." Masamıza dinleme cihazı mı yerleştirmiş? Bunu söylediğimi nasıl duydu?

Teisha gözlerini deviriyor ve araya giriyor, "Neden ayağının takılmasına neden olan ayakkabıları üreten şirketi dava etmiyorsun?"

"Bu harika bir fikir..." diye söze başladı.

Bu düşüncesini tamamlayamıyor çünkü T bağırarak araya giriyor, "Defol git buradan, seni aşağılık herif!"

Omuzlarını silkiyor ve bu normal bir davranışmış gibi uzaklaşıyor. Ki onun için muhtemelen öyledir.

Arkadaşım dikkatini yeniden bana yöneltiyor. "Demek Noel ve sen yoksunuz, ha?" Omuzlarımı silkiyorum.

"Ama yemek işini sen aldın, değil mi?"

"Umarım. Yani, sanırım yaptım. Gerçi onu maruz bıraktığım sahneden sonra işimi yeniden gözden geçiriyor olabilir." *Çocukken aldığı iki yıllık Beyaz Eldiven ve Parti Adabı dersleri boşa gitti.*

"Bunun için endişelenme. Byron'a mesaj at ve bırak o halletsin."

"Ama o zaman her hafta Noel'i görmek zorunda kalacağım," diye yakınıyorum.

"Hayır, yapmayacaksın. İstersen senin yerine bakarım. Gerekirse köpek gezdiricisi Jennifer'ı bile yardım etmesi için tutabiliriz."

Başımı acınası bir şekilde sallıyorum. Fena fikir değil. Bu işi gerçekten kurup yürütürsem çok sayıda insanı işe almam gerekecek, ki bunu yapmaya kararlıyım, özellikle de artık flört etmekten vazgeçmeye karar verdiğime göre.

Sonsuza kadar.

"Ben eve gidiyorum," dedim T. "Kwon'a dişimi ucuza yaptırabileceğim bir yer bilip bilmediğini sorabilir misin?"

Başını sallar. "Elbette. Bu arada git biraz dinlen, birkaç saat sonra evde görüşürüz."

Çöreklerimi kağıt peçeteye sarıp minibüsüme doğru yola çıktım. Neyse ki, T'nin dairesinin hemen aşağısında park yeri buldum, böylece Bronx'taki yerime taşımadan önce birkaç saatim olacak.

Kanepede rahat bir örtünün altına kıvrıldıktan sonra telefonumu elime alıp Byron'a mesaj atıyorum.

Byron. Bugün çok yanlış gitti. Noel'in benden ne kadar hoşlandığını ve benimle çıkmak için sabırsızlandığını söyleyeceğini sanıyordum ama hiç de öyle olmadı.

Mesajıma cevap vermesini bekliyorum. Cevap vermeyince devam ediyorum:

Benden hoşlandığını ama bana ayıracak zamanı olmadığını söyledi. Sanırım bu "Benim için yeterince klas değilsin" demek. Sen ne düşünüyorsun?

Cevap yok, ben de devam ediyorum.

AiméeT: Reddedilmeyi gayet iyi karşıladığımı düşünüyordum, ta ki kaldırımda ayağım takılıp bir çöp kutusuna kafa atana kadar. Yüzümün üzerine düştüm, bu yüzden dudağım kafam kadar. Bir dişim kırıldı ve dizlerim çiğ hamburger gibi görünüyor. Utanıyorum, kalbim kırıldı ve dünyanın en kötü boksörü gibi görünüyorum.

Hiçbir şey.

Neredesin?!!!

Tamam, ihtiyacım olduğunda yanımda olma. Ama sana şunu söyleyeyim. Walter Junior üzgün yüzümü gördükten sonra hâlâ benimle çıkmak istiyorsa, beşinci randevu kuralımı çiğnemesine izin verebilirim. Kendimi daha iyi hissetmem için bir erkeğe ihtiyacım olduğundan değil, ama şu anda etrafımda güçlü bir çift kolun rahatlığını kesinlikle kullanabilirim.

Byron cevap yazmadığında gözlerimi kapatıyorum ve beynimin gerçek hayatıma ara vermesine izin vermeye çalışıyorum. Ne yazık ki, beynim bunu kabul etmiyor. ve tek yapmak istediği Noel'i düşünmek.

Yirmi İkinci Bölüm

Noel

Sarhoşum. Dairemin kapısını açmam çok uzun sürdü, ki normalde bu benim için bir sorun değildir. Yaşasın, ben. Ben çok yetenekli bir adamım. Ayıkken anahtar kullanabilirim. Kapıyı arkamdan tekmeleyerek kapatıyorum ve (bir daha asla kullanılmayacak olan) squash çantamı girişteki konsolun üzerine bırakıyorum.

Saat henüz altıyı geçiyor ama ben şimdiden yorganın altına girip - odanın dönmesini engellemek için bir ayağımı yere koyarak - bu gün bitmiş gibi davranmak istiyorum. Hoşlandığım kadına kahvaltı ısmarlamaktan, onu incitmemek için (sadece incitmek için) onu terk etmeye geçtim. Oradan da aptal bir raket oyununda Walter the Wanker Junior tarafından dövülmeye geçtim, o da beni shot için shot içmeye zorladı - güya bana attığı kış dayağından sonra erkekliğimi kanıtlamak için - bu sırada sevgili babacığımın noktalı çizgiyi imzalamasına neyin sebep olacağına dair tüm sırları döktü.

İlk birkaç kadehten sonra konuşmaya başladı ve ben de can kulağıyla dinlemeye başladım. Neyse ki içkilerimin yarısını arkamdaki büyük saksıya dökmeyi başardım ama yine de çok kızgınım. Walter'ın şu anda komada olmadan bu kadar içkiyi bir kenara koyabilmesi için alkolik olması lazım.

Görünüşe göre Lassiter ve Oğulları, Junior ve Senior'u sadakatlerinin nerede yattığı konusunda büyük bir kavgaya sokan kirli bir bilardo oynuyor. Tanrıya şükür ki sunumlarına gizlice göz atmayı kabul etmedik. Öyle olsaydı

kışçımdan büyük bir parça ısırarak için geri döndü.

Eve dönerken yol boyunca notlar aldım - sarhoş halimle hatırlayabildiğim her şeyi. Umarım sabahleyin bu notları okuyabilirim. Sonuç olarak, One Rosenthal için bir şansımız olacaksa, altı haftadan daha kısa bir süre içinde yepyeni bir tasarım hazırlamamız gerekiyor. Temel olarak, arka tarafın ön taraf, üst tarafın da alt taraf olmasını istiyorlar. Çevre dostu unsurları seviyorlar, ancak görünmez bir

yağmur suyu sistemi (sorun değil, değil mi? Bunu yapmaları için Wonder Woman'ın jetini yapan kişileri işe alırım). Buna ek olarak, lobide kırk metrelik bir yaşam duvarı istiyorlar ki bu da ikinci, üçüncü ve dördüncü katlarda taşıyıcı bir duvarın kaldırılması anlamına geliyor ki bu da bir sürü başka değişiklik ve hesaplama anlamına geliyor. İlkini yapmak ekibimizin sekiz ayını aldığına göre, bunu başarabileceğimizi hiç sanmıyorum.

Ama bu gelecekteki Noel'in sorunu. Şimdiki Noel bir galon su içecek ve dört aspirin alacak, böylece uyandığında onuncu kattaki balkonundan atlamak istemeyecek.

Elbise ayakkabılarımı çıkarıp ultra modern mutfığıma doğru ilerliyorum. Oraya varınca buzdolabını açıyorum. Cebimde telefonum çalıyor ve içim daralıyor. Muhtemelen zavallı Aimée'dir, tavsiye almak için sırdaşı Byron'a ulaşmaya çalışıyordur. İç çekiyorum ve kendimi bakmaya zorluyorum. Daha önce

Ona geri yazdım çünkü kendimi tam bir ahlaksız gibi hissediyorum. Onun ne kadar üzgün olduğunu bilmesi gereken son kişi benim. Belli ki her şeyin önemsiz olduğunu düşünmemi istiyor ama şimdi Walter'la intikam seksi yapmayı düşünüyor.

Junior mı?

Bu birkaç nedenden ötürü berbat bir fikir, bunlardan ilki bana kızgın olması, bu yüzden haklı olarak, öfkesini birinden çıkarmak istiyorsa, gerçekten benden çıkarmalı. Dürüst olmak gerekirse, onu başka birinin kollarında düşünmek bile tüm vücudumda hissettiğim bir mide yanmasına neden oluyor, yani vücut yanması sanırım? Bilmiyorum, sarhoşum.

Ayrıca, Walter Junior tam bir ahmak, bunu da tüm günümü onunla geçirerek keşfettim. Dün Aimée için yaptığı "iyi adam" numarası sadece bir numaraydı. Üçüncüsü, o iğrenç "soyunma odasında tamamen çıplak dolaşan" adamlardan biri ve dürüst olmak gerekirse, görülecek pek bir şey yok.

Telefonum tekrar çalıyor ve onu alıp ekranı kaydırıyorum.

SexyCaterer: Byron, neredesin? Bunu alır almaz bana mesaj at. Erkek bakış açısına ihtiyacım var. Ayrıca, o ahmak patronunu benden daha iyi tanıyorsun ve belki benim için bundan bir anlam çıkarabilirsin. Ya da bilirsin, beni tekrar sevmesi için onunla konuşabilirsin... -üzgün surat-

Oh, Tanrım. Bu korkunç bir şey. Sadece korkunç. Daha önce hiç Daha önce bir ayrılığın perde arkası katliamını yaşamıştım ama bu kesinlikle iç burkucu. İşin çılgın tarafı, aslında çıkmıyorduk bile. Sadece çıkma *potansiyelimiz* vardı. Ben sadece sarhoş değilim. Götün tekiyim.

Selam. Üzgünüm, ortalıkta yoktum. Patron bütün öğleden sonra beni koşturdu. Eve yeni geldim. Yüzünü incittiğini mi söyledi?! İyi misin?
SexyCaterer: İşte buradasın. Tanrıya şükür. Bu çok kötü.

Son derece şişmiş dudaklarını araladığı ve ön sağ dişinin olması gereken yerde bir boşluk olduğu bir fotoğrafını ekliyor. Dizlerimin bağı çözülüyor ve adadaki bir tabureye kayıyorum.

Şimdi mi oldu? Dişçiye gitmedin mi? SexyCaterer:
Henüz gitmedim. Bir arkadaşımın arkadaşı parasını karşılayabileceğim birini bulmaya çalışıyor ama şansı az ve amatör olabilir. Gerçek bir dişçiye yaptırmak muhtemelen birkaç bin dolar tutacaktır. Birkaç ay bekleyip para biriktirmem gerekebilir. O zamana kadar bir elimle ağzımı kapatarak konuşmak zorunda kalacağım.
Ya da çok mırıldan. Ya da parti dükkanına gidip vampir dişi yaptırmak. Kraliçenin parlak renkler giymesi gibi bir şey olabilir.

Lanet olsun, onu bu şekilde bırakamam. Yaralanması benim suçum. Onu üzmemiş olsaydım, şu an nerede olduğuna bakıyor olurdu. ve o da takılıp düşmezdi. Ama ödemeyi teklif edemem. Yardımımı kabul etmeyecek kadar gururlu.

Ben: Bir iyilik isteyeceğim. Dişçimin bana bir borcu var. Bir keresinde ona Knicks için harika biletler almıştım.

SexyCaterer: Hayır, bana yaptığın iyiliği kullanmana izin veremem.

Dişlerimi gördün mü? Asla çağırmama gerek kalmayacak. Ayrıca, her hafta ofise geldiğinde bana ekstra ikramlarda bulunabilirsin.

SexyCaterer: Emin misin? Ayrıca, bu Noel'in beni kovmak istemediği anlamına mı geliyor?

Ben: Eminim ve kesinlikle yapmaz. O bir insanı düştüğünde tekmeleyecek türden biri değil.

SexyCaterer: Bir kızı kandırıp, umutlandırıp sonra da fıstık kabuğu gibi ezen biri olması çok kötü.

Ahh. Ben tam bir götüm.

Ben: Oh, Aimée, unut onu. Zamanını harcamaya değmez. O bir işkolik, ki bu da bir keşle ya da Comic Con'a sık sık giden bir adamla çıkmaktan sadece biraz daha iyi (belki).

SexyCaterer: Ya da bir sadist.

Ben: Daha çok mazoşist gibi, eğer gitmene izin verdiyse. SexyCaterer: Aww, çok tatlısın.

Yarına kadar işleyen bir insan olma umuduyla yarım galon su içmek için duraklıyorum.

Ben: Çocukken okuldaki bir çocuktan başımın yan tarafına öyle bir darbe aldım ki bir ay boyunca başım döndü. Sorun şu ki, o olaydan sonra ondan korkmaya başladım. Ve ergen erkekler korkunun kokusunu çikolatalı kek gibi alabilirler.

SexyCaterer: Bunu bana söylediğiniz için teşekkür ederim ama ne demek istiyorsunuz?

Ben: Patronuma karşı kalbini koluna takmanı istemiyorum. O iyi bir adam ama güçlü olmalısın.

Başını dik tut ve onu unut.

Bunu ona sadece üzüntüsüne değdiğimi asla hissetmesin diye değil, buna tanık olursam güçlü olamayacağım ve ona sunabileceğimden çok daha iyisini hak ettiği için söylüyorum.

SexyCaterer: Tamam, T eve yeni geldi. He's Just Not That Into You'yu izleyeceğiz, böylece gezegendeki tek ezik ben değilmişim gibi hissedebileceğim.

Sen ezik değilsin. Noel'den daha iyisini hak ediyorsun. Gerçekten hak ediyorsun.

SexyCaterer: Bana dışarıda bir yerde "o" olduğunu ve onu bulmama yardım edeceğine söz verdiğini söyleme çünkü ikimiz de bunun saçmalık olduğunu biliyoruz.

Ben: Tamam, yapmayacağım.

Çünkü onun birisini bulması düşüncesini midem kaldırmıyor. Başka.

Google'da Manhattan'daki yüksek puanlı diş hekimlerini hızlıca araştırdım ve ilk dördünün numaralarını not aldım. Sabah ilk iş arayacağım ve onu en hızlı kim karşılayabilirse onunla gideceğim. Sonra kanepeye geçip Netflix'teki dizilere göz gezdiriyorum. *He's Just Not That Into You'da* karar kılıyorum. Bu gün o kadar berbat geçti ki, en azından sevdiğimi sandığım kadınla aynı şeyi izleyebilirim. *Lütfen bana bunun tekiladan kaynaklandığını söyle.*

Yirmi Üçüncü Bölüm

Aimée

Tüm vücudum sanki uçaktan düşmüşüm ve bunu anlatacak kadar yaşamışım gibi ağrıyor.

Hikaye. T'nin zeminindeki yatağımın üzerinde yuvarlanıyorum ve var gücümle inliyorum. "Owie!" Doğrılmaya çalışırken inliyorum. Sonra "T!" diye seslendim. Cevap yok. Daha yüksek sesle "Teishaaaaaaaaaaaaaaaaa!!!" diye seslendim. Cevap yok. Yatağımın yanına bir avuç aspirin getirmem buraya kadarmış.

Mutfak tezgahına gittiğimde, T'nin bizim için çörek almaya gittiğini söyleyen bir not buluyorum. Benim için yaptıklarından dolayı kendimi biraz suçlu hissetmeye başlıyorum. Tanrıya şükür, onun payına düşen kalp kırıklıklarında ona baktım, yoksa bu ilişki kesinlikle orantısız hissedecekti.

Ne yazık ki ikimiz de kızlardan hoşlanmıyoruz, yoksa aile saadetine yerleşip erkeklerin varlığını bile unutabilirdik. Ne yazık ki biz o takımda oynamıyoruz, erkekler var ve kızarmış yağlı hamur ihtiyacımız sınır tanımıyor.

Telefonumu elime alıp mesajlarımı kontrol ediyorum.

Beşinci Cadde'de Dr. Pearlman'la sabah 11'de randevunuz var. Bana mesaj at ve gelip gelemeyeceğini söyle.

Saate bakıyorum ve saatin 10 olduğunu görüyorum.

Kahretsin, şehir merkezine zamanında varmak istiyorsam rezervasyon yaptırmam gerekecek.

Byron'a mesaj atmak için acele ediyorum.

Sen insanlar arasında bir tanrısın! Yine de senin iyiliğinden faydalanmaktan nefret ediyorum. Seni kabul etmemin tek nedeni, mısır koçanı piposu emiyor ya da

ığneme tütünü tükürüyor gibi görünmem.

boşluğun içinden. Korkunç biriyim. Yine de, birkaç çalışan takdir yemeğinizi kemerimin altına aldıktan sonra size geri ödeyeceğime söz veriyorum.

Bunu duymayacağım! Bu benim size hediye ve patronum böyle bir pislik olduğu için içten özürlerimle birlikte geliyor.

Böyle söyleyince. Lol. Ayrıca, Dr. Pearlman? Bunu seçtiği mesleğe uyması için uydurmuş olma ihtimali nedir?

Adam yasal. Tabii ki, ilk adının Bicuspid olduğunu öğrenirseniz, o zaman bir şeylerin üzerinde olabilirsiniz. Dur! Yüzüm gülmek için çok acıyor. İşim bitince sana mesaj atarım. Sana tapıyorum!

FitzAssoc: Seni seviyorum! Gerçekten.

Telefonumu unutmamak için çantama atarken, içimde bir parıltı hissediyorum. Bir geçit töreninde tuvalet kâğıdı arabasına binmiş Mayıs Kraliçesi gibi kitlelere avuç avuç şeker atmak istememe neden olan mutluluk. Byron beni seviyor.

Sanırım annem kendine en iyi kız arkadaş kadar özel bir hediye olan eşcinsel bir en iyi arkadaş edindi, ancak erkek beynine dair içgörüler gibi ek faydaları da var.

W 60th Caddesi civarında trafik sıkışana kadar taksiyle şehir merkezine gidiyorum. İşte o zaman taksiciye parasını ödüyorum ve randevum için parkın karşısına koşuyorum. Terli ve nefes nefese, çılgın bir "baltalı katilden kaçıyor" havasıyla varıyorum. Ben koşucu değilim.

Ofiste etrafa bakınırken, gerçekten konuşabilmek için nefesimi yeterince yavaşlatmaya çalışıyorum. Vay canına, burası muhtemelen Kwon'un bana ayarlayabileceği her şeyden çok daha güzel. Şık deri mobilyalar ve -bir dakika- bu yılın dergileri gibi güncel dergiler. Dr. P bunun içinde yuvarlanıyor olmalı. En son doktorun muayenehanesine gittiğimde bir *People* dergisi vardı.

Prince'in kapakta 1999 yılındaki gibi parti yaparken çekilmiş fotoğrafı.

Dr. Herschel B. Pearlman'ın muayenehanesine çağrılana kadar fazla beklemem gerekmiyor. B, biküspid anlamına gelmiyor. Sordum ama bir teşekkür bile alamadım.

Dr. Pearlman çok az mizah duygusu olan bir adam gibi görünüyor, ki bu çok can sıkıcı çünkü gergin olduğumda gideceğim yer komiktir. Ve şu anda bu dişçi koltuğunda oturmuş, elli küsur yaşındaki bir adamın saç eklerine bakarken korkudan aklımı kaçırmak üzereyim. *Dişçiye gitmekten nefret ediyorum.*

Diş teknisyeni bir yandan kaplamamın rengini tutturmaya çalışırken bir yandan da kendisi için özel olarak dikildiği belli olan önlüğüyle bana göz kırpmıyor. Dr. Herschel B. Pearlman'ın metresi olmak için başvurduğuna bahse girerim. Tabii zaten sahip değilse.

Doktor bana bugün dişim için geçici bir kaplama yapacağını söyledi. Kalıcı kaplamam iki hafta içinde gelecek. Ağzımın etrafını kazarken ve beni ısırma zorlarken Dişlerimin bir kalıbını çıkarıyor ve "Geçici dişler çıkana kadar sert yiyecekler, çiğnenebilir yiyecekler ve yapışkan yiyecekler yok" diyor. Bundan anladığım, iki hafta boyunca yemek yememe izin verilmeyeceği. Güzel zamanlar.

Bir sonraki randevuma gittiğimde Dr. P.'nin Byron'a ne kadar iyilik borcu olduğunu merak ettim ve resepsiyon görevlisine "Byron'a ne kadar borçluyum?" diye sordum. Bu ne kadara mal olacak ki?"

Çizelgemi çıkardı ve hesap makinesini eline aldı. Rakam üstüne rakam giriyor, ta ki ben bunun ulusal borca rakip olabileceğinden endişelenmeye başlayana kadar. Parmaklarının kemiğe kadar aşındığından emin olduktan sonra, "Bu ziyaret, bir sonraki ziyaret, ateş ölçümü ve taç ile toplam üç bin yedi yüz yirmi beş dolar olacak" dedi.

"Kutsal Toledo!" Ağzımdan kaçırdım. Bu, hayatım boyunca dişçide harcamayı aklımın alamayacağı kadar çok para demek. En azından buradan on sekiz karatlık altın bir ızgarayla çıkıyor olmalıydım.

"Merak etme," dedi bana. "Faturanızla ilgileniliyor."

"Evet, teşekkür ederim. İki hafta içinde döneceğim." Güneş ışığına doğru yürüyorum ve böyle bir masraf karşısında gözlerini kırpmak zorunda olmayan insanlar için bunun nasıl bir şey olduğunu düşünüyorum. Yeni bir maskara almak için Duane Reade'e gittiğimde, bu kadar pahalı olması için içine ne koyduklarını merak etmeden edemiyorum. Ve burada Maybelline'den bahsediyoruz, Chanel'den değil.

Oturmak için güzel bir bank buluyorum ve telefonumu çıkarıyorum. Bir dakikalığına bu mahallede yaşıyormuşum gibi davranacağım.

Selam Byron, benim. Yiyeceklerin yaklaşmasına izin vermediğim muhteşem bir geçici tacım var, bu yüzden kalıcı olanı aldığımda muhtemelen Cindy'nin pantolonuna sığabileceğimi düşünüyorum.

FitzAssoc: Açlıktan iskelete dönüşmeye cüret etme! Sen kıvrımları olan seksi bir kadınsın. Köpekten başka kimse kemik istemez.

AiméeT: Siz gey erkeklerin süper moda ve vücut bilincine sahip olduğunuzu sanıyordum. Bunu sana sadece şişman bir arkadaşın olduğu için gey kartını kaybetmemen için söylüyorum. Ayrıca, artık resmi olarak heteroseksüel kız arkadaşın olabilir miyim?

FitzAssoc: Kendini meyve sineğine terfi etmiş say, tatlım.

Neden bir ara buluşup bir şeyler içmeye gitmiyoruz? Dün seni ofiste görmek ve kollarına atlamamak çok garipti. FitzAssoc: Kesinlikle yapmalıyız!

AiméeT: Nerede yaşıyorsunuz?

FitzAssoc: ...

FitzAssoc: ...

Byron, orada mısın?

Gitmeliyim! Patron her an gelebilir ve kahvesini hazır etmezsem kafayı yer.

Henüz ofise gelmedi mi? Orada yaşadığını sanıyordum.

Dün gece geç saatte bir toplantısı vardı. Neredesin bu arada? Hâlâ dişçinin muayenehanesinde misin? Dışarıda bir bankta oturuyorum. Böyle bir mahallede yaşayacak kadar havalıymışım gibi davranıyorum. Tamam, gitmen gerektiğini biliyorum. Sonra mesaj at, bir randevu ayarlayalım.

FitzAssoc: ...

"Aimée, sen misin?" Başımı kaldırıp Noel Fitzwilliam'ın ışıltılı yeşil gözlerine bakıyorum.

"Noel? Burada ne işin var?"

"Burada yaşıyorum," diyor bana, bir yandan da telefonunu cebine sokuyor. "Burada yaşıyorum da ne demek?" Etrafıma bakıyorum, sanki birden

oturma odasına falan nakledildi.

Arkasındaki binayı işaret ediyor. "Ben orada yaşıyorum."

Noel'in Beşinci Cadde'de bir değil, iki kapıcıyla birlikte yaşamasına şaşırmamalıyım. Mali portföylerimiz arasındaki eşitsizlik gerçekten şaşırtıcı. O Daniel'den paket servis alıyor ve milyon dolarlık bir apartman dairesinde yaşıyor, bense sokaktan sosisli bile almıyorum çünkü markette aynı fiyata bir paket alabiliyorum.

Parmağımın köşeyi göstererek, "Dişçide işim yeni bitti," diyorum.

"Hâlâ biraz şiş görünüyorsun," diyor bana. "Bize bir gülümse ve izin ver bakın."

Ona gönülsüz bir sırıtış attım. "Gördün mü? Her şey daha iyi."

Aniden yanıma oturdu. "Daha iyi misin? Dudağın görünüyor harap oldu."

"Yağmur kadar iyiyim." Bir savaş uçağının koltuğundaki fırlatma düğmesine basmış gibi zıplıyorum. "Gitsem iyi olacak. İşe gitmem gerekiyor."

"Catering dışında bir yerde mi çalışıyorsun?" Şaşırmış gibiydi.

Başımı sallayarak, "Amsterdam Caddesi'ndeki Bean Town Bakery" diyorum.

"Ben de oradaydım." Ortak bir noktamız olmasına şaşırmış gibi.

"Şehirdeki en iyi balkabaklı kek."

"Bu doğru." Rahatsız bir şekilde bir ayağımdan diğerine geçiyorum. Kendimi Noel'in kollarına atmak ve beni sevmesi için ona yalvarmak istiyorum. Ona tüm harika özelliklerimi anlatmak ve onun için yeterince iyi olduğumu kanıtlamak istiyorum. Ama dün bana açık açık aramızda hiçbir şey olamayacağını söyledi. Kararında çok kararlı görünüyordu, bu yüzden sadece küçük bir gülümseme daha sunuyorum.

"Görüşürüz," diyorum ona uzaklaşırken. Telefonumu çıkardım ve Byron'a mesaj attım.

Patronun çok güzel bir adam. Ama bil diye söylüyorum, kalbimi tamamen kırdı.

Yirmi Dördüncü Bölüm

Noel

"Noel? Alo?" Cindy elini yüzümün önünde sallayarak söylüyor. Saçmalık. Yine aynı şeyi yapıyorum. Önümdeki devasa işe odaklanmam gerekirken kıvrımlı vücutlu bir yemek şirketinin hayalini kuruyorum.

el. "Özür dilerim, diyordunuz ki..."

"Sana neler oluyor, Noel? Bugün tamamen dikkatin dağınıktı."

Çünkü korkunç bir hata yaptığıma dair korkunç bir his var içimde. ve bir daha asla mutlu olamayacağım. "Sadece yorgunum. Oldukça uzun bir hafta oldu."

"Yorulacak vaktimiz yok, çünkü elimizi kolumuzu bağlayan bir teslim tarihi var. Byron'a sana bir kahve getirmesini söyleyeceğim," diyerek konferans odasının telefonunu açtı. "Evet, Noel'in kahveye ihtiyacı var.

Aslında hepimiz biraz kullanabiliriz. Yine geç bir gece olacak."

O haklı. Öyle olacak. Benim için on altı saatlik bir gün daha, ardından Walters'a tekrar sunum yapmamız gerekene kadar en az kırk saat daha. Normalde, karşı karşıya olduğumuz zorluklardan dolayı tamamen enerjik olurdum, ancak yaratıcılığım burun dalışı yaptı. Suçluluk duygusu. Bunu biliyorum. Aimée'nin dünkü mesajı aklıma geliyor: *Bil diye söylüyorum, o da benim ezik cevabım gibi kalbimi kırdı: Eğer o seni tavlayacak kadar zeki değilse, sen de Daha iyi.*

Byron, içinde bir sürahi, birkaç fincan ve gerekli malzemelerin bulunduğu bir tepsiyle kapıda beliriyor. Tepsiyi yan masaya bırakıyor ve ben de ona teşekkür ettikten sonra "Herkes için yemek sipariş edebilir misin?" diye soruyorum.

Byron başını sallar. "Pizza mı Çin yemeği mi? Za için elleri gösterin."

Hızlıca sayıyor, sonra kayboluyor ve beni yorgun ekibimle baş başa bırakıyor. Etrafımdaki yorgun yüzlere bakıyorum. "Bunun özellikle zor bir dönem olduğunu biliyorum ve hepinizin gerçekten minnettar olduğumu bilmenizi istiyorum. İçinde

Aslında bunu bir sürpriz olarak yapacaktım ama yarından itibaren her Cuma günü ekip takdir yemeği düzenlemeye karar verdim."

Ali bir an bana bakıyor. "Bu gerçekten güzel ama haftada bir gün iki saatlik bir öğle yemeğinde oturmaktansa eve, ailemin yanına daha erken gitmeyi tercih ederim. Alınma ama."

"Bunun için zamanımız var mı ki?" Jack sorar.

Cindy kirpiklerini bana doğru kırıpıştırarak, "Ben bunun harika bir fikir olduğunu düşünüyorum," diyor.

Hayır, Cindy, sana evlenme teklif etmeyeceğim. "Gelmesi için bir yemek şirketi tuttum aslında."

"Umarım şu parfümle yıkanan Aimée değildir," diye alay ediyor Cindy.

Sandalyeme geri oturup tek kaşımı kaldırıyorum. "Evet, aslında. Sunumumuz için verdiği öğle yemeği çok beğenildi ama isterseniz kendi yemeğinizi de getirebilirsiniz."

Cindy omuz silkiyor, etkilenmemiş görünüyor. "Hayır, sorun değil. Eğer o yoldan gitmek istiyorsan, karar senin. Sadece ona pantolonumu bir daha ödünç alamayacağını söyle. Alt paçasında garip küçük delikler buldum. Onlara ne yaptığını bilmiyorum."

"Ooh, o kurabiyeleri bizim için yapacak mı?" Jack soruyor. "Hala onları hayal ediyorum."

Kurabiyelerini düşününce göğsümde oluşan gülünç acıyı bastırmak için başımı sallayıp gülümsüyorum. *Ciddi misin Noel? Şimdi de unlu mamuller için mi gözlerin doluyor?*

Tekrar önümdeki şemalara bakıyorum. "Tamam, hadi işimize dönelim..."

Cindy birkaç dakika önce bıraktığını sandığım yerden devam ediyor ve gerçekten dinlemem gerektiği halde hayal kurmaya başlıyorum. Ama en sevdiğim konu olan tasarımdan bahsediyor olsa da Cindy'nin sıkıcı konuşmasını dinlemek istemiyorum. Ayrıca, yarın Aimée'yi göreceğim düşüncesi beni allak bullak ediyor ve birdenbire ona her hafta burada yemek verebileceğini söylediğim için pişman oluyorum. Olan -ve olmayan- onca şeyden sonra onu bu kadar sık görmek tam bir işkence olacak.

Tabii ki, şimdi geri çekilemem. Tam bir otuzbirci olmak istemiyorsam tabii. Sabah buraya gelmeden önce Byron'a şu mesajlaşma olayını anlatmalıyım. Ona daha önce söylemem gerektiğini biliyorum ama bunu kabul etmek benim için çok zor, ben mantıklı biriyim,

sorumlu kural takipçisi. Asla peşini bırakmayacak. N-E-V-E-R gibi. Bir gün bir huzurevinde yan yana tekerlekli sandalyelerde oturuyor olacağız ve o bize şöyle diyecek: "Hatırlıyor musun?"

telefon seksi mi?" Ben de gözlerimi devirip "Evet." diyeceğim. O da "Bu yaptığın en aptalca, en acınası şeydi." diyecek.

Ve haklı olacak.

Yine de ona söylemek zorundayım, değil mi? Ve bu gece yapılmalı.

Personel toplantımızı saat 11'de bitiriyoruz. Ben de dahil olmak üzere yedi kişi ofisteki kanepelerde uyumayı tercih ediyoruz, böylece sabah ayaklarımız yere sağlam basacak. Cindy yanıma sokulup fısıldıyor: "Açılır kanepeniz iki kişi için yeterince büyük. Paylaşabilir miyiz?"

Byron'a seslenmeden önce ona "Hiç de değil," diyorum. "Bu gece benimle yatıyorsun, Byron."

Sanki ona sıcak katranlı yüz bakımı yaptırmasını emretmişim gibi arkasını döndü. "Ne güzel bir teklif ama ben eve gidiyorum."

"Korkarım bu olmayacak." Ona en sert ben senin patronunum ama kardeşin değilim bakışımı gönderiyorum. Bunu, yalvaran bir bakışla takip ediyorum, sana bir yıl boyunca görmek istediğin herhangi bir Broadway müzikalinin açılış gecesi biletlerini alacağım.

"Tamam." Elindeki kâğıt yığını konferans masasına çarpıyor.

"Ama eğer örtüyü çekersen, işimiz biter!"

Cindy eğilir. "Byron da senin kadar büyük. Eminim o küçük yatak ikimiz için daha iyi olur." Bu ne zaman olduğu gibi olmalı Cruella De Vil birine asılıyor. Kesinlikle dehşete düştüm.

"Ben iyiyim, Cindy, ama rahatım için bu kadar endişelendiğin için teşekkür ederim." *İpucunu al artık.*

Oflayıp pufladığında kardeşime "Konuşmamız gerek. Ofisimde, Şimdi."

"Beni zam yapmak için çağırmadığınız sürece doğruca yatağa."

"Byron..." Sesim acınası geliyor. "Aimée ile işleri berbat ettim ve yardımına ihtiyacım var."

"Aimée kim? Burada çalışan Aimée diye biri yok." Kafası karışmış görünüyor. *Yüce Tanrım, bu konuşmayı dört gözle beklemiyorum.*

"Yemekçi Aimée," dedim ona.

Neşeli bir coşkuyla ellerini birbirine sürüyor. "Oh, bu çok iyi olacak. Bu vesileyle biraz patlamış mısır patlatayım mı?"

Ona gözlerimi deviriyorum. "Ne istersen yap, sadece iki dakika içinde ofisimde ol." Kardeşim koridorda arkamdan o kadar yakından yürüyor ki sanırsınız hâlâ aynı rahmi paylaşıyoruz.

Hemen kanepeye yöneliyorum ve minderleri çekiştirmeye başlıyorum. "Aslında hepsi senin suçun," diye suçluyorum, aptallığım için biraz sorumluluk hissedeceğini ve ne yaptığımı öğrendiğinde ortaya çıkacağı kesin olan kahkahalarla beni rahatlatacağını umuyorum.

"Sorumluluğu başkasına atmak sempatimi kazanmanın bir yolu değil. Dökül bakalım."

Ben de öyle yaptım. "Walter Junior'a vermeni söylediğim, üzerinde numaramın olduğu post-it'i hatırlıyor musun?"

Omuz silkiyor.

"Bir şekilde Aimée'nin maaşının olduğu zarfın içine düşmüş. Sizden geldiğini düşünmüş."

"Yani?"

"Yani, seninle tanışan her genç heteroseksüel kadın gibi, arkadaş koleksiyonuna mükemmel bir katkı olacağına karar verdi."

Kardeşimin kafasında dönen çarkları görebiliyorum. Yüzü üç saniye içinde şaşkınlıktan aydınlanmaya ve tam bir kahkahaya dönüşüyor. "Telefonunu bana ver," diye emretti.

Bundan kaçış yok, ben de öyle yapıyorum. Sonraki yirmi dakikayı Aimée'nin ve benim konuşmalarımızı yüksek sesle ve teatral bir zevkle tekrar okuyarak geçiriyor. *Çok fazla.*

Sonunda işini bitirdikten sonra -neredeyse gece yarısı olmalı- bana kısa bir özet geçiyor. "Seksi aşçı Aimée'den hoşlanıyorsun ve ona -Cyrano de Bergerac tarzı- benmişim gibi kur yapıyorsun."

"Özetle, evet." Kendimi bir solucan kadar alçakta hissediyorum.

Ellerini havaya kaldırırken "Açıkçası, bunu yapmaya devam edemezsin," diyor.

"Belli ki."

Byron bir kez daha telefonumu eline alıyor ve bir şeyler yazıyor. Ben daha ne yaptığını sormadan bir parmağını havaya kaldırarak sakın olmamı işaret ediyor. Sonra telefonumu bana uzattı ve "Bundan sonra yetki bende" dedi.

Mesajını okudum.

Ben: Sevgilim, telefonları değiştiriyorum. Lütfen bundan sonra bana bu numaradan mesaj at. Seni ve patronumu nasıl bir araya getirebileceğime dair harika fikirlerim var ve bunları seninle paylaşmak için sabırsızlanıyorum.

"Byron, hayır! Onunla istediğim gibi bir ilişki kurmak için zamanım yok."

Yatağa girerken kardeşim, "Eğer istediğin buysa, onu sana öyle bir döndüreceğim ki sana bakamayacak bile" diye cevap veriyor.

Sessizce yorganın altına giriyorum. *Kahretsin, benim de istediğim bu değil.*

Yirmi Beşinci Bölüm

Aimée

Teisha'yı bugün Fitzwilliam & Associates'e tek başına göndermek istesem de, ilk personel takdir yemeğini kaçırmam mümkün değil. İşlerin sorunsuz ilerlediğinden emin olmalıyım ki kendimi hayalimdeki adamla aynı odaya koymak anlamına gelse bile.

Bir kez daha, görünüşüme çok özen gösteriyorum. Noel'e ihtiyacım var. tam olarak neyi kaçırdığını biliyor. Kum saati figürümü ortaya çıkaran, beli kıvrımlı, taç yaprağı pembesi, A kesim bir elbise giyiyorum. Sonra makyajımı her zamankinden daha da güzelleştiriyorum, saçlarımı yumuşak bir at kuyruğu yapıyorum ve ayaklarıma seksi topuklu ayakkabılarımı geçiriyorum. *Yüreğinizi yiyin Bay Fitzwilliam.*

Teisha yanımdan geçerken ıslık çaldı. "Kızım, tabakta seks gibi görünüyorsun! Sana biraz alacağım, ha?"

"Sadece müşteriye profesyonelliğimle etkilemeye çalışıyorum."

Boynumu göstererek, "Bugünlerde çocuklar memelere böyle mi diyor?" diye soruyor. Sonra güldü. "Git al onları kaplan. Seni yargılamıyorum."

"Onu üzmem istemem yanlış mı?"

"Tatlım" -işaret parmağıyla Z işareti yaparken bana o meşhur baş sallamalarından birini yapıyor- "onun acı çekmesini istemeseydin normal olmazdın. Ben de bu trendeyim." Sonra da ekliyor, "Biraz "Biz eşyaları yüklerken dairelerinizi alın."

Minibüs saat onda tamamen dolmuş oluyor ve Liberty Bank binasına rekor bir saat olan on bir buçukta varıyoruz. Asansör kapıları kırk ikinci kata açılır açılmaz Byron ayağa fırlıyor ve koşarak geliyor. "Petal!" diye sesleniyor, yeni lakabım olduğunu tahmin ettiğim şeyi.

Kendimi onun kollarına attım. "Seni çok özledim!"

"Sevgilim, ben de seni özledim ama şimdi yeniden birlikteyiz. Bir elmanın iki yarısı! Minik bir bebeğin iki ön dişi! Bir çörekte iki sosis!"

Teisha araya girer, "Bir kabukta iki fındık..."

Byron her şeyi mutfağa taşımamıza yardım etmeden önce ona bir öpücük gönderiyor. Yanıma yaklaştı ve "Bugün kesinlikle yenilebilir görünüyorsun. Senden bir ısırık alabilirim!"

"Peki ya patronun? Sence o da bir ısırık almak ister mi?"

Ben mi?"

"Sanırım bir ısırıktan fazlasını istiyor," diyor komplocu bir tavırla. "Sanırım Bu öğleden sonraki amacınız, mesafenizi koruyarak kendinizi onun üzerine atmaktır."

"Kayboldum. Bunu yapmamı tam olarak nasıl hayal ediyorsun?"

Geride duruyor ve sanki benmişim gibi taklit yapıyor. Bir tepsi alıyor ve mutfakta öyle bir hoppalıkla dolaşıyor ki kalçasını yerinden çıkaracak diye korkuyorum. Sonra çok daha yüksek bir sesle Teisha'ya doğru eğilip, "Bay Fitzwilliam, size bir kokteyl sosisi ikram edebilir miyim?" diye soruyor.

T sesini alçaltıyor ve cevap veriyor: "Karşılığında sana bir jumbo frank sunabilirsem tabii." Sonra ikisi de benim üzgün aşk hayatım dünyanın en komik şeyiymiş gibi kahkahalarla gülüyorlar.

"Unutun sizi çocuklar," diye bağıryorum. "Bu hiç komik değil. Sevdığım adamdan ayrılmış gibi davranmamam gerektiğini biliyorum ama beni rahat bırakın, olur mu?"

"Onu seviyor musun?" Byron bu sabah ilk kez ciddi bir ses tonuyla soruyor.

Doğrudan bir cevap vermekten kaçınarak, "Onu nasıl sevebilirim ki? O sen değilsin ve biz en derin, en karanlık sırlarımızı mesajlaşıyoruz." Sonra yeni eşcinsel arkadaşşıma en üzgün köpek yavrusu gözlerimi fırlatıyorum ve "Benim için heteroseksüel olmak istemediğine emin misin?" diye soruyorum.

"Keşke bu leoparın beneklerini değiştirmesi mümkün olsaydı, tatlım. Ne yazık ki, ben bir sosisli sandviç adamıyım, ama umudunu kaybetme. Bence sen ve huysuz patronumun hala bir geleceği var."

Byron duvardaki saate bakar. "Sizi yalnız bırakayım. T eksi otuz dakika içinde kitlelerle yüzleşmeye hazırlanın." Sonra aceleyle kapıdan çıkar.

Teisha ve ben, çorbadan makarnaya, sandviç ve salata çeşitlerine kadar her şeyi içeren çeşitli reşo tabakları ve tabaklar hazırladık. İçeri ilk giren Cindy oldu. Yüzünde sanki burnuna kokarca püskürtülmüş gibi bir alaycılıkla yanıma sokuldu. "Burada

"Beni *şışmanlatmayacak* bir şey var mı?" "Şışman" dediğinde bana yukarıdan aşağıya bakıyor ve bana şışman dediğini açıkça belli ediyor.

Teisha kulak misafiri oluyor ve "İstersen sana güzel bir bardak su doldurabilirim?" diyor. Sesi o kadar hastalıklı bir tatlılıkta ki kıkırdamamak için kendimi zor tutuyorum.

"Hayır, teşekkür ederim." Sonra bana baktı ve sipariş verdi, "Yedi penne eriştesi ve sossuz büyük bir salata alacağım. Peynir yok."

Büfe insanların kendilerine hizmet etmesi için kurulmuş, yani burada bir tür güç oyunu olduğu açık. Ama umurumda değil, bugün fırında iki haftada kazandığımdan daha fazlasını kazanıyorum. Noel içeri girdiğinde bir tabak alıp ona servis yapmaya başladım. Tabağı elimden aldı ve bana dönmeden önce Cindy'ye verdi. "Sizinle özel olarak konuşabilir miyim? an?"

Cindy'ye kendini beğenmiş bir gülümseme sunmadan önce T'ye panik dolu bir bakış fırlatıyorum. Sonra da "Tabii ki" diye cevap veriyorum. Kayıp bir köpek yavrusu ya da seks düşkünü bir korsan gibi onu ofisine kadar takip ediyorum.

Noel kapıyı kapatıyor ve masasının karşısındaki sandalyeye oturmamı işaret ediyor. Sonra oturdu ve masasının çekmecesini açtı. "Sanırım sana bir aylık öğle yemeği ücretini bir kerede ödersem herkes için daha kolay olur. Önümüzdeki birkaç hafta boyunca son derece meşgul olacağım, bu yüzden daha fazla çek yazmak zorunda kalmak istemiyorum. Kulağa nasıl geliyor?"

"Güzel," diyorum omuzlarımı birbirine biraz daha yaklaştıırken ve varlıklarımı daha iyi görebilmesi için öne doğru eğilirken. "Özel bir isteğiniz var mı?" Sesim sanki az önce 1-800- SEX-MEUP'ı aramış gibi nefes nefese.

"Ben, şey... evet... ben..." *Oh, hissettiğim güç!* "İyi bir köri severim ve bangers and mash'e bayılırım." Ona şöyle bir bakış attım, *Herkes iyi bir banger'dan hoşlanır, değil mi?*

"Tatlı olarak kurbağa ya da güzel bir benekli alete ne dersin?" Benekli penis kulağa ne kadar seksi geliyor bilmiyorum, VD gibi geliyor. Bilinsin diye söylüyorum, seksi konuşmalarda profesyonel değilim.

Noel fark etmemiş gibi görünüyor. Sadece cevap veriyor, "Evet, her şeye. Senin mutfak muhakemene açıkça güveniyorum." Gözleri hâlâ göğüs dekoltemde.

İkimiz de birkaç saniyeliğine konuşmayı kestik, bu biraz garip hissettirdi. Ayağa kalkmaya karar verdim ve ona daha iyi bir gösteri sunmak için masasının üzerine eğildim. "Hesabı Nibbles and Noshes'a

kesebilir misiniz?"

Bu onu kendine getirmiş gibi görünüyor. "Bunu sana söylesem senin için daha kolay olmaz mıydı?"

"Sorun değil." Bunu önermedim çünkü tamamen profesyonel olmadığımı düşünmesini istemedim. Hesabı yazarken, "Tuvaletinizi kullanmamın sakıncası var mı?" diye sordum.

"Şey... hayır... hiç de değil." Sesinin bu kadar gergin çıkmasına bayılıyorum. Ben de

Byron'ı örnek aldığımdan eminim ve para makinemi biraz sallarken yavaşça süzülüyorum. Sonra omzumun üzerinden bakıyorum ve kapıdan çıkmadan önce Noel'e için için yanan bir bakış atıyorum. Bunu kesinlikle yiyor.

İçeri girdikten sonra aynada rujumu kontrol ediyorum, birkaç seksi yüz ifadesi takınıyorum ve sonra ofise geri dönüyorum. Noel orada değildi. Masaya doğru yürüdüğümde bana anlaştığımızdan çok daha büyük bir miktar için bir çek bıraktığını görüyorum.

Aceleyle ofisten çıktım ve Byron'ın masasının önünde durdum. "Nereye gitti?"

Gözlerinde muziplikle yukarı bakıyor. "Görünüşe göre BM yapması gereken bir işi unutmuş. Öğle yemeği bitene kadar dönmeyeceğini söyledi." Yüzümdeki kederli ifade üzerine ekliyor: "Surat asma hayatım. Her şey plana uygun gidiyor."

Yirmi Altıncı Bölüm

Noel

"Terliklerini ofise mi getirdin?" Byron'a mavi ekose terliklerini işaret ederek soruyorum. Lacivert saten bir pijama takımı ve şu anda alnının hemen üzerinde duran altın bir göz maskesi ile eşleştirmiş.

"Evet," diye yanıtlıyor alaycı bir tavırla. "Eğer günün her saati burada yaşamak zorunda kalacaksam, kesinlikle evimin konforunu yanımda getireceğim."

Saat neredeyse sabahın biri ve uykuyla konuşan Byron'la bir gece daha geçirmek yerine eve, kendi yatağıma dönme düşüncesi son derece cazip geliyor. Ama işe dönmek için beş saat içinde kalkmam gerektiğinden, buna katlanmak zorundayım. Dev Louis Vuitton bavulundan (Büyük Louis adını verdiği) altın jakarlı ipek yorgan ve çarşaf takımını çıkarıyor ve çekyatı hazırlamaya başlıyor. Yorganı çarşafların üzerine örtüyor, sonra Büyük Louis'e döner ve dekoratif yastıkları çıkarır.

"Dekoratif yastıklarda sınırı çiziyorum."

Bana ters ters bakıyor, "Öyle olduğunu sanmıyorum *Bay Dürüstlük*, çünkü büyük sırrınızı korumak için bana ihtiyacınız olduğuna eminim." Telefonunu sehpadan alıp havaya kaldırıyor ve bana kendini beğenmiş bir gülümseme atıyor. "Ya da sevmiyormuş gibi davrandığın bir yemek şirketine mesaj atıp ona ... aslında istediğim her şeyi söylemeliyim."

"Yapamazsın."

"Okulun anons sisteminden günlüğünü okuyayım diye CD çalarımı bilerek kırdığın zamanı hatırlıyor musun?" diye soruyor, gözleri zevkten kocaman.

"Bu pek de aynı şey değil. Bunlar yastık, Tanrı aşkına."

"Kesinlikle," diyor, onları dikkatle yatağın üzerine yerleştirirken.

Gözlerimi devirerek, "İyi. Nasıl istersen öyle olsun." diye mırıldandım.

"Sadece huysuzsun çünkü Aimée'yi istiyorsun ve onun peşinden gitmekten çok korkuyorsun."

"Değilim." İçimi çekip yorumunu el sallayarak geçiştiriyorum, sonra dönüp spor çantama uzanarak içinde uyumak için bir çift eşofman ve bir tişört alıyorum.

"Evet, öylesin. Ona nasıl baktığını görüyorum. Stephen Curry'nin Degree vücut spreyi reklamını gördüğümde ben de öyle bakıyor olmalıyım. Bilirsin, şu

gömleksiz olanlar?" Gözlerinde uzaklara dalan bir bakış beliriyor ve Stephen Curry'nin fotoğraf dosyalarını zihinsel olarak karıştırırken birkaç dakikalık sessizlikle kutsanacağımdan eminim. "Aynen öyle" diye ekleyince kendimi aklanmış hissediyorum.

Lanet olsun. "Pek sayılmaz," diyorum. "Aimée ile ilişkim şu anda profesyonel bir ilişki ve öyle de kalacak, benim geçici muhakeme hatam buna rağmen."

"Sigmund'un senin muhakeme hatan hakkında söyleyecek bir şeyleri olurdu, biliyor musun?" diyor, işe yaramaz yastıkları yatağın kendi tarafından kaldırıyor ve içeri girmeden önce sehpanın üzerine düzgünce istifliyor.

"Sigmund?"

"Freud, sanırım onu duymuşsunuzdur..."

"Ve bir şekilde Dr. Freud'la ilk isim bazındasınız?" Tek kaşımı kaldırarak soruyorum.

"Dikkatimi dağıtmaya çalışma. Ona mesaj atmaya başlamanın bir *sebebi vardı*. Sonra altmış küsur blok ötedeki pis bir bodrum katındaki baharatçıya gitmenin bir *nedeni vardı*. Sonra ona düzenli bir iş teklif ettin, onun için büyük bir dış faturası ödedin - ki bu benim için asla yapmayacağın bir şey, çok teşekkür ederim - bir *sebepten dolayı*. Ve şimdi, tüm bunların rastgele olduğuna inanmamı bekliyorsun.

Kaza mı?" diye soruyor, sesini yükselterek. "Sen buna inanacak kadar saf olabilirsin ama ben kesinlikle değilim."

"Bu gerçekten seni ilgilendirmez," diyerek banyoya doğru dönüyorum. "Ben duş alacağım. Ben çıkmadan önce uyumaktan çekinme."

"Olabilir, ya da Aimée'nin uyanık olup olmadığına bakabilirim, böylece Sigmund hakkında konuşabiliriz.

..."

Düşündükçe içim daralıyor. "Güzel yastıkları kullanmalısın. Artık anlaşmadan geri dönemezsiniz."

"Bu bir anlaşma değildi. Bir tehditti."

"Tehdidin işe yaradı, şimdi git uyu artık."

"Yapabilirim, ama sen söylediğin için değil. Çünkü ben gerçekten Yorgunum," diyor göz maskesini gözlerinin üzerine çekerek. "Patronum

beni çok yoruyor."

"Ve bunun için sana iyi para ödüyorum," diyerek kapıyı arkamdan kapattım.

Güç spreyini düğümlenmiş boyun kaslarımı çalıştırmak için kullanıyorum ve birkaç dakika sonra kendimi bütün gün hissettiğimden biraz daha az huysuz hissediyorum.

Gerçi Aimée bu duşu kullandığından beri, onu burada sabunlanırken ve saçlarını yıkarken hayal etmekten kendimi alamıyorum. Bu düşünce beni bugünkü pembe elbiseli haline götürüyor, göğsüyle öyle bir şey yapıyor ki bir saniyeden kısa bir süre içinde beynimdeki tüm kan çekiliyor.

Hayır. Oraya gitmeyeceğim. Ben büyüklüğün eşiğinde, aşırı odaklanmış bir profesyonelim. Tasarım mirasım çok yakın ve yakında Zaha Hadid, Frank Lloyd Wright ve Renzo Piano gibi büyüklerin arasına katılacağım. Önümüzdeki iki yüz on altı saat boyunca One Rosenthal'dan başka bir şey düşünmeyeceğim. Ve umarım o zamana kadar Aimée'yi tamamen unutmuş olacağım, kalbimi çalan güzel yemek şirketi. Umarım o da beni unuttur. Çünkü onun için en iyisi bu olacak.

Hayatımın geri kalanını her gece boş evime giderek, sevecek bir eşe sahip olmanın rahatlığını asla bilemeden geçirecek olsam bile ...

Yirmi Yedinci Bölüm

Aimée

Ne yapmak istiyorsun?! Lütfen bunu uygun miktarda telaşla okuyun.

Byron: Bu kadar dramatik olma. Tek yapman gereken Walter'a bizim binadaki Bull Market'te bir şeyler içmek istediğini söylemek. Sonra Noel'i oraya çekeceğim ve seni başka biriyle çıkarken görebilecek.

Bu parlak bir fikir değil gibi... Byron: O zaman senin sorunun ne?

AiméeT: Sadece ben bir femme fatale değilim ve bu kesinlikle Mata Hari düzeyinde bir entrika gibi geliyor.

Byron: Beni büyük laflarla etkilemene gerek yok.

Zaten tamamen vurulmuş durumdayım. Ayrıca, Cuma günü seks tanrıçası olayını o kadar iyi yaptın ki, Noel'in iki gün boyunca topallayarak yürüdüğüne eminim.

Bu ne anlama geliyor?

Byron: Oh, seni tatlı, masum çiçek. İki ayak üzerinde yürümek kolaydır ama üç ayak üzerinde yürümek biraz daha zordur.

Byron, şok oldum! Ama gerçekten öyle mi düşünüyorsun? -smirk-

Byron: Olumlu, güzel kız. Ejderha öldürölmek üzere.

Tamam, saat yedide Bull Market'te olmasını söyleyeceğim.

Byron: "Beni şimdi al, Tarzan!" diye bağırır bir şey giy. Alışverişe gitmem gerekebilir.

Byron: Yap ve unutma, tartlar daha çok aksiyon alır.

Noel'in tart gibi göründüğümü düşünmesini istemiyorum. Byron: Sanki beyninde kan olmadan düşünebilecekmiş gibi. Şimdi gidin! Alışverişe! İçinizdeki Eartha Kitt'i serbest bırakın ve mırırrrr, kedicik!

Eartha Kitt kim?

Byron: Şimdiye kadar yaşamış en muhteşem Kedi Kadın! Doris Day'in kim olduğunu biliyorsun, değil mi? Hayır demeden önce, tüm arkadaşlığımızın senin evet demene bağlı olduğunu bilmelisin.

O zaman tabii ki kim olduğunu biliyorum.

Alışverişe gidiyorum. Soyunma odasından fotoğraflar göndereceğim!

Metroya biner binmez Doris Day'i Google'da arattım. Tek söyleyebileceğim, "Muhteşem, çok mu?" T ve Byron ile bir film maratonunun yaklaştığını hissediyorum. Herald Meydanı'nda metrodan iniyorum ve her departmana uğramayı planlıyorum. Noel'i dize getirecek elbiseyi bulana kadar yürüme mesafesindeki mağazaları dolaşacağım.

Söz konusu kreasyonu Macy's'in hiç işimin olmadığı tasarımcı elbiseleri bölümünde buldum. Fiyatlar o kadar şok ediciydi ki, soyunma odasının aynasında baktığım görkemli kreasyondan neredeyse vazgeçiyordum.

Kepçe yakalı ve sırtı açık, sade siyah bir kokteyl elbisesi. Yirmili yıllardan kalma bir flapper'mışım gibi her adımda dönüp duran boncuklu bir saçak var. Elbise askıdayken pek de güzel görünmüyordu. Aslında, şık görüldüğünü düşündüğüm için almıştım, ama üzerimde? VAY CANINA! Bu şey cömert kıvrımlarımın her birini bir eldiven gibi sarıyor. Başka bir dikiş atma anı yaşamamak için içinde oturarak alıştırma yapıyorum. Ben. Ben. Nefis.

Bir fotoğrafımı çekip hem T'ye hem de Byron'a gönderiyorum. İkisi de saniyeler içinde cevap verdi.

ŞİMDİ SATIN AL! Adamın hiç şansı yok! Byron: Bir kızla asla birlikte olamayacağımı söylediğimi biliyorsun. Tatlım, o resmi gördüğümde pantolonumda kesin bir seğirme hissettim. Neye mal olduğu umurumda değil, *işte o.*

O kadar sersemlemiştim ki neredeyse yerimden fırlayacaktım. Elbisenin parasını ödedikten sonra aceleyle caddenin aşağısındaki Marcum'a gidip saçımı ve makyajımı yaptırmak için randevu alıyorum. Hiçbir şeyi şansa bırakmıyorum.

Ne yazık ki oraya gittiğimde sosyeteden birinin içeri girip randevumu aldığını fark ettim. "Kırk yedi saniye geç kaldım," diye şikayet ediyorum kendini beğenmiş resepsiyon görevlisine. "Bu aslında geç kalmadığımı anlamına geliyor çünkü yelkovan henüz hareket etmemişti."

Bana boş boş bakıyor. "Carlos, Mitzy ile işi bittikten sonra seni görebilir."

Sonra mı? Sonra mı?! "Sanırım beklemek zorundayım. Başka ne seçeneğim var ki?" Sıcak pembe püsküllü taburelere oturup yediye kadar eve ve şehir merkezine dönüp dönemeyeceğimin hesabını yapıyorum. Hiçbir yolu yok.

AiméeT: Saç randevum ertelendi ve eve gidip üzerimi değiştirecek vaktim olmayacak. Ne yapmalıyım?

Yapmak mı?

Byron: Saçmalama. Ofisime gel ve burada hazırlan.

BM'nin seni gördüğünden emin olacağım ve sonra kesinlikle kendi isteğiyle seni bara kadar takip edecektir.

Çok sinsisin. Seni sevdiğimi söylemiş miydim?

Byron: Söylediniz, ama tekrar söylemek için iznimi aldınız.

Seni seviyorum Byron. Sen en iyisisin!

Carlos saçlarımı yıkadıktan, düzelttikten ve kuruttuktan sonra, birkaç yumuşak tutamı yukarı doğru salmadan önce ensemden alçak bir Fransız rulosu haline getiriyor. Yüzümü çerçevelemek için iki yanımda birkaç tane daha gevşetiyor. İtalyan aksanıyla "Çooooooooook seksi," diye mırıldanıyor. "Yeni yuvarlanmış gibi görünüyorsun, değil mi?"

"Affedersiniz?" Şok olmuş bir şekilde soruyorum ama yine de iltifat için minnettarım.

"Kelime bu değil mi?" Kafası karışmış görünüyor. "Hayır, hayır, sanırım öyle."

Omuzlarımdaki pelerini çıkardıktan sonra sandalyeyi döndürüyor.

"Gigi makyajınızı yapmak için tezgâhta bekliyor." Ben uzaklaşırken,

"Sana direnmek zorunda kalan adama acıyorum" dediğini duyuyorum.

Gigi, gördüğüm anda bayıldığım, 1.80 boyunda siyah bir drag queen. Yüzümü inceledikten sonra, "Nötr ten tonlarıyla dumanlı gözler ve çok az ruj düşünüyorum" diyor.

"Sana tamamen güveniyorum," dedim ona. Ve nedense güveniyorum.

"Amaç, samanla temas etmeden size saman içinde yuvarlanmış görünümü vermek." Gigi sihrini yaptıktan sonra beni aynaya doğru çeviriyor ve "Seks kedisi, tek kişilik parti" diyor. Gerçekten kendim olduğuma hayret ediyorum. Elbisemi giydiğimde kendimi tanıyacağımdan bile emin değilim. Hesabı ödeyip Carlos ve Gigi'den oluşan rüya takımına fazla bahşiş verdikten sonra metroya doğru yürüyüp şehir merkezindeki Liberty Bank Binası'na gidiyorum.

Aldığım takdirkâr bakışlara bakılırsa, düşündüğüm kadar iyi görünüyorum. Fitzwilliam & Associates'a giden asansörün kapıları açıldığında, özgür dünyayı ele geçirecek kadar kendime güveniyorum.

Byron bana şöyle bir baktı ve masasından kalkıp alkışlamaya başladı. "Bay DeMille, yıldızınız yakın çekim için hazır." Sonra aceleyle bana doğru gelip kolumdan tuttu. Beni Noel'in ofisine doğru çekerek, "Majesteleri bir dakikalığına dışarı çıktı. Git banyoda elbiseni değiştir. Son halini görmek için sabırsızlanıyorum!"

Noel'in banyosunda, Cindy'nin minik ıslak pantolonunu giymek zorunda kaldığım günden beri dönüp dolaşıp aynı yere geldiğimi hissediyorum. Elbiseyi giydikten sonra, eve gidip kendi ayakkabılarımı alacak vaktim olmadığı için aldığım bir çift çakma Jimmy Choos'u giyiyorum. Bu gün bana bir servete mal oldu ama Banyo kapısının arkasındaki uzun aynaya baktığımda bunun her kuruşuna ve hatta daha fazlasına değdiğini görüyorum.

Eşyalarımı geçici olarak banyoda bırakıp, Byron'a nasıl göründüğümü göstermek için aceleyle dışarı çıkıyorum. Ama gördüğüm Byron değildi. Hayır efendim. Bir kez daha, doğruca Noel Fitzwilliam'ın kollarına uçuyorum. Yüzündeki ifade paha biçilemez bir hayranlıktı. Beni kollarından çekmeyince ya da bu konuda bir şey söylemeyince, "Noel. Nasılsın?" diye sordum.

"Aimée?" Ses tonu şaşkınlık, inanamama ve takdir duygularıyla doludur. "Evet."

"Burada ne yapıyorsun?"

"Bunun için üzgünüm. Byron hazırlanmak için ofisinizi kullanabileceğimi söyledi."

"Ne için hazırlanıyorsun?" diye soruyor.

"Bu akşam bir randevum var ve eve gidip üzerimi değiştirecek vaktim olmadı. Byron buraya gelmemi söyledi."

"Bahse girerim yapmıştır," diyor alçak bir hırıltıyla ve ekliyor, "Hangi tarihte?"

Kendini beğenmiş bir şekilde olmasa da güzelce gülümseyerek, "Bull Market'in alt katında bir şeyler içmek için Walter Junior ile buluşacağım" diye cevap veriyorum.

"Sen de öylesin." Beni bir saldırıdan korumaya çalışıyormuş gibi daha da yaklaşıyor.

Onu kendimden uzaklaştırıyorum. "Aslında öyleyim. Biriyle çıkmam konusunda herhangi bir itirazın yok, değil mi?"

Yüzü o kadar kızarıyor ki, kafasının bir çizgi film karakterininki gibi uçmasını bekliyorum. İfadesini toparlayarak, "Hayır, tabii ki değil. Sadece Walter Junior'dan çok daha iyisini yapabileceğini düşünüyorum."

"Yapabileceğimden emin değilim," diyorum, bunun onu kızdıracağını çok iyi bilerek. "O sadece gerçek bir beyefendi değil, yakışıklı ve emlak geliştirme topluluğunun saygın bir üyesi. Ayrıca, eğer senin için iş yapabilecek kadar iyiye, eminim ki yemek servisi yapacağın kişiyle de çıkabilecek kadar iyidir."

Noel dilini dişlerinin üzerinde gezdirdikten sonra, "Tecrübelerime göre, en iyi işadamlarından berbat erkek arkadaşlar olur. Junior'ın da böyle olacağından şüpheleniyorum." Junior'a biraz daha vurgu yapıyor.

"Yani onunla çıkma." Saat takmadığım halde bileğime bakıyorum ve ekliyorum, "Gitsem iyi olacak. Onu bekletmek istemiyorum."

Bu sözlerle birlikte kalçalarımı sallayarak ofisinden çıktım.

Yirmi Sekizinci Bölüm

Noel

Ofisimin kapısında durup Aimée'nin asansöre doğru gidişini izlemek dayanılmaz bir şey. Özellikle de Byron'a hiç hak etmediği halde sıkıca sarılmak için durduğunda. O elbiseyle Saçak mı? *Bazıları Sıcak Sever*'deki Marilyn Monroe'nun dublörü olabilir. O kadar nefis görünüyor ki parmaklarımı ısıyorum. Bunu kötü televizyon dizileri dışında kim yapar ki? Görünüşe göre ben.

Aimée asansöre adımını attıktan sonra kapılar kapanıyor ve muhtemelen otuzbirci Walter'ın üç kuruşluk bir opera kötü adamı gibi ellerini ovuşturarak beklediği ana kata iniyor. Başımı sallayarak masama geri döndüm. Her şey bu gece bu ofisin dışında olanlar beni ilgilendirmez. Yoluma devam etmeli ve işime dönmeliyim. İnsanlar bana güveniyor.

Dizüstü bilgisayarımı kaptıktan sonra ekibin beklediği konferans odasına doğru ilerliyorum. Doğu Nehri'ne bakan pencere duvarı, mesai saatinin çoktan geçtiğini hatırlatan berbat bir hatırlatıcı görevi görüyor. Ilık bir bahar akşamı olması bu durumu daha da zorlaştırıyor. Her zamanki yerimi alıyorum masanın başına geçip beynimi oyuna sokmaya çalışıyorum.

Byron bana bakıyor ve en masum ifadesini takınıyor. "Hey patron, dışarı çıkıp herkes için yemek getirmemi ister misin? Belki Bull Market'in meşhur sürgülerinden biraz?"

O piç ne yaptığını *bilmekle* kalmıyor, *benim de* onun ne yaptığını *bildiğimi* biliyor. Aimée'yi o elbisenin içinde gördükten sonra içime dolan hayal kırıklığının her zerresini yeniden odaklayarak ona hançer gibi bakıyorum.

Gözleri kapalı bir şekilde yanağını koluna yaslayan Cindy, "Ben bir salata alacağım, sosunu sakla" diye mırıldanıyor.

"Çizburger ve tatlı patates kızartması," diye mırıldanıyor Jack ilkokuldaymış gibi elini kaldırırken.

Ben ayağa kalktığımda Byron herkesin siparişlerini yazmaya başladı. "Unutun bunu. Herkes evine gitsin."

Oda sessizliğe gömülür.

"Bu gece izin yap. Hepimiz çok yorgunuz. Yarın sabah yeni bir başlangıç yapabiliriz. Sadece yedide burada ol."

"Gerçekten mi?" Ali sanki asansöre binen ilk kişiye dört kişilik ücretsiz üniversite eğitimini duyurmuşum gibi yerinden fırladı.

Geri çekilen formlarına başımı sallayarak, "Gerçekten, bunu fazlasıyla hak ettiniz. Şimdi gidin buradan." Tabii ki çoğu çoktan gitmişti.

Kardeşimle yalnız kaldım. Byron "Bu gece yatıya kalmak yok mu?" diye sordu.

"Koca Louis'i topla ve eve git," diyorum ona, başımla kapıyı işaret ederek.

Gülümsemesi o kadar dişlek ki tüm yüzünü kaplamakla tehdit ediyor. "Mmm hmm... Biliyordum."

"Başlama," diyorum ayağa kalkıp önümdeki kâğıtları toplarken.

Byron koridorda beni takip ediyor. "Ondan hoşlanıyorsun. Ondan o kadar çok hoşlanıyorsun ki, başka bir adamla randevusu olduğu fikrine bile katlanamıyorsun - oldukça yakışıklı, üstelik günah kadar zengin bir adamla. Onlar tam şu anda bu binanın alt katındalar, sen ise burada şehit taklidi yapıyorsun."

"Bir şehit mi? Bu oldukça dramatik, Byron."

Tavanı işaret ediyor. "Yukarıda çarmıhta asılı duruyorsun, sanki dünya için normal olamayacak ve hayatında küçük bir arkadaşlığı kabul edemeyecek kadar önemliymişsin gibi davranıyorsun."

"Saçmalama," diyorum ona.

"Oraya gideceksin, değil mi? Ben gider gitmez gidip onları gözetleyeceksin."

Yapmak istediğim şey tam olarak bu olsa da, bu fikirle sesli bir şekilde alay ediyorum. "Bir şeyler sipariş edeceğim ve işimin başına döneceğim. Sabah görüşürüz," diyorum onu sahte bir şekilde selamlarken. Eğer hızlı hareket etmezse, ayağımla kışına vurarak hareketi tekrarlayacağım.

Byron başını iki yana eğerek, "Kıskançlıktan çatladığını söyleyebilirim. Bu, Penelope Smythe'ın

Dünya Kupası partisine *beni* davet etti, seni değil."

"Bilgin olsun, ben kıskanç bir öfke yumağı *değilim*," diyorum çenemi öyle bir sıkışım ki gerçekten acıyor. Yalan söylemeye devam ediyorum, "Bu

muhteşem bir kadınla randevuya gitmek için buradan çıktı.

muhtemelen ona bir fahişe gibi davranacak olan

-Mutfak zekası dışında benim için hiçbir şey ifade etmiyor." Sesimi yükseltiyor muyum? Sanırım yükseltiyorum. Boğazımı temizleyerek ekliyorum: "Eğer onun için bu kadar endişeleniyorsan, belki de aşağı inip Walter'ın çok güçlü olma ihtimaline karşı şaperonluk yapmalısın."

Byron kollarını göğsünde kavuşturur. "Onu kaybettin ve bunu biliyorsun. Taşaklara vurulan kriket sopası gibi acıtıyor, değil mi? Yine de senin için üzülüyorum. Bunu kendi başına sen getirdin."

Omuzlarım düşüyor ve uzun, sinirli bir nefes veriyorum. "Sadece eve git, Byron. Fikrimi değiştirip seni kalmaya zorlamadan önce. Daha beş saatlik işim var ve hiçbir şey beni senin bir gece daha uykusuz kalmadan daha fazla memnun edemez."

"Tamam. Ben giderim." Mikroskop altında bir sümüklü böceği inceler gibi gözlerini kısıyor. "Ama Aimée'yi ve randevusunu gözetlemeyeceğim. Ona güveniyorum.

kendine nasıl bakacağını biliyor." Büyük Louis'i kaldırarak ekliyor: "Eve gidip uzun, sıcak bir banyo yapacağım ve Aimée'nin bana mesaj atmasını bekleyeceğim. Ona nasıl *olduğunu* bana bildirmesini söyledim..."

"Küçük," diye mırıldanıyorum, ondan uzaklaşıp kendi evime doğru ilerliyorum. Masa.

Kardeşim son sözünü söylüyor. "Bazen küçük olmak Hiçbir şey. En azından kendine biraz alıyor."

Kapıyı işaret ederek, "Dışarı!" diye bağıyorum.

Byron gittikten sonra, Aimée'yle mesajlaşırken bana (benim Byron olduğumu sandığında) bu gece Walter Junior'a beşinci randevu ayrıcalıklarının vereceğini söylemesini, sarsılan özgüvenini yeniden inşa etmenin bir yolu olarak görüyorum. Onun tekliflerini geri çevirmekle aynı özsaygıyı yerle bir ettim. Belki de Bull Market'e gidip bir şeyler atıştırmalıyım.

Ofisimde oturup dört katlı bir avluya dönüşecek olan çapraz havalandırmayı yeniden yapılandırmaya çalıştıkça ellerim daha da sertleşiyor. Aimée'nin aşağıda o elbisenin içinde o sersemle birlikte olduğunu bilmek konsantre olmamı imkânsız hale getiriyor. Özellikle de bu iş için

Walter'ın aklında ne olduğunu tahmin etmek için psişik.
Ve bu onunla evlenmek değil.

Yirmi Dokuzuncu Bölüm

Aimée

Bull Market'e girer girmez Walter'ı fark ediyorum, burası Wall Street tiplerine hitap eden etkileyici derecede lüks bir yer. Benim Randevu henüz beni görmedi, ki bu iyi bir şey çünkü Cindy klonuna asılıyor gibi görünüyor. Ama o değil, Tanrı'ya şükür.

On metreden daha az uzaktayken, eğilip bir şeyler fısıldamadan önce kartvizitini barın öbür ucundan kadına doğru uzattığını görüyorum. Ne dediğini duyamıyorum ama bir iş toplantısı önermediğinden yüzde bin eminim. İğrenç.

Tüm kalbimle Noel'in gelmesini ummasaydım şimdi arkamı döner ve buradan çıkıp giderdim. Gülümsemeye zorlayarak Walter'a dokunuyorum. omzuna. "Hey, umarım uzun süredir beklemiyorsundur."

İrkiliyor ve arkasını dönüyor. Ayağa kalkarak önündeki bardakta duran kehribar rengi sıvı her neyse onu geri çarpıyor. "Aimée, merhaba! Az önce arkadaşım ile konuşuyordum..." boşluğu doldurması için bar taburesi arkadaşını işaret eder. Belli ki o kadar yakınlar ki onun adını bilmiyor.

Onunla oyun oynamak ve arkadaşı gibi davranmak yerine, beni aşağı yukarı süzmeden önce ona bir öpücük gönderiyor. "Ara beni," diye mırıldandı. Sonra da bize sırtını dönüyor. Ya üst sınıf bir telekızdır -oksimoron, tek kişilik parti- ya da sıradan bir ilişki arıyordur ve Walter Junior onun tüm kutularını işaretliyordur.

"Gidip bir kabin bulalım," diyor Walter, elini tescilli bir şekilde belime dolayarak. İstemsiz bir iğrenme ürpertisi sinir sistemime yayılıyor. Oturduktan sonra karşımdaki koltuğa geçmesini bekliyorum ama geçmiyor. Sanki üçüncü bir kişiye yer açmaya çalışıyormuş gibi hemen arkamdan geliyor. Neredeyse tepemdeydi.

Walter bir kokteyl garsonuna işaret eder ve boş bardağını kaldırır, "Bunlardan iki tane daha."

"Bir kadeh şarabı tercih ederim," diyorum ona.

Tekrar garsona bakar. "Bana bunlardan iki tane daha ve arkadaşşıma da bir bardak beyaz şarap." Walter'ın ben buraya gelmeden önce kaç kokteyl içtiğini merak etmeye başlıyorum. Her seferinde iki tane sipariş ettiğine göre ciddi bir içici olmalı.

Garson kızımız gider gitmez, "Walter, sakıncası yoksa Hareket mi ediyorsun? Tuvaleti kullanmam lazım." Aslında gitmek zorunda olmamam iyi bir şey, çünkü çok ağırdan alıyor. Ayağa kalktığında, neredeyse özgürlüğe koşuyorum. Güvenli bir şekilde tuvalete girdiğimde, ürkütücü sürüngeñleri yıkamak için lavaboda kendime banyo yapma dürtüsüne direnmek zorundayım. Bunun yerine, kendimi bir kabine kilitliyorum. Telefonumu çıkarıp Byron'a mesaj attım.

Noel on dakika içinde burada olmazsa, ben yokum. Walter Junior iğrenç bir domuz.

Byron: Olamaz, ne oldu?

AiméeT: Buraya geldiğimde başka bir kadına asılıyordu, zaten oldukça çakırkeyifti ve "kişisel alan" terimini hiç duymamış gibi davranıyor.

Byron: Lobideyim, seni kurtarmaya gelmemi ister misin?

Hayır, Noel'i buraya getirin.

Ona senden haber aldığımı mesaj atarım. Ona işlerin çok iyi gittiğini ve randevunu Walter'ın evine götürmeyi planladığını söyleyeceğim. Bu onu harekete geçirecektir.

Acele edin!

Byron'la vedalaştıktan sonra banyodan çıkıyorum ve garson kıza işaret edene kadar sevgilimin görüş alanının dışında duruyorum. Beni görür görmez yanıma geldi. "Lütfen şarabımı maden suyuyla değiştirir misiniz? Sevgilimin içmediğini bilmesini istemiyorum."

"Hesabı getirdiğimde öğrenecek," diyor bana.

"Şarap için ücret alırsan olmaz." Onunla komplocu bir bakış paylaştıktan sonra ekliyorum: "Bence evden daha yüksek bir fiyat almalısın. Ne kadar cimri."

Cüzdanımdan bir yirmilik çıkarıp ona uzatıyorum. "Bu senin için. Sanırım burada birlikte olduğum adam, başka ayrıcalıklar satın almayı ummuyorsa çok bahşış veren biri değil."

Parayı cebe indirirken şöyle diyor. "Bu tipleri bilirim. Benimle ilgilendiğiniz için teşekkürler."

"Ben de garsonum," dedim ona. "İnsanların ne kadar korkunç olabileceğini bilirim."

Şok olmuş bir ifadeyle, "Onunla burada ne yapıyorsun?" diye sorar.

"Bu uzun bir hikaye."

"Peki, bir ara gel ve bana anlat. Duymak isterim." El sallayarak uzaklaştı.

Masaya döndüğümde, ipucunu anlamasını umarak Walter'ın karşısına oturdum. Anlamadı. Kalktı ve yanıma oturdu. Sonra eğildi ve "Neden bu kadar uzun sürdü? Seni özledim." *Tanrı aşkına, bu nasıl başarılı bir iş adamı?*

"Artık buradayım," diyorum ona, hissettiğim kadar iğrenmiş görünmemeyi umarak. En azından Noel gelene kadar benim de onun kadar bu işin içinde olduğumu düşünmesine ihtiyacım var. Onu yana kaymaya zorlamak için dizlerimi hafifçe açıyorum.

"Seni Fitzwilliam'daki o toplantıda gördüğüm anda seni yatağa atmaktan başka bir şey düşünemedim."

Ew. "Gerçekten mi? Sahayı düşünmüyor muydun?" Noel adına alındım. Tüm ekibinin bir yıl boyunca bunun üzerinde ne kadar çok çalıştığını biliyorum. tüm yıl boyunca.

"Hayır. Projeyi her zaman Lassiter ve Oğulları'na verecektik. Sadece adil oyun ruhu içinde diğer teklifleri de değerlendiriyormuşuz gibi görünmemiz gerekiyordu."

Adil oyun, Fanny teyzem! Kim teklifini ciddiye almadan koca bir firmayı böyle kullanır ki? "Hâlâ Lassiter'la mı çalışıyorsun?" Masumca sordum. Noel'in orijinal tasarımında değişiklik yapmak için kendini öldürmesi hakkında her şeyi bildiğimi ona söyleyemem.

Yaklaşabilmek için bacağını benimkine çarparken, "İşte bu daha sidikli," diyor. "Lassiter'ın elinde kesin bir şey vardı. Tek yapmaları gereken bize istediğimizi vermektir. Tekliflerini daha yakından inceledikten sonra

belirttiğimiz malzeme kalitesinde tutarsızlıklar vardı. Bu durum bizi korkuttu ve üstten kaymak için bir şeyler ayarlamaya çalıştıklarını düşündük. Bu bizim için bir anlaşma kırıcı oldu."

Garson kız siparişlerimizi almaya geldi, bana "iyi misin?" diye baktı ve ben de ona iyi olduğumu ama mutlu olmadığımı gösteren hafif bir göz devirme hareketi yaptım.

Walter benim için sipariş verdi. "Sadece meze yeriz diye düşünmüştüm, siz hanımların yemeği paylaşmayı ne kadar *sevdiğinizi* bilirim." Kendini seksi bir aslan sanıyormuş gibi havayı ısırarak bana bakıyor. Garsona dönerek üç mezeli spesiyali sipariş ediyor: patates kızartması, kuru kaburga ve edamame fasulyesi. Klas adam.

Garson kız bana baktı ve "Bunları rekor sürede çıkaracağım." dedi.

Tamamen habersiz olan sevgilim "Güzel" diye cevap veriyor.

O gidince ben de hemen proje hakkında sorular sormaya başladım. "Yani gerçekten Noe'yi düşünüyorsun... Yani Fitzwilliam & Associates'i?" Umarım neredeyse Noel'in adını söylerken yaptığım sürçmeyi fark etmemiştir.

"Lassiter gibi işi berbat etmedikleri sürece iş onlarındır." Walter yapışkan parmaklarını ağzımda gezdiriyor, bunun baştan çıkarıcı olduğunu düşündüğünden eminim.

Koltuğumda biraz kayıyorum ve *onun* dikkatini dağıtacağını bildiğim bir konu hakkında soru sormaya başlıyorum. Yat yarışlarıyla ve boa yılanıyla (gerçek, mecazi değil, ama büyük olasılıkla bir şeyi telafi etme çabası) inanılmaz derecede ilgiliymişim gibi davranarak zamanı oyalıyorum.

Yemekler geliyor ve Walter bir kızartma alıp kaburgalar için hazırlanan sosa batırıyor ve bana yedirmeye çalışıyor. Elinden kapıp ağzıma atıyorum, sonra da ona aile işine girmeye nasıl karar verdiğini soruyorum.

"Geçmiş hakkında konuşmayalım. Ben daha çok gelecekle ilgileniyorum. -"Buradan çıktıktan sonra sana yapmak istediklerim gibi."

Eline kusmamak için elimden geleni yapıyorum. *Bu saçmalık diğer kadınlarda da işe yarıyor mu?* Gözlerim Noel'i görmeyi umarak çılgınca odanın etrafını tarıyor. Fırtınalı bir gökyüzünü yaran güneş gibi, onu barda görüyorum. Şükürler olsun!

Walter'a doğru eğilerek, "Seninle eve gitmeyi planlamıyorum. İlk buluşmada böyle bir şey yapmam."

"Ofisim için hazırladığın öğle yemeği ilk randevumuzmuş gibi davranalım o zaman. Sana bir sürü para ödediğim öğle yemeğini hatırlıyor musun?"

Bu sözleri duyunca öğürüyorum, sonra da elimdeki maden suyunu alıp üniversitede içki içme oyunu oynar gibi çarparak geri içiyorum. "Piyasa fiyatına hazırladığım öğle yemeğini mi kastediyorsun? Bahşış vermediğin yemeği mi?"

Dilini çıkarıp kulağımı yalamadan önce, "İpucun tam burada bebeğim," diyor. Eğer bu yeterince iğrenç değilse, nefesinin kokusu beni devirmeye yetiyor.

Kafamı kaldırıyorum ve Noel'in barda oturup bize baktığını görüyorum. Bu Ya şimdi ya da asla. Ya bir saldırıyı savuşturuyormuş gibi görünmeliyim ya da Walter'ın ilerleyişinden keyif alıyormuşum gibi görünmeliyim. Ben dürüst yaklaşmaya karar verdim.

Walter'ı iterek şöyle dedim. "Bu randevuda bir dakika daha kalmaktansa kolumun bir timsah tarafından çiğnenmesini tercih ederim."

"Sert seviyorsun, değil mi?" Bu adam ne kadar iğrenç olduğunun farkında değil. Öyle.

"Evet, Walter. Sert severim. Seni bağlamadan önce bağlamak gibi sert. yanıyorsun."

"Oh, bebeğim, yanıyorum." Ben daha ne olduğunu anlamadan, neredeyse üstüme çıkmıştı. Tam çılgılık atmak üzereydim ki kafamı kaldırdım ve Noel'in önümüzde durduğunu gördüm.

Otuzuncu Bölüm

Noel

Kırk dakika önce ...

Yaptığım şeyle gurur duymuyorum. *Tekrar ediyorum, gurur duymuyorum.*

Oldukça kalabalık olan Bull Market'te bir köşe taburede oturup kahve yudumlarırken siparişimi beklemek sapıklık kokan bir davranıştı. Bu, makul bir insanın yapabileceği makul bir hareketin o kadar ötesine geçiyor ki, aştığım çizgiyi bile göremiyorum. Ama *hadi* ama, Walter Freaking Junior? Hiç sanmıyorum.

Aimée çok daha iyisini yapabilir, buna inanmasa bile. Sadece birkaç hafta daha Byron tarzı egosunu okşamaya ihtiyacı var ve o zaman tam ona göre bir adam bulmak için koşmaya başlayacak. Bu düşünce neden karnına bir yumruk yemiş gibi hissettiriyor?

"Bununla işin bitti mi?" diye soruyor iri yarı barmen, ben barın uzak tarafındaki kırmızı deri kabinde oturan ikisine göz kulak olurken inceliyormuş gibi yaptığım menüyü işaret ederek.

"Ne?" Yüzümün ısındığını hissederek soruyorum.

"Menü," diyor yavaşça. "Zaten sipariş verdiniz, ben de işiniz bitti mi diye merak ediyordum. Başka müşterilerimiz de var, biliyorsunuz."

"Henüz değil..." İsim etiketine baktım. *Arnold*. Uygun Çünkü Barbar Conan'a benziyor, sadece golf tişörtü ve kot pantolon giymiş. "Tatlı sipariş edebilirim."

Başını sallayıp uzaklaşıyor ve beni takip etmem için yalnız bırakıyor.

Burada oturdukça kendimi daha da kötü hissediyorum. Çünkü Aimée aslında iyi vakit geçiriyor gibi görünüyor. Zaten çok güldüğü de kesin. İğrenç. Walter az önce kabinde ona yaklaştı ve şimdi bir cipsi bir çeşit sosa batırıp ona yedirmeye çalışıyor.

Ona izin vermediği için aferin ona. "Ha! O serseriden hoşlanmayacağını biliyordum."

"Pardon?" Arnold hafif tehditkâr bir şekilde eğilerek soruyor. "Az önce bana aptal mı dedin?"

"Hayır," dedim. "Bunu asla yapmam. Ben fırında salata yemeyi düşünüyordum. İngiltere'de biz onlara tosser deriz. Ben bir tosser alacağım, teşekkür ederim," diyorum nedense ekstra bir İngiliz aksanı takınarak.

"Bence gitsen iyi olur."

Saçmalık. "Ben ciddi dim. Balzamik salata soslu bir salata istiyorum. Lütfen. Ve biraz da tatlı." Bir tık sesi çıkarıyorum. "Hangisi olduğuna karar vermek için birkaç dakikaya ihtiyacım var. Çok fazla cazip seçenek var."

Şansıma, birkaç kadın birkaç tabure ötede oturuyor ve Arnie'nin dikkatini çekmek için el sallamaya başlıyor. Bu onu bir süre meşgul eder. Aimée'nin randevusuna dönelim. İğrenç. Walter, Aimée'nin yaka kemiğini

tek parmağıyla boynunu mu kokluyor? Bu saçmalığın kimin üzerinde işe yaradığını sanıyor?

Kızımın buna tahammülü olmadığı açık çünkü ona en yakın koluyla uzanıp şarap kadehini alıyor ve kurnazca omuz silkiyor. Göster ona, Aimée!

Şarapta aşırıya kaçma, aşkım. Ceketimin cebindeki telefonum çalışıyor ve bir yandan gözümü ayırmadan telefonumu çıkarıyorum. Hızlıca baktım. Arayan Byron'dı. Cevap verdiğimde, "Randevuları nasıl gidiyor?" diye soruyor.

"Ben nereden bileyim?"

"Çünkü barda oturmuş onları izliyorsun."

"İzlemiyorum. Ofisteyim." *Bu ne cüret?*

"O zaman neden ofisinizin sesi tam olarak popüler bir restoran gibi geliyor?" Lanet olsun. "Televizyonu açtım."

"Ben senin ikizinin, seni aptal. Seni kendimden daha iyi tanıyorum. Mesajımdan sonra yaklaşık iki dakika dayandın, sonra kendine sadece sipariş vereceğini ve her şeyin yolunda olduğundan emin olmak için hızlıca bir göz atacağını söyledin. Şimdi muhtemelen Müfettiş Clouseau gibi bir sütunun arkasına saklanıyorsun."

"Bir menünün arkasına saklanıyorum," diyorum, yenildiğimi anladığımda. "Burada sütun yok."

"İlk soruma dönelim. Randevun nasıl gidiyor?" "İğrenç. Biden'ın bebekleri kokladığı gibi kokluyor. Ayrıca, ben bir çok fazla şarap içtiğinden endişeleniyorum - ki bu onun durumunda berbat bir fikir. Ona mesaj at ve bir kadehle yetinmesini söyle, tamam mı?"

"Öyle bir şey yapmayacağım. O yetişkin bir kadın. İsteddiği kadar içebilir."

"Onu üç kadeh şaraptan sonra görmediniz. "2 Live Crew'un 'Me So Horny' şarkısı gibi. Tam olarak neden aradın Byron?"

"Sana yardım etmek için."

"Neden senin yardımına ihtiyacım olduğunu düşünüyorsun?"
Garsonun ona bir bardak şarap daha getirmesini izleyerek soruyorum.
Orospu çocuğu...

"Çünkü şu anda oldukça riskli bir şey yapıyorsunuz ve riskli girişimler konusunda pek yetenekli değilsiniz."

"Lütfen, tehlikeyle karşılaştığımda gerçek bir 007'yim."

"Uh-huh. Matematik öğretmenin evine tuvalet kağıdı yapmaya çalıştığın zamanı hatırlıyor musun? Panikleyip her şeyi sökmeye başlamadan önce neredeyse bitirmiştin."

"Kendimi kötü hissettim. Artriti vardı."

"Evet, seni yakalatan şey temizlik oldu. Eğer sadece kaçmış olsaydınız, asla karakola götürülmezsiniz."

"*On bir* yaşıyordum," diye tısladım. "Sizi temin ederim ki son yirmi beş yılda yüksek basınçlı durumlarla başa çıkma konusunda biraz daha iyi oldum."

"Yemek şirketinizi ve en önemli müşterinizi gözetlerken yakalanırsanız diye şimdiden bir plan yaptığınızı mı söylüyorsunuz?"

"Dikkatlice saklanıyorum."

"Ya Walter Junior tecavüzcü bir tipe dönüşürse?"

Gördüklerime bakılırsa bunun oldukça doğru bir değerlendirme olduğunu tahmin ediyorum. "İhtiyaç duyulması halinde onu buradan çıkarmak için kolaylıkla acil bir yemek servisi ayarlayabilirim."

"Sadece aşırı tepki vermediğinizden ve kendinizi istenmediğiniz bir duruma sokmadığınızdan emin olun" diyor.

"Madem bunu yapacağımdan bu kadar endişeliydin, neden bana böyle bir tuzak kurdun?" Sesimi Arnold'un uyarı bakışını hak edecek kadar yükselterek soruyorum.

"Çünkü ben romantik biriyim," diyor. "Ve seni mutlu görmek istiyorum. Aimée seni mutlu ederdi. Ama eve döndüğümde şirket için neyin tehlikede olduğunu fark ettim ve biraz endişelendim."

"Yapma o zaman. Ben hallederim. Buraya onu kendime almak için gelmedim. Ayakkabılarındaki kiri temizlemeye bile uygun olmayan bir adamla hata yapmasın diye buradayım."

"Şimdi telefonu kapatacağım ama az önce söylediğin şey hakkında iyice düşünmeni istiyorum, tamam mı?"

Homurdanıyorum ve telefonumu sessize alıyorum, böylece huzur içinde takip edebiliyorum.

"Buyurun," diyor Arnold, siparişimin içinde olduğu kalın kahverengi kâğıt torbayı bana uzatırken. "Otuz altı doksan tutuyor."

Başımı kaldırıp ona baktım. "Oh, sanırım ben şey alacağım ..." Bakıyorum tatlıları ilk kez görüyorum. Pişirmesi yirmi dakika süren çikolatalı lav kekleri varmış. "Lav pastası, lütfen."

Bana donuk bir ifade veriyor, sonra uzanıp menüyü elimden alıyor. "Dostum, sen ciddi misin?" Lav kekine olan sevgimden rahatsız olmuş gibi hışımınla uzaklaştı.

Tost çantamın arkasına çömelip, kısa bir süre göz delikleri açsam mı diye düşünüyorum.

Muhtemelen hayır.

Daha tatlım gelmeden Arnold bana bir çek uzattı. "Kırk sekiz doksan beş. Bunu şimdi ödeyebilirsin."

"Pekâlâ," diyorum ve cüzdanımı almak için cebime uzanırken Walter'ın kolunu Aimée'nin omzuna atıp kulağını yalamaya başlamasını izliyorum. I

Arnold'a bakmadan kredi kartımı fırlatacağım.

"Bu bir Hilton puan kartı, dostum. Hadi ama, yoğun bir gece. Bunun için zamanım yok."

Tüm cüzdanımı ona uzattım. "Sadece birini seç."

Aimée soğukkanlı davranmaya çalışıyor gibi görünüyor, ama kesinlikle poposunu Walter'dan uzaklaştırıyor. Walter bir eliyle onu geri çekerken diğer eli masanın altında kayboluyor.

"Pekâlâ, işte bu!" Aniden ayağa kalkarak bağıriyorum.

Etrafımdaki insanların bakışlarını hissedebiliyorum ama umurumda değil. Oraya vardığımda ne söyleyeceğime dair hiçbir fikrim olmadan masaların arasından geçerek ve garsonlardan kaçarak onların standına doğru hızlı adımlarla ilerliyorum.

Oraya vardığımda, boğazımı yüksek sesle temizliyorum, sonra öylece bakıyorum, beynimin anı yakalamasını bekliyorum.

"Noel," der ikisi de aynı anda. Walter sinirli görünüyor ama Aimée'nin gözlerinde saf bir rahatlama var.

"Evet, benim," diyorum sert bir baş hareketiyle. "Seni yakaladığıma sevindim, Aimée. Üst katta çalışıyordum..." Walter'a dönerek, "Bir Rosenthal, tabii ki. Eklemeliyim ki çok iyi gidiyor." Sonra Aimée'ye dönerek, "Oda arkadaşın seni aradı. O da

Hala ofiste olduğunu umuyordum. Büyükannesi öldü. İnanabiliyor musunuz, Niagara Şelalesi'nde bir uçurumdan yuvarlandı."

Aimée endişeli bir ifade takınarak, "Aman Tanrım," diyor. "Zavallı Teisha."

"Gerçekten trajik. Görünüşe göre hayatı boyunca sadece şelaleyi görmek için beklemiş, sadece ..." Bir elimle uçurumdan düşme hareketi yapıyorum. "Düş oradan."

"Ciddi misin sen?" Walter homurdanıyor. Buna inanmadığını söyleyebilirim. Başımı sallayarak, "Teisha, o sevgili kuzum, çok üzgün," diyorum.

ciddiyetle. "Kontrolsüzce hıçkırıyordu. Zavallı kızın bana ne olduğunu anlatması neredeyse on dakikasını aldı."

Aimée Walter'a bakar. "Çok üzgünüm ama ona gitmeliyim."

Walter çenesini sıkar, sonra ellerini havaya kaldırır.

Tam Aimée kabinden çıkmaya başlarken ve ben de kurtulduğumu düşünmeye başlamışken Arnold omzuma vuruyor. "İşte cüzdanın, yemeğin ve tatlın."

Walter bana tek kaşını kaldırıyor, ben de Arnold'a dönüyorum. "Sen de beni başka biriyle karıştırdınız. Ben yemek sipariş etmedim. Zamanım olmazdı çünkü meslektaşına kötü bir haber vermek için gelmiştim."

"Gerçekten mi?" Arnold kalın kaşlarının altından bana ters ters bakarak soruyor. "Yani son kırk dakikadır barda oturup menünün arkasına saklanan adam sen değil misin? Çünkü ona tıpatıp benziyorsun."

"Korkarım bende de o suratlardan var," diyorum gergin bir kıkırdamayla. "Doğru. Tamam, ben gidip şu yiyecekleri atayım ve cüzdanını

kayıp eşya bürosunda."

Fındık. "Ah, o benim cüzdanım," diyorum, cüzdanı onun kocaman elinden çekip alarak. Sonra Aimée'ye, "Seni bulmak için acele ederken düşürmüş olmalıyım" diyorum.

Gülmemek için kendini zor tutuyor.

"Teisha'ya seni hemen eve götüreceğimi söyledim, o yüzden..."

Başımla girişi işaret ediyorum.

"Evet, gitsek iyi olacak," diyor Aimée. "Hoşça kal Walter. Yemek için teşekkürler."

Hay aksi. Walter'ın yüzüne bir kez bakınca, Bir Rosenthal ihalesini kazanma girişimimizi durdurmalı mıyım diye düşündüm.

Bölüm Otuz Bir

Aimée

"Sen iyi misin?" Noel, binanın lobisine adımımızı atar atmaz soruyor.

"Walter'ı üzerimden atmak için bir duş alabilirim ama onun dışında iyiyim," diyorum ve ona dönüyorum. "Bu arada teşekkür ederim."

"Hiçbir şey düşünme." Elim tutuyor ve bizi çıkış yerine asansörlerin olduğu yöne doğru götürüyor.

Elim onun eline mükemmel bir şekilde oturuyor, sanki bu adam tarafından tutulmak için yaratılmış gibi. Onu öpmek istiyorum. Hem de çok. Fena halde. Bu. Acıtıyor. Ama sonra onun müsait olmadığını ve asla olmayacağını hatırlıyorum ve boş midemde kabaran siniri hissetmeye başlıyorum. "Buraya gerçekten neden geldin?" diye soruyorum.

"Acıkmıştım ve Bull Market elimin altındaydı."

"Yine de oradan yemeğini almadan çıktın," diyorum ona.

Asansör kapıları açıldı. Elim bıraktı ve

Parmak uçlarını sırtımın küçük kısmına koyarak beni içeri soktu. Sıcaklık tüm bedenimi ısıtıyor, merkezimden başlayıp ayak parmaklarıma ve yanaklarıma kadar yayılıyor.

Tırmanışa başlarken omuzlarımız birbirine değecek şekilde yan yana duruyoruz. Noel bana bir bakış attı, sonra dosdoğru önüne baktı. "Bak, seni bir randevuda izlememin son derece uygunsuz ve kabul edilemez olduğunu biliyorum, ama mesele şu ki, Walter'ın tipini biliyorum. Kadınlar söz konusu olduğunda tam bir haşarat. Ve gördüğüm kadarıyla endişelenmekte haksız değildim."

Akşam yaşananlar zihnimde canlanırken alt dudağımı ısıırıyorum.

"Bunun olacağını tahmin etmeliydim. Ne düşünüyordum bilmiyorum," diyorum. "Yeni bir elbiseye yazık oldu."

"O elbise..." diyor alçak bir ses tonuyla.

Oh, o ses. O aksan. İşte bu kadar. Aramızdaki ilk dürüst hareketi yapmasını beklemekten bıktım. Benim onu istediğim kadar onun da beni istediğini biliyorum ve birinin topu yuvarlaması gerekiyor. Ona doğru döndüm ve onu duvarla aramda sıkıştırdım. "Seni anlayamıyorum. İlgilenmediğini söylüyorsun ama yaptığın her şey bunun tersini söylüyor. Eğer senin için bir hiçsem, neden bu kadar zahmete giriyorsun - özellikle de çalışıyor olman gerekirken."

Dudaklarıma bakıyor. "Seni Walter'la tanıştırdığım için kendimi sorumlu hissettim."

"Sana inanmıyorum," diyorum nefes nefese bir ses tonuyla. "Bence başka bir nedeni var ama sen bunu kabul etmek istemiyorsun."

Başını benimkine doğru eğiyor ve mırıldanıyor: "Çünkü sen çok daha iyisini hak ediyorsun."

Biraz daha eğiliyor ve dudaklarıyla boynumu sıyrıyor. Walter'ın yüzünü boynuma gömdüğü ve beni bir köpeğin kıcıymışım gibi kokladığı zamanların aksine, bunu tamamen kabul ediyorum. Yine de bir şey söylemiyorum. Havayı bozmak istemiyorum. "Tanrım, çok güzel kokuyorsun," diye inliyor Noel.

Beni ona karşı tutmaya devam ediyor -merhaba, bana karşı inanmamı istediği kadar kayıtsız değil- ta ki asansör tekrar açılana kadar. Birden sanki üzerimizdeki büyü kalkıyor ve ofisinin parlak ışıklarıyla birlikte gerçeklik de içeri doluyor. Noel iç geçiriyor, gözlerini kapatıyor ve ellerini üzerimden çekiyor. "Senin için orada olacak birini hak ediyorsun. her gece geç saatlere kadar ofiste kalıyor." Aramızda boş bir alan bırakarak bir adım geri çekiliyorum, sonra dönüp ofisine doğru yürüyorum. "Doğru ya. Gezegende kendi işini yapan tek kişi olduğunu unutmuşum. Sanırım eşyalarımı toplayıp eve gitmeliyim."

Kıyafetlerimi değiştirmek için aceleyle yanından geçip banyoya gidiyorum. Dışarı çıktığımda, yüzünde acı dolu bir ifadeyle ensesini ovuşturuyordu. Güzel. Kafası karışmış olmalı. Haftalardır benimle çatışıyor.

"Bekle. Lütfen kal," diyor ve hemen ekliyor, "Yemek yemeye fırsatın olmadı ve şimdi eve gitmek o elbiseyi tamamen ziyan etmek olur." Bana çok seksi bir gülümseme veriyor ama ben karşılık vermiyorum. "Belki geçen gece yaptığımız gibi sipariş verebiliriz, sadece daha az şarapla?"

Beni burada tutmak için o kadar çaresiz görünüyor ki, içimden gelse de benimle oynadığı için ona bağırmaya cesaretim yok. Uzun bir süre ona bakıyorum, kalmaktan başka bir şey istemiyorum, ama sonra elimi sallıyorum

başını. "Birdenbire fikrini değiştirmediyse, bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum," diyorum ona dürüstçe. "Burada seninle oturup benim için hiçbir şey ifade etmiyormuşsun gibi davranırsam, sadece kendime zarar vermiş olurum."

Parmaklarını saçlarında gezdiriyor. "Keşke anlamayı sağlayabilseydim. Benim hayatım... gerçekten bana ait değil. Bana güvenen o kadar çok insan var ki, özel hayatıma ayıracak vaktim yok."

"Bu tamamen senin kararın," diyorum ona. "Nasıl hissettiğini gayet açık bir şekilde ifade ettin, bu yüzden hiçbir şey çıkmayacaksa flört etmeye devam etmenin bir anlamı olduğunu sanmıyorum. Umarım hâlâ iş ortağı olabiliriz,

Yine de." Çünkü, Tanrım, bu işe gerçekten ihtiyacım var.

"Tabii ki. İş ilişkimizi bildiğin gibi ..." - önce kendini sonra beni işaret ediyor

-"Burada bir şeyler oluyor."

"Güzel. En azından bu senin hakkında iyi şeyler söylüyor."

"Sana bir araba çağıracağım." Masasına doğru yürür ve telefonunu açar, ardından bir araba sipariş eder. Telefonu kapattığında, "On dakika sürer. Sizi geçireyim."

İç çekiyorum ve dilimi üst dişlerime bastırıyorum. "Neden bunu yapmak zorundasın?"

"Ne yapmak?"

"Her zaman böyle ... mükemmel ol," diye tükürüyorum, elimi sallayarak tüm vücudunu işaret ediyorum. Onu taklit ederek, "*Seni dışarı çıkaracağım*" diyorum. Tam bir baş belasıdır."

Şaşkınlıkla göz kırpmıyor. "Daha önce hiç böyle

çağırılmamıştım." "Belki yüzüne karşı söylenmemiştir."

"Yapmak istediğim son şey sizi hayal kırıklığına uğratmak. Ben sadece onurlu bir adam olmaya çalışıyorum. Hiçbir kadını, özellikle de senin gibi birini dul bir kadına dönüştürmek istemem."

"Aman Tanrım!" Bağıriyorum. "Bunun on sekizinci yüzyıl olduğunu mu sanıyorsun?"

Evde oturup oya yapacağımı ve her günün sonunda senin gelmeni bekleyeceğimi mi sanıyorsun? Fark etmediysen söyleyeyim, benim de kendi umutlarım ve hayallerim var; büyük, cazip hayallerim var ve bu da sana ayıracak fazla zamanım olmayacağı anlamına geliyor. Ama aşka havlu atıp, 'oh iyi, sanırım hiçbir zaman bir ilişkim olamaz çünkü inanılmaz popüler bir catering işi yürütmek ve yığınla para kazanmak istiyorum' diyecek değilim!"

"Aimée-"

"Daha işim bitmedi," diyorum, toparlanmış kıyafetlerimi yere fırlatıp ona doğru adım atıyorum, öfkeden nefesim kesiliyor. "İnsanlar bunu her zaman yapıyor. Kariyerleri ve ilişkileri var. Onlar... ikisi de dizüstü bilgisayarlarında çalışırken kanepede birlikte takılıyorlar. Onlar Sabah erkenden birbirlerine veda öpücüğü verirler.

Uzun bir günün sonunda eve gelebilecekleri biri. Birbirlerine destek olurlar ve gurur duydukları, korktukları ve hatta kızdıkları şeyler hakkında konuşurlar. Bu işe yarayabilir, seni moron! Amerika'nın dört bir yanında her gün milyonlarca insan için gerçekten işe yarıyor!"

Noel beni kollarının arasına alıyor ve ayaklarım neredeyse yerden kesilene kadar kaldırıyor. Sonra hayatı buna bağılmış gibi beni öpüyor. Ve vay canına, bu hayatımın öpücüğü. Şimdiye kadar yaşadığım en harika öpücük - bir şekilde dizlerimi zayıflatıyor ve aynı zamanda inanılmaz derecede güçlü hissettiriyor. Ellerimi boynuna doluyor ve onu kendime çekiyorum, kendimi ona doğru bastırıyorum, tamamen giyinik iki insanın olabileceği kadar yakın. Dili ve benimki birbirlerine en lezzetli şeyleri yaparken elleri yanaklarımda. Baharatlı ve tatlının mükemmel bir karışımı ve kendimi öyle kaptırmışım ki yarın ne olacağı umurumda değil. Sadece bunun bitmesini istemiyorum.

Geri çekiliyor ve alnını alnıma yaslıyor, nefesi tenimde hırçınlaşıyor. "Tanrım, Aimée... Seni çok istiyorum. Bana bir şey yapıyorsun, aynı anda hem şaşırtıcı, hem harika hem de korkunç bir şey. Senin için tüm kurallarımı yıktım. Ve kendime seni unutmamı ne kadar söylesem de yapamıyorum. Yapamıyorum işte."

Beni tekrar ısrarla öpüyor ve beni ne kadar çok istediğini gösteriyor. Elleri kışıma doğru iniyor ve sıkıca sıkıyor, sonra beni kaldırıyor yere. Giyinik olmamayı dileyerek bacaklarımı beline doladım. Çünkü bu hayatımın en seksi anı. Masasına doğru yürüyüp beni masasına oturtuyor ve ikimiz de birbirimizin kıyafetlerini karıştırmaya başlıyoruz. Gömleğinin alt kısmını pantolonundan çıkardım ve Elbisemin fermuarını açıp omuzlarımdan sıyrırken ellerini kumaşın altına sokuyor, sert vücudunun sıcaklığını hissediyorum.

Telefon çalıyor, olabilecek en kötü anda rahatsız ediyor. Belki de en kötüsü değildir.

Noel geri çekilir ve der ki, "Bu senin araban olacak. Hala istiyor musun Gitmek mi?"

Başımı sallıyorum ve kelimelerle ifade edemediğim için onu tekrar öpüyorum.

Uzanıp ahizeye uzanıyor, dudaklarımız hâlâ birbirine yapışıkken ahizeyi alıyor ve "Teşekkürler ama artık arabaya ihtiyacım olmayacak" diyecek kadar uzun süre geri çekiyor.

Sonra ahizeyi kapattı. Yüzündeki ifadeden anladığım kadarıyla, bu beklemeye değecek.

Otuz İkinci Bölüm

Noel

Üç hafta sonra...

"Mmm..." Tatların tuzlu karışımı ve tavuk vol-au-vent'in hafif hamur işi dilimin üzerinde dans ederken inliyorum. "Çok, çok iyi," diye mırıldanıyorum, bir ısırık daha alıyorum.

Benim evimdeyiz ve Aimée yeni bir şeyler denemek için çok çalışıyor. Birkaç gün içinde yapacağı büyük bir iş için tarifler. Yarın Walters'a yapacağımız sunum için son rötuşları yapıyorum. Aimée'yle ilk gecemizi geçirdikten sonra, Junior'ın ağzından kaçırıldığını söyledi.

Büyük bir hata yapmazsak, iş bizim olacaktı. Bunu duyduğumda, Tasarımı tamamlayana kadar ofiste kalınması gereken en geç saatin akşam yedi olmasına karar verdim. Ekibime büyük borçluyum ve İlk ödeme yarı makul çalışma saatlerine geri dönmek. Bir sonraki ödeme ise One Rosenthal için imzayı attıktan sonra maaş çeklerinde büyük bir ikramiye olacak.

Bunun yanı sıra Aimée'nin deyimiyle "dengeli" bir hayata sahip olmamı sağladı. Tamamen haklı da çünkü son üç hafta tam bir cennet gibiydi. Her gece bizde kaldı ve çok fazla uyumamamıza rağmen hiç bu kadar enerjik olmamıştım. Kim bilebilirdi ki sabahları her gün aynı kadın bu kadar ... şaşırtıcı olabilir mi? Kesinlikle ben değilim. "Yani rotasyona eklemeli miyim?" diye soruyor, sırtarak bana bakarken pratik olarak tabağı yalayarak temizler.

"Yapmazsan deli olursun," diyorum, eğilip ona yemekten başka bir şey için havamda olduğumu söyleyen uzun bir öpücük veriyorum.

O da beni öpüyor ve ben de onu kucağıma çekiyorum. Çok keyifli birkaç dakikadan sonra geri çekiliyor ve aniden ayağa kalkıyor. "Olmaz. Bunu bitirmelisin," diyor bilgisayarımı işaret ederek. "Ve temizlemem gerek

kalk. Erkek arkadaşımın mutfağında büyük bir karmaşa yarattım ve onun hakkında bunu biliyor musun bilmiyorum ama o biraz temizlik hastasıdır."

"Değilim," diyorum sahte bir kızgınlıkla gözlerimi kısarak. "Ben sadece Estetik için her şey belli bir şekilde. Her şey temiz ve düzenli olduğunda daha iyi akıyor ve daha sakin hissettiriyor."

Bana yan yan sırtarak bakıyor. "Ama sen bir temizlik manyağı değilsin."

"Biliyor musunuz, pek çok kadın çoraplarını ve iç çamaşırlarını yerde bırakmayan bir erkek için adam öldürür..." Tekrar dizüstü bilgisayarına bakarak ve bu hoş kesintiden önce ne yaptığımı hatırlamaya çalışarak söylüyorum. "İşi bittiğinde dış macununun kapağını kapatan biri ... bu hafta sonu için Vermont'ta bir kulübe kiralayıp kız arkadaşını kaçırarak ve ona kırsal bir alanda çok yaramaz şeyler yapacak türden bir adam ortam."

Aimée yüksek sesle bir çığlık attı, sonra koşarak yanıma geldi ve sabunlu ıslak elleriyle yanaklarımı kavradı. "Çok şanslı olacaksınız bayım" demeden önce bana kocaman bir öpücük konduruyor.

Ben de onu öptüm, sonra yüzümdeki köpükleri sildim. "Çoktan yaptım. Sonunda seni benimle çıkmaya ikna ettim."

Güvenli bir şekilde adanın diğer tarafına döner dönmez ekliyorum, "Ne kadar imkansız bir görev olsa da. Dürüst olmak gerekirse, neden bunun yürümeyeceğini düşündün beni aşıyor. Birbirimiz için yaratıldığımız çok açıktı."

Oh, işte bu. Dizüstü bilgisayarımı hızla kapattım çünkü şimdi gözlerinde vahşi bir bakışla bana doğru koşuyor ve bunun için içeride olduğumu biliyorum. Sandalyemden fırladım ve o peşimdeyken yatak odasına doğru koştum. Tam arkamı döndüğümde Kendini bana doğru fırlatması, ikimizin de yatağa düşmemize ve benim onun altında sıkışmama neden oldu. "Ben kazandım," diyorum sırtarak.

"Sen mi kazandın? Ben kazandım," diyor, aynı anda hem çok seksi hem de sinirli görünüyor.

"Hayır, ben kazandım. Başından beri amacım olan yatak odasına girmeni sağladım."

"Korkmuş küçük bir kız gibi koşuyordun," diyor ağzını benimkinin üzerine indirerek.

Hızlı bir hareketle onun üstüne çıktım, kendimi ona doğru bastırdım ve boynunu öptüm. "Şimdi korkmuş küçük bir kız gibi mi görünüyorum?"

Bir kahkaha patlatan Aimée, "Belki de bundan sonra seksi konuşmayı benim yapmama izin vermelisin" der.

Kıkırdıyorum ve başımı sallıyorum. "Bu daha çok işe yarayabilir." "Kapa çeneni ve kıyafetlerini çıkar." "Memnuniyetle."

Otuz Üçüncü Bölüm

Aimée

Amsterdam Caddesi'nde yürürken kendi kendime eski Spice Girls şarkılarını ıslıkla çalıyorum, sanki bu dünyada hiçbir şey umurumda değilmiş gibi. Gezegendeki en tatlı, en seksi, en sevimli erkek arkadaşım ve birbirimizi sadece üç haftadır görüyor olmamıza rağmen, bu sabah ona onu sevdiğimi söyledim.

Yatakta uzanırken Noel bana korkunç, havasız ebeveynleri hakkında hikâyeler anlattı. Ben de ona tatlı ve sevgi dolu ailemi anlattım. Bilmek istedi

Bu kadar farklı geçmişlerden gelen iki insanın nasıl bu kadar iyi bir ikili olabildiğini. Aşkın sınır tanımadığını anlattım. İşte o zaman beni kendine doğru çekti ve sıkıca sarıldı. "Düşündüğüm şeyi mi söylüyorsun? ne diyorsun?"

"Seni seviyorum Noel Fitzwilliam, belki demek istemiyorum."

En iyi kısmı? O da karşılık verdi. Ve bugün büyük bir sunumu olmasına rağmen bir saat daha kalkmadık. Onu kocaman bir öpücük ve iki tepsi unlu mamulle (Walter Senior için fazladan bir sürü kurabiye ile) işe uğurladım. İlk toplantılarından çok daha kısa süreceği için tam bir öğle yemeğine gerek olmadığını düşündüler.

Bean Town'a yaklaşırken, bir bisiklet askısına bağlanmış en az sekiz köpek görüyorum. Bu Jen burada demek. Fırına gelmeye başladığından beri T ve ben onunla arkadaşız. Son birkaç ayda bu ilişkiyi gerçek bir dostluğa dönüştürdük. Hatta ona poşetler dolusu

Daha fazla boya ve tuval almak için para biriktirirken karnını doyurabilmek için hamur işleri yapıyor. Sanat dünyası hakkındaki bilgim sınırlı olabilir ama onun son derece yetenekli olduğunu anlayacak kadar bilgim var.

İçeri girmeden önce birkaç hayvanını sevmek için durdum. Bean Town'daki işime iki hafta önce son verdim. Noel'deki işler ve birkaç

Sonuç olarak ortaya çıkmaya başlayan diğerleri, burada çalışmak için çok meşguldüm. Şiddetli bir çörek yoksunluğu yaşıyorum.

Dr. Pearlman bu öğleden sonra kalıcı tacımı takacağı için, öncesinde kendimi frenk üzümlü çörekle ödüllendirebileceğimi düşündüm. Ayrıca Teisha'yı günlerdir görmedim ve onu özledim.

Bean Town'a girerken T ve Jen'i görene kadar etrafa bakınıyorum. Pencere kenarında küçük bir masada oturuyorlar. Oda arkadaşım beni fark ettiğinde

yanığına dokunurken başını yana eğiyor. "Bu kız sana birini mi hatırlatıyor Jen?"

Jen de aynı şekilde davranıyor. "Sayılır. Ama benim düşündüğüm kız yeryüzünden silindi. O olmasına imkan yok."

Onlara kollarımı açtım ve "Buyurun! Sizi özledim çocuklar!"

İlk gelen T oldu. "Özlemedin. Beni özleseydin, arada bir arardın."

"Beni affet," diyorum onu kucaklarken. "Bir kızın seksi bir İngiliz'e aşık olması her gün olan bir şey değil."

"HAYIR!" diye kulağıma bağıyor ve neredeyse kulak zarımı patlatıyor.

"Evet!" Heyecanla onu sıkıca kavıyorum. "Bu sabah birbirimize söyledik."

Jen o kadar yüksek sesle iç çekiyor ki T ve ben durup ona bakıyoruz. "Sen iyi misin?" I

Sor.

"Hayır. Beş parasızım, ailem benden nefret ediyor, kiramın vadesi geldi ve Brutus "Bu sabah ayağıma kaka yaptı." Bir kokladım ve yeterince eminim ki küçük bir şey daha geliyor. "VE, kimse beni sevmiyor!" "Seni seviyoruz," diyorum ona.

"Büyük, seksi İngiliz aşkı istiyorum!" diye somurtuyor.

"Kızım, hepimiz öyle değil miyiz?" diyor T ona. "Bu adamlar tanışana kadar bekle." Sanki beni okşuyormuş gibi başını omuzlarının üzerinde geriye atıyor.

Yanlarına bir sandalye çektim. "Henüz sizi tam zamanlı olarak işe alacak kadar işim yok ama birkaç ay içinde alacağımı umuyorum. O zaman biraz ilerlemenize yardımcı olabilirim," diyorum Jen'e bakarak.

"Biraz ayım yok," diyor. "Geçen gün Aziz Patrick'e uğradım ve bir mum yaktım, sonra Queens'teki bir Jamaika mahallesine gidip bir vudu zenginliği tilsimi aldım. Hatta Liam Hemsworth'u takip etmeye başladım çünkü SoHo'daki bir sanat açılışında fotoğrafı çekildi ve onu eşyalarımın sahip olurken görebiliyorum."

Jen iyi bir insan ama eksantrik denebilecek biri. "Nerede yaşadığını biliyor musun?" diye sordum.

"Hiçbir ipucu yok."

"Kızım, o zaman onu nasıl takip edebiliyorsun?" Teisha talep ediyor.

"Onunla galeride buluşmamı istemiş gibi yapıyorum ve sonra sahibi onu ararken bekliyorum."

"Tatlım, bu çok ürkütücü," diyor T ona.

"Öyle olduğunu biliyorum ama yine de yardıma o kadar muhtacım ki, uygulamadığım bir dinin mumlarını yakmaya başladım ve kara sanatlar. Voodoo," diye hatırlatıyor bize. "Evrenin açılıp bana şimdiden yardım etmesine ihtiyacım var. Dün gibi."

Çöreklerimi içime çektikten ve daha rahat bir tempoda bir diğerine başladıktan sonra, "Belki de dua etmeye falan ihtiyacın vardır," diyorum.

"Mumun amacı da buydu," diyor bana. "Yapmam gereken şey üçüncü gözümü açmak ve evrenin birliğine dokunmak. Ancak o zaman kozmik bolluğa kanalize olabilirim." T, Jen'in akıl sağlığını merak ediyormuş gibi yan gözle bana bakıyor.

"Düzgün bir kızlar gecesi ayarlamalıyız," diyorum onlara. "Ama ne yazık ki şu anda dişimi yaptırmak için Doğu Yakası'na geri dönmem gerekiyor." Ayağa kalkıyorum ve tabağımdaki çöreğin kalanını alıyorum. "İkinizi de arayacağım, söz veriyorum."

"Nefesimi tutmamamı izle," diyor T. "T, söz veriyorum."

Gözlerini deviriyor ve bana bir kez daha sarılıyor. "Terrance beni terk etti ve şimdi de sen mi? Tanrıya şükür Kwon beni terk etmedi."

"Bu da ne demek oluyor?" Ben soruyorum. "Kwon'la çıkmaya mı başladın?"

"Çizgiyi aşarak ve işlerin fazla kişiselleşmesine izin vererek ayak tırnağı süsleyicimle aramdaki kutsal bağı asla bozmam." O beni kapıya doğru itiyor ve dramatik bir şekilde "Git! Bırak beni! Harlem'de tek başıma benim için endişelenme!"

Fırından aceleyle çıkmadan önce onun tiyatrosuna kıkırdıyorum. Parkın içinden yürürsem şehri daha çabuk geçeceğime karar veriyorum. Ayrıca güzel New York'ta harika bir günün daha tadını çıkaracağım. Şu anda hayattan o kadar keyif alıyorum ki, hiçbir şey beni aşağı çekemez.

Dr. Pearlman'ın ofisine yüzümde bir gülümsemeyle girdim ve resepsiyonist sanki uzun zamandır kayıp olan kız kardeşimmiş gibi. O biraz sinirli görünüyor

ama umurumda değil. Neğe doluyum. Son birkaç haftadır harcırahımı tekrar tekrar ödedim ve dokuzuncu bulutun üzerinde süzölüyorum!

Dr. Pearlman, Busty Boober -asistanına taktığım lakap bu- bana bir önlük bağladıktan ve ağız yıkama suyu ile kirli bulaşık suyu karışımı bir tadı olan bir şeyle çalkalamamı sağladıktan sonra içeri giriyor. "Bayan Tompkins," diye selamlıyor. "Sizin için çok güzel yeni bir diş aldık." Tezgâha doğru yürüyüp içinde yeni ön dişimin bulunduğu şeffaf plastik bir poşeti alırken kafasına şu küçük el fenerlerinden birini takmış.

Bunu Busty'e verdikten sonra bir pense aldı ve "Geçiciyi çıkaracağım" dedi. Yeterince nazikçe başlar, ancak geçici yerinden oynamayınca bu oldukça hızlı bir şekilde sona erer.

Özellikle şiddetli bir çekişten sonra, "Aman Tanrım, OUCH!" Sonra geri çekiliyorum ve dudaklarımı öyle sıkıyorum ki ağzımı açmak için bir levveye ihtiyacı olacak.

"Sanırım sana biraz Lidocaine versek iyi olacak." Neyi bekliyordu? Bir çeşit sadist mi?

Elinde pamuklu bir çubukla bana doğru geliyor. "Bu topikal bir uyuşturma maddesi, böylece iğne o kadar acıtmayacak." Ağzımın çatısına sürdü.

"İğneyi nerede yaptıracağım?" Endişeyle soruyorum.

"Tam topikal uyguladığım yerden" diye yanıtlıyor.

"Beni ağzımın üstünden mi vuracaksın?!" Birden sersemledim ve oda dönmeye başladı. Sanırım bayılacağım.

Dr. Pearlman elimi tuttu ve sertçe vurdu, "Benimle kal. İyi olacaksın. Sana bol miktarda uyuşturma maddesi vereceğim, böylece sadece bir iğne yapmamız gerekecek." Çizgi film büyüklüğünde bir şırınga alıp bana doğru geliyor. Kendime şu anda hayatımda ne kadar mutlu olduğumu ve hiçbir şeyin beni yıkamayacağını hatırlatmaya çalışıyorum. Ama işe yaramıyor.

Dehşetim yüzümden okunuyor olmalı çünkü Dr. P bir diazepam isteyip istemediğimi soruyor.

Tam hayır diyecektim ki Busty bana bilmiş bir şekilde başını salladı. "Gerginliğini alır."

Şu anda kesinlikle rahatlamaya ihtiyacım var. Olumlu yanıt veriyorum, hapı bir yudum suyla geri emiyorum, sonra ikisi beni birkaç dakika yalnız bırakıyor, uyuşturucunun ve hapın etkisini göstermesi için.

Geri döndüğünde Dr. Pearlman asistanına gerekirse beni tutması için işaret ediyor ve mesanem neredeyse iflas ediyor. Kendimi bir yudum viski ve ısıracak bir havluyla kurşunu çıkarılmak üzere olan bir Eski Batı kovboyu gibi hissettiğime eminim. Tam sandalyeden kalkacakken içimi bir sakinlik kaplıyor ve Busty'e sırtıyorum. "Bu çok güzel. Buraya daha sık geleceğim."

İşaret üzerine gözlerimi kapatıp ağzımı açıyorum ve ne mutlu ki ağzımın çatısı ve üst dudağım tamamen uyuşmadan önce hafif bir yanma hissinden başka bir şey olmuyor. Bundan sonra Dr. Pearlman'ın sıcaklığı çıkarması ve yeni kaplamamı yerine yapıştırması hiç zaman almıyor. "On iki saat boyunca sert veya yapışkan yiyecekler yemek yok" dedi. "On iki saat boyunca önce yapıştırıcı iyice yerleşsin."

O gittikten sonra Busty önlüğümü benden almadan önce ağzımı bir kez daha çalkatıyor. "Dr. Pearlman, bir hafta boyunca Ön dişlerinize kuron yaptırın, lütfen çıkarken başka bir randevu ayarlamak için resepsiyonistle görüşün."

Aptalca başımı sallıyorum ve on yıldır ilk kez gün ışığı gören bir mahkûm gibi sendeleyerek odadan çıkıyorum. Her nasılsa resepsiyon alanının ışıkları çok parlak ve kendimi güzel ve rahat hissetmek yerine ... huzursuz. Resepsiyonda duruyorum ve resepsiyonist telefonda konuşurken bekliyorum. Onu izliyorum, her saniye daha da tedirginleşiyorum. Tam o sırada Busty çıktı ve "Çantanızı unuttunuz." dedi.

"Teşekkürler, Busty." diyerek ondan alıyorum.

Başını geriye attı ve "Az önce bana ne dedin sen?" dedi.

Şu anda kafam güzel olmasaydı çok utanırdım. "Bunu yüksek sesle mi söyledim?"

"Evet, yaptın," diye tersliyor.

Gözlerimi ona dikiyorum, nedenini bilmesem de kavgaya etmeye hazırım. "Üzerinde yeterince tişört olmayan sensin, ben değil!"

Ellerimi ağzıma kapatıyorum ve nefes nefese kalıyorum. "Özür dilerim! Neyim var bilmiyorum. Şu anda gerçekten çok kızgınım."

Busty'in yüzü düşer. "Diazepam tepki veriyor olabilirsin. Çoğu insan bu ilacı aldığı anda kendini çok rahatlamış hisseder ama bazıları bir süre sonra kötü tepki verir ve aşırı agresifleşir. Doğruca eve gitmeni öneririm."

Kötü tepki mi? Eve gitmek mi? Ne?! Ona iki agresif baş parmağımı kaldırdım ve "Tamam, yapacağım." dedim.

Hâlâ konuşmaya devam eden resepsiyon görevlisi yazıcıdan bir şey çıkarıyor ve dikkatimi çekmek için parmaklarını şıklatıyor. Bu çok kaba. Belki de onunla kavga etmeliyim. Kâğıt parçasını elime alıyorum ve dişim için bir fatura olduğunu görüyorum. Bu da ne demek oluyor? Dr. Pearlman'ın Byron'a iyilik olsun diye dişimi tedavi ettiğini sanıyordum. Resepsiyon görevlisine işaret ettim. Telefonu beklemeye aldıktan sonra, "Bunu ödemem gerekiyor mu?" diye sordum.

Benden alıp bakıyor, sonra kırmızı kalemle sol üst köşede bir ismi daire içine alıyor. "Noel Fitzwilliam ödemeyi çoktan yaptı. Bu sadece kayıtlarınız için bir kopya."

"Noel Fitzwilliam ödedi mi?" Şok içinde sordum. "Dr. Pearlman'ın bunu Byron Scott için bir iyilik olarak yaptığını sanıyordum."

Kafası karışmış görünüyor. "Kim olduğunu bilmiyorum. Ama Bay Fitzwilliam birkaç hafta önce aradı ve ön ödeme yaptı. Hatırlıyorum çünkü alışıldık."

Faturayı aldım ve ne dediğini anlamaya çalışırken gitmek için arkamı döndüm. Olmadı. Çıkaramadım. Şaşkınlık içinde en yakın metro durağına yürüyorum ve Wall Street'e giden bir sonraki trene biniyorum. Byron'ın gözlerimin içine bakmasını ve bana neler olduğunu anlatmasını sağlayacağım.

Yüzüm Lidocaine yüzünden deforme olmuş gibi görünüyor olmalı çünkü trendeki diğer yolculardan tuhaf bakışlar alıyorum. Hatta bir bayan çantasına uzanıp bana bir mendil uzattı. "Tatlım, salyaların akıyor." diyerek mendili bana uzattı.

Kafamın içinde bugün Fitzwilliam'a gitmememi söyleyen uzak bir ses var. Dr. P'nin bana verdiği ilaçlara reaksiyon gösterirken olmaz. Hayal meyal büyük bir sunumla ilgili bir şeyler hatırlıyorum ama şimdi hatırlamıyorum.

Şimdi mi oluyor yoksa bitti mi emin değilim. Ama olsa bile, Byron orada olmayacak, böylece ona bağırabilirim.

Kırk ikinci kata çıktığımda üst dudağım kocaman olmuştu ve dilimin bir kısmını hissetmiyordum. Dr. Lidocaine ne kadar verdi? Pearlman bana verir mi? Byron geldiğimi görünce sirk ucubesiymişim gibi gözlerini kaçırdı.

"Tatlım, iyi misin?"

Başımı öne arkaya eğiyorum. "Denitht randevusu." Sonra öfke. Ona doğru ilerlerken göğsüm kabarıyor. "Byron, sanırım bana söylemen gereken bir şey var." Sesim, az önce onu yakalamış bir öğretmen gibi sertti.

Birisi masasının altına bir tomar çiğnenmiş sakız koyuyor.

Masum görünmek için o kadar çabalıyor ki, suçlu görünüyor. İtiyorum. "Her şeyi biliyorum Byron. İşi berbat edersen seni bir gün affedebilirim."

Bir kasırgada iskambil kâğıtlarından bir ev gibi katlanır. "Çok özür dilerim! Sen ona mesaj atana kadar benmişim gibi davrandığını bilmiyordum!"

Neden bahsediyor bu?

"Noel senden gerçekten hoşlandı ve seni gerçekten tanımak istedi, bu yüzden bunu yapabilmek için benmişim gibi davrandı" diye devam ediyor.

Ne?!

Byron devam ediyor. "Ama kulağa geldiği kadar ürkütücü değil, söz veriyorum. Noel ve ben küçüklüğümüzden beri birbirimiz gibi davranırız." Gözlerimdeki dehşeti fark etmiş olmalı ki aceleyle, "Bu ikizlerin yaptığı çok yaygın bir şey," dedi.

"Senin hith bruther?!" Çığlık atıyorum.

"Ah canım, sana söylemedi mi? Şimdiye kadar bundan bahsetmiştir diye düşünmüştüm."

Az önce duyduklarımı anlamaya çalışırken tüm vücudum ağzım kadar uyuşmuş hissediyor. Byron'a patronu için ne kadar ateşli olduğumu söylediğimi hatırladıkça utançtan elim ayağım birbirine dolanıyor. Ve tüm o zaman boyunca bunu Noel'e söylüyordum. AMAN TANRIM. "Hayır ve bana seninle değil onunla mesajlaştığımı söylemedi... ve sen de söylemedin. Yalan! İkinizin söylediği yalanlar!"

Byron bana sarılmaya çalışarak, "Aman Tanrım, tatlım, çok üzgünüm," diyor. Onu elimden geçiriyorum. "Sen bir yalancısın. Ve Noel'i de."

"Bunu senden çok hoşlandığı için yapmış olmamız bir fark yaratır mı?"

"Sanırım hayır" diyene kadar ona ters ters baktım. Sonra yüzünde hafif bir şaşkınlık ifadesi belirliyor. "Bekle. Eğer mesajlaşmaktan ya da kardeş olmamızdan bahsetmiyorsan, neden bahsediyordun?"

Dr. Pearlman'ın ofisinden aldığım makbuzu ona uzattım.

"Thith." Baktı ve dedi ki, "Oh. Bu."

Öfke beynimi dolduruyor ve "Nerede o?" diye soruyorum. "Konferans salonunda Walters'a sunum yapıyor."

Topuklarımın üzerinde dönüyorum ve kendimi savaşa hazırlayarak koridorda ilerliyorum. "Oraya giremezsin Aimée," diyor ben hışımla yanından geçerken.

"Gerçekten mi?" Arkamı döndüm ve bağırdım. "Beni kim devirecek?!"

Otuz Dördüncü Bölüm

Noel

"Ve burada, sahte bir cephe oluşturarak görünmez bir yağmur suyu toplama sistemi yanılması sağlamanın bir yolunu bulduğumuzu fark edeceksiniz.

çevredeki malzemelerle eşleşiyor." Bir an duraksayarak arkamdaki duvarda asılı olan slayta bakıyorum. Uzaktan kumandanın tek bir tıklaması başka bir katman ekliyor

ve anında borular kayboluyor. Walter Junior'a bakıyorum ve onun başını salladığını görüyorum ki bunu iyiye işaret olarak kabul ediyorum.

Kapının yanındaki cam duvara çarpan bir gümbürtü herkesin dönmesine neden oldu. Ve işte hayatımın aşkı, ağzından salyalar akarak bana bakıyor ve elinde bir bir kağıt parçası. Öne doğru eğilip gözlerimi kısıyorum ama şu anki bakış açımdan ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Ona "şimdi olmaz" der gibi bakıyorum ama umduğum gibi yerinden kımıldamıyor.

"Yemek şirketinin burada ne işi var?" Cindy yüksek sesle sorar. "Gerçekten şu anda parasını alması gerekiyor mu? Çok mu ısrarcı?"

"Ciddi bir sorun olmalı," diyorum sert bir ses tonuyla. Dönüyorum Walters'a, "Çok özür dilerim. Bir dakikaya ihtiyacım var." Sonra Ali'ye bakarak, ondan devralmasını istedim.

Koridora çıkar çıkmaz, neler olup bittiğini öğrenirken meraklı bakışlardan kaçınmak için doğruca ofisime gidiyorum. Aimée'ye "Hayatımın en önemli sunumunu bölmek zorunda kalacak kadar acil olan ne olabilir bilmiyorum," diyorum.

Beni takip ediyor, kağıdı omzumun yanında sallıyor. "Thith!"

Elinden alıp okudum, sonra durdum. "Oh, bu." Kahretsin. Saçmalık. Çifte lanet. Lanet olsun. "Açıklayabilirim."

Kollarını göğsünde kavuşturarak sesini yükseltiyor, burun delikleri tam parlama moduna geçiyor. "Gerçekten mi? Sen ve Byron'ın gerçekte nasıl ikiz olduğunuzu ve sadece hith bosth olmadığınızı açıklayabilir misin? Ve tüm bu zaman boyunca

onunla mesajlaşırken gerçekten seninle mesajlaşıyor muydum???!!!"
Kollarını açtı ve iyi bir nlem için göğsümün st kısmını drtt.

"Aime... Sana söyleyecektim-"

"Ne zaman? Evlendikten ve birkaç çocuğumuz olduktan sonra mı?
Ya da belki sen ölüm döşeğindeyken?" diye bağıırır.

"Lütfen sesini alçalt," diyorum, keşke ofisime kadar gelmiş olsaydık
ve bu konuşmayı koridorda yapmıyor olsaydık.

"Neden? Seni utandırıyor muyum?! Seni küçük düşürmek istemem.
Tanrı biliyor ya, aşağılanmak hiç eğılenceli değıl!"

"Aime, lütfen, yaptığımın yanlış olduğunu biliyorum ve bir daha asla
böyle bir şey yapmayacağıma söz veriyorum," diyor iki elini dikkatle
kollarımın st kısmına koyarak. "Ama bunu evde özel olarak konuşabilir
miyiz? Aıklamam gereken çok şey var ve bu konuşmayı şu anda
yapamam.
an."

"Ya şimdi ya hiç," diyor omuz silkerek benden uzaklaşırken. "nk
beni bir daha evinde göremeyeceksin." Bir kez başını salladı ve ekledi,
"şimdi eşyalarımı alıyorum. Sen dönmeden gitmiş olacağım!"

"Lütfen, yapmayalım-"

Bir parmağıyla yüzümü işaret ederek, "Ařırđ tepki vermiyorum!"
diye bağıırdı.

"Bunu sylemeyecektim." *Bunu kesinlikle söyleyecektim.*

Omzunun zerinden, Cindy parmaklarını şıklatır. "Noel? Ali'nin işi
bitti ve eğer oraya geri dönmezsen, gideceklerinden eminim."

Cindy'ye baktım ve dedim ki, "Evet, elbette. Hemen."

Aime'ye dönüyorum ama o çoktan yanımdan geçip koridorda
hışımla ilerliyor. Oroşpu ocuğı. Onu takip ederek ekliyorum, "Aime,
lütfen ofisimde bekle, tamam mı? Söz veriyorum bunu dzelteceğim."
Bunun doğıru olup olmadığını bilmiyorum ama hayatımın geri kalanını
deneyerek geçirmeye hazırım.

Omzunun üzerinden bana orta parmağını çevirdi ve "Bunu doğıru
yap!" dedi.

Byron'ın yanından geçerken, "Bu da senin için!" diye bağıırıyor.

Cam kapıyı o kadar sert bir şekilde açtı ki, kapı geri sekti ve dışarı
ıkarken omzuna çarparak onu diğeriinin üzerine düşürdü.

cam kapı. Ayağına basılmış küçük bir köpek gibi yürek parçalayıcı bir
havlama sesi ıkırıyor ama adımlarını bozmuyor. Bir kaç

Saniyeler sonra asansörün kapıları açılır ve kadın ortadan kaybolur, ama daha önce değıl

kardeşime ve bana çift orta parmak veriyor. Her birimiz için bir tane sanırım.

Byron bana baktı. "Yani ona hâlâ söylemedin mi? Şimdiye kadar söylemişsindir diye düşünmüştüm."

"Hadi oradan," diyorum ve arkamı dönüp personelikle ve en önemli müşterilerimle dolu odaya geri dönüyorum, hepsi de artık yemek şirketinin bana patronluk taslamasına izin verdiğimi düşünüyor. *Çok güven verici, Noel. Tek kelimeyle harika. Bir öğleden sonra tüm hayatını mahvetmenin yolu.*

Bölüm Otuz Beş

Aimée

Teisha'ya bir SOS gönderdim.

Noel'den yeni ayrıldım. F&A'deki ilk konserimizden sonra Noel'e nasıl mesaj atmaya başladığımı biliyor musun? Meğer öyle değilmişim. Noel'e sürekli mesaj atıyormuşum!

T: ...

Byron'ın Noel'in asistanı olduğunu biliyor musunuz? Aynı zamanda onun ikiz kardeşi!

T: ...

Kandırıldım! Bana bir oyuncak, bir fahişe, eşit olmayan biri gibi davranıldı ve ben buna katlanmayacağım!

T: ...

Beni dinliyor musun?!

Yavaşla! Evet, dinliyorum ama aynı zamanda bunu özümsemeye çalışıyorum. Byron'a Noel'i şikayet ettiğin süre boyunca aslında Noel'i şikayet ettiğini mi söylüyorsun?

EVET!

T: Tatlım, eve geliyor musun? AiméeT:

Evet.

Tamam, bir saat sonra işim bittiğinde orada görüşürüz. Dayan kardeşim, biz hallederiz.
AiméeT: -üzgün yüz-ağlayan yüz-kırık kalp-kırık kalp-kırık kalp-

Noel'in sokağındaki metrodan çıkar çıkmaz, öfkem hızlanarak üzüntüye dönüşüyor. Neden bu benim başıma gelmek zorundaydı? Noel'i seviyorum.

Geri çekiliyorum. Noel'i sevmiştim. Bir erkek arkadaşta isteyebileceğim her şey ve daha fazlasıydı. Sadece onun aşağılık, pis, kokuşmuş bir yalancı olduğunu hesaba katmamıştım.

Daireye çıktığımda, orada bulunan eşyalarımı hızlıca toparlamaya çalışıyorum. Bir yanım kırık kalbimin bir işareti olarak evi çöpe atmak istiyor. Bilirsiniz, eşyaları kırmak- gözüm üzerinde, Limoges kahve servisi-Buzdolabındaki tüm yiyecekleri çöpe atın, burayı gerçekten bir kasırga gibi uçurun.

Nihayetinde bunun kendime duyduğum saygının sınırlarını aşmak olacağına karar verdim ve bana verdiği gülleri vazodan çıkarıp çöpe attım. Tabii ki kapağını yukarıda bırakarak. Saygınlığı korumaya inanmakla birlikte, pasif-agresif ifadelerin de gerçek bir hayranıyım.

Gece çantamı omzuma atarak Noel'in muhteşem dairesine son bir kez bakıyorum ve her şeyi aklımda tutmaya çalışıyorum. İnanamayacağım kadar yıkılmış olsam da, kalbim aşkın kayalık kıyısına vurmadan önceki bu son güzel haftaları asla unutmak istemiyorum. Şair değilim ama şu anda kendimi tam anlamıyla Byronic hissediyorum.

Harlem'e geri döndüğümde ağzım artık uyuşmamıştı, bu da normal konuşabileceğim anlamına geliyordu ama aynı zamanda ağzım gerçekten ağrıyordu, bu da yaralanmaya hakaret ekliyordu. T çoktan eve gelmiş ve ayrılık büfesini hazırlamıştı - hatmi kabartması, çikolata şurubu, bir kutu sprej krem şanti ve bir kavanoz İspanyol zeytini. *Hepsini bir arada yiyemezsin. Daha fazla*

Bir kaşık bundan, bir fiskiye şundan, bir sprej bundan ve tuzlu bir üstlük gibi.

Çantamı bırakıyorum ve kollarını bana dolmasına izin veriyorum. Bir dakika sonra "Sanırım bunun düşündüğün kadar kötü olduğundan emin olmak için tüm metinleri tekrar okumamız gerekiyor" dedi.

"Kötü, T. Çok, çok kötü," diyorum içim burkularak. "Peki ya yalanlar? Bu affedilemez. Belki bana üç hafta önce, her şey başladığında söyleseydi

onu affedebilirdim. Ama bunu itiraf edeceğine inanamayacak kadar uzun süre kendine sakladı. Ve Byron'ı da aldatmacasının içine çekti! Ben güzel İngiliz erkek arkadaşımı kaybettim ve ikimiz de yeni eşcinsel en iyi arkadaşımızı kaybettik!" Şimdi tamamen feryat ediyorum.

T, krem şantiyi doğrudan ağzına püskürtürken "Kahretsin," diyor. Yuttuktan sonra, "Telefonunu ver" diyor.

Sonraki iki saati Noel'le paylaştığımız her bir mesajın üzerinden geçerek geçirdik. "Böyle bir iş için ayaklarını öpüp ona baba diyeceğim" ve "iş yemeğimizden" sonra beni nasıl geri çevirdiği hakkında sızlanmam en önemli noktalar. Ona söylediğim şeyler o kadar utanç verici ki mesajlaşmayı tamamen bırakmak zorunda kalabilirim.

Ne de olsa, diğer tarafta kimin olduğunu asla bilemezsiniz, değil mi?

Saat beşte sokağın zili çalıyor ve birinin yukarı gelmek istediğini haber veriyor. Pencereden dışarı bakarak Teisha'ya "Cevap verme. Bu Noel."

Doğruca buzdolabına gidiyor ve bir düzine yumurta alıp bana getiriyor. Pencereyi açıp altı kat aşağı bağıryorum, "Evine git, Noel! Seninle bir daha konuşmak istemiyorum!"

Yukarı baktı ve beni gördü. "Aimée, lütfen! Her şeyi berbat ettiğimi biliyorum. Biliyorum. Ama sana söz veriyorum, bir daha asla böyle bir şey yapmayacağım. Bundan sonra sadece gerçekleri söyleyeceğim."

"Bir kez yalancı olan her zaman yalancıdır" diye cevap veriyorum.

"Seni seviyorum Aimée, daha önce hiç kimseyi sevmediğim ve bir daha asla sevmeyeceğim bir şekilde. Sen benim için osun ve evet, yaptığım şeyle tam bir ahmaklık ettim. Ve tüm bu süre boyunca, durmam gerektiğini biliyordum ama yapamadım çünkü bu seninle hiçbir temasım olmayacağı anlamına geliyordu. Hayatımda hiç bu kadar aptalca ya da sahtekârca bir şey yapmadım ve bir daha asla böyle bir şey yapmam." Düzinelerce insan yürümeyi bıraktı ve şimdi onu izliyor, bu onun için çok aşağılayıcı olmalı. Dürüst olmak gerekirse bu beni mutlu ediyor.

Buruşuk takım elbisesinin içinde çok zavallı görünüyor. Sunumunun geri kalanının nasıl geçtiğini kısaca merak ediyorum, ama ona sormamın hiçbir yolu yok. Artık erkek arkadaşım ya da muhtemelen müşterim olmadığına göre bu beni ilgilendirmez. Kahretsin, bu çiftte acı olacak.

"Lütfen, konuşabilmemiz için kalkmama izin verir misin? Ya da aşağı gelir misin? İkisi de iyi. Sadece işlerin bu şekilde bitmesini istemiyorum." Elini saçlarının arasında gezdiriyor ve saçlarını tıpkı bilmem ne olduktan sonra olduğu gibi yukarı kaldırıyor.

"Ya da hiç, gerçekten. Sana söylediğim her şeyde ciddiymdim, Byron gibi davrandığım zamanlarda bile."

Bir kadın yanından geçip ona yan gözle bakıyor, sonra bana bakıp "Pencereyi kapat tatlım ve onu unut!" diye bağıyor.

T bana baktı. "Çok sessizsin. Onu geri almayı gerçekten düşünmüyorsun, değil mi?"

"Pfft, hayır!" Tam olarak düşündüğüm şey bu olsa da, diyorum. Sadece bir saniyeliğine. Telefonunu eline aldı ve bir arama yaptı. "Kwon, ön kapıda bir fare var. Bizim için onu kovalar mısın?"

Birkaç dakika sonra Kwon'un Parmak'tan uçarak çıktığını ve elinde bir süpürgeyle sokakta koştuğunu görüyorum. Noel'i gördüğünde gökyüzüne bakıyor ve T'yi geri çağırıyor. O da telefonu açıyor ve "Bu o." diye onaylıyor.

Sonra Kwon, sanki bir kung fu ustasıymış gibi süpürgeyi iki eliyle kavıyor ve tiz bir savaş çağrısı yapmadan önce başının üzerinde tutuyor. Noel'e bir metre kala, sanki lise bandosundaki psikopat bir majörmüş gibi tek elinde döndürüyor.

Noel'in geri çekilmesini ve "Bu da ne..." demesini izliyorum.

Kwon bağıyor, "Sen git! Arkadaşlarını rahat bırak! Seni istemiyorlar!"

Noel bana kısa bir süre bakıyor ve bağıyor, "Bunu düzeltmenin bir yolunu bulacağım, Aimée. Seni seviyorum ve bu böyle bitmeyecek!"

Sonra da

Kwon ona süpürge sapıyla vuramadan arabasına doğru koşmaya başlar.

Teisha'ya dönüyorum. "Kwon gizemli bir adam, değil mi?"

Başını sallıyor. "Bazı özel yetenekleri olan iyi bir arkadaş olduğu kesin. Her erkek nasır törpüleme becerisine sahip değildir ve aynı zamanda koruma olarak da görev yapabilir."

"Bir ara onunla çıkmalısın, T," diyorum arkadaşşıma. Ondan bahsederken gözlerinin nasıl sevgiyle parladığını fark etmemiş değilim.

"Belki," diyor kayıtsızca. "Ama önce sana sıcak bir banyo hazırlayalım. Sen banyo yaparken ben de Çin yemeği söyleyeyim ve *Love Actually*'yi sıraya koyayım. Biraz MSG ve iyi bir ağlama her şeyi düzeltebilir."

Bir zamanlar onunla aynı fikirde olabilirdim. Şu anda o kadar emin değilim.

Otuz Altıncı Bölüm

Noel

Üç Hafta Sonra

Hayatın en büyük ironilerinden biri, uzun yıllar boyunca tek başınıza gayet iyi, hatta mutlu olabilmenizdir. Ama sonra o kişiyle tanışırsınız, her şeyi berbat edersiniz ve eski hayatınıza geri dönmeye çalıştığınızda, size üç beden küçük gelen kaşıntılı bir kazak gibi hissedersiniz. Ve garip bir nedenden ötürü, neredeyse süper yapıştırılmış olduğundan çıkaramazsınız.

Dışarıdan bakıldığında hayatımda her şey güllük gülistanlıkmış gibi görünüyor. Brown, Brown ve Green olarak ortaklığımızı resmi olarak duyurduk. Bir Rosenthal'ın mimarları. Walter Junior'ın Bull Market'te olanları sorun edeceğinden endişe ediyordum, ama meğer bir randevuya gitmiş ve Aimée'yi tamamen unutmuş. Ayrıca, bir şekilde iyi arkadaş olduğumuzu düşünüyor ve yakında tekrar squash oynamamız gerektiğini ima edip duruyor. Hiç sanmıyorum.

Proje üzerinde tüm hızımızla çalışıyoruz, ekibimiz inşaat ekibiyle birlikte üzerinden geçebilmek için her şeyi son haline getirmekle meşgul. Bu bizi yıllarca zıplatmaya yetecek bir iş ve kariyerimin en büyük başarısı olacak - yıllar önce elime mekanik bir kalem alıp üniversitedeki bir ödev için bir ağaç ev çizdiğimden beri hedeflediğim şey buydu. Çok heyecanlanmalıyım. Kutlama, kendinden geçme. Tebrik telefonları düzinelerce geliyor ama yine de

... Hayatımı yaşamaya değer kılan tek şeyi, sevdiğim kadınla olan ilişkiyi mahvettiğim için umurumda bile değil.

Geriye dönüp her şeyi farklı yapabilseydim, yapardım. Kollarıma düştüğü andan itibaren. Belki o kısmı değil ama geri kalanını kesinlikle. Korkak olmazdım. Ona karşı dürüst olurdu ve ilk günden itibaren her şey hakkında gerçeği söylerdim - Byron'ın benim için gerçekte kim olduğunu, ona karşı neler hissettiğimi, onu hayal kırıklığına uğratma korkularımı -

Her şeyi. Ve şu anda, dairemde dizüstü bilgisayarımda bir şeyler tıklıyor ve o başka bir harika yemek icat ederken ona gizlice bakıyor olurdum. Bizim için romantik bir kaçamak planlıyor, ailem ve arkadaşlarımla tanışması için onu Londra'ya götürmeyi düşünüyor olurdum. Kulağa çılgınca ve hızlı geldiğini biliyorum ama yüzük seçmem çok uzun sürmezdi.

Bu düşünceler günün her saati aklımdan çıkmıyor ve ne zaman (ya da hiç) duracaklarını gerçekten bilmiyorum. En kötüsü de beklemek, çalışanların takdir yemeğine gelmesi için dua etmek, ama o Teisha'yı onun yerine gönderiyor. Onu suçlamıyorum ama asansörün kapısı açılıp da Teisha orada olmadığına yaşadığım hayal kırıklığı gerçek bir tekme oldu. Kendime rağmen umutlanıyorum ama umutlarım onun olmadığını gördüğümde bir yıkım topunun gücüne sahip oluyorum. Bu arada Teisha benden nefret ediyor, sanırım her iyi arkadaşın edeceği gibi. Bana ters ters bakarken Yemeğimi tabağıma koyuyor ve yemin ederim arkamı döner dönmez "yalancı" diye mırıldanıyor. Ki öyleyim.

Boş kahve fincanımı alıp mutfağa doğru ilerliyorum. Artık Aimée kollarımda olmadan uyuyamadığımı fark ettiğimden beri neredeyse kafeinle hayatta kalıyorum. Byron'ın masasının önünden geçerken, "Teisha ile tekrar konuşmaya çalışmayacaksın, değil mi?" diyor. "Hayır," diyorum gözlerimi devirerek, tam olarak yapacağım şey bu olsa da.

Cep telefonunda gezinirken, "İyi, çünkü kaşıkla vurmak için mükemmel olan haşlanmış yumurta servis ediyor," diyor. "Bence bu işin peşini bırakmalısın Noel. Aimée ikimizle de işinin bittiğini açıkça belirtti. Yazık gerçekten, çünkü onu özleyorum."

"Öyle mi?" Ben soruyorum. "Senin için ne kadar kötü."

Gözlerini devirerek, "Senin için de kolay olmadığını biliyorum. Her gece burada uyuyor olman gözümünden kaçtı sanma, buna ikiz eğitimi diyorsun ama biliyorum ki bunun nedeni evinin onsuz çok boş hissetmesi."

Cevap vermiyorum çünkü acı gerçeği kabul etmeye dayanamıyorum. "Um-hmm, öyle düşünmüştüm."

Mutfağa gittiğimde Teisha oradaydı.

servis tepsilerinden birinin altındaki propan brülörü. Ona yorgun bir gülümseme sunuyorum ve karşılığında her zamanki gibi pis pis bakıyorum. "Merhaba, Teisha."

Ben onun yanından kahve makinesine doğru yürürken homurdanarak cevap veriyor. Kupamı doldurup ona dönüyorum. "O iyi mi?"

"Bu senin balmumun değil," diye cevap veriyor göz teması kurmadan.

"Haklısın, ama ben sadece... onun iyi olacağını bilmek zorundayım," diyorum iç çekerek.

"O iyi olacak, senin sayende değil."

Lanet olsun. "Yani, o iyi *değil*."

"Ben öyle bir şey demedim." Teisha bir an için bana baktı. "Ama ona layık birini bulduğunda olacak, ki bu yarın gece olacak çünkü onu dansa götürüyorum. Ribaund, Bay Doğru, yalancı bir pislik olmadığı sürece fark etmez."

"Teisha, eğer geri dönebilirimsem-"

Bir elini kaldırıyor. "Kendine sakla. Sen de çiçek ve süslü yemekler göndermeyi bırakabilirsin. Onlar sadece çöpe gidiyor." Bir an duraksıyor, sonra ekliyor: "Şey, yemekler değil. Biz yiyoruz ve gayet de güzel oluyor, o yüzden bize yemek sipariş etmeye devam edebilirsin. Ama bu onun fikrini değiştirmeyecek ve bunu bilmen gerekiyor."

"Onu geri almak için yapabileceğim bir şey var mı?" Kendimi ne kadar acınası hissediyorsam o kadar acınası bir sesle soruyorum.

"Gerçekten her şeyi yaparım."

Bir elini kalçasına koyarak, "Bir zaman makinesi tasarlayıp geri dönebilir ve tam bir dangalak kano olmayabilir misin?" diye soruyor.

"Eğer yapabilseydim, inanın bana, her şeyi bırakır ve üzerinde çalışmaya başlardım."

Bir dakika bana baktı, sonra "Bok gibi görünüyorsun" dedi.

Başımı sallayarak, "Öyle hissediyorum. Uyuyamadım."

Yüzü yumuşuyor. "Demek Aimée için gerçekten üzülüyorsun. Şimdiye kadar hayatına devam etmişsindir diye düşünmüştüm."

"Yapabileceğimi sanmıyorum. O benim için her şeydi," diyorum, bana katlanamadığı belli olan bu kadına ruhumu açmaya zorlayarak kendimi. "Hiç kimseye ona duyduğum gibi tapmadım. Yakınından bile geçmedim. Acınacak haldeyim. Bütün gece uyanık kalıp farklı yapmam gereken şeyleri düşünüyorum ve bunlardan o kadar çok var ki. Düzeltmek için çok geç olduğunu biliyorum. Aptallığın da ötesindeydim."

Teisha, "Evet, öyleydin," diyor.

Cindy kafasını kapıdan içeri sokar ve "Noel, Jack ve benim seni görmemiz gerek" der.

Başımı sallıyorum, sonra tezgahı itip koridora çıkıyorum. "Dinle Teisha, eğer bir şeye ihtiyacı olursa, onun için orada olacağım. Ne olursa olsun. Sadece onun mutlu olmasını istiyorum, bunun bir parçası olamasam bile."

Otuz Yedinci Bölüm

Aimée

"Kahretsin," diye mırıldandığını duyuyorum Teisha'nın, telefonunu cebine tikiştirip daireye girerken.

"Kötü haber mi?" Bugün Fitzwilliam'daki öğle yemeğinde ne olduğunu merak ederek soruyorum.

"Hayır, her şey yolunda. Dinle" -çantasını bıraktı ve oturma odasında bana katılmadan önce ayakkabılarını tekmeledi- "Noel gerçekten üzgün. Gerçekten çok üzgün."

"Onu geri almamı mı öneriyorsun? Bana yaptıklarından sonra?" Bunu söylediğine inanamıyorum. Listelediğim faturayı tamamen unutup dizüstü bilgisayarımı kapatıyorum ve içten içe kendimi büyük, BÜYÜK bir tartışmaya hazırlıyorum.

"İkinizin buluşup konuşmayı birbirinize borçlu olduğunuzu söylüyorum. Hepsi bu kadar. Eğer kapanıştan başka bir şey değilse, o zaman tamam. Ama onu az önce gördüğüm için söyleyebilirim ki bu adam seni unutamayacak. Belki de hiç."

Homurdanıyorum ve gözlerimi deviriyorum. "Lütfen. Aldatmak onun işi, T. Sana söylediği her şey *yalan*."

"Ne söylediğinden çok nasıl görüldüğü önemliydi, sanki haftalardır uyumamış gibiydi. Belki gözlerinin altına büyük koyu halkalar çizmiştir ama bundan şüpheliyim" diyor. "Ayrıca, Byron bana sen gittiğinden beri ofisinde uyuduğunu çünkü eve gitmeye dayanamadığını söyledi. Artık onun için çok yalnız."

Şeytani bir kahkaha atarak başımı geriye atıyorum. "*Hadi ama!* Byron'ın sözüne güvenemezsin. O kardeşinin küçük kuklası. Noel ne emrederse onu söyleyecektir."

T omuz silkerek, "Ne olursa olsun, ona inanıyorum" diyor.

Dudağımı ısırarak, onun sözlerini düşünmeden edemiyorum. Hayır. Sadece hayır. "Cidden, T, bu konuda onun tarafını tutamazsın."

"Değilim, ama en iyi arkadaşın olarak, doğru kararı verdiğinden tam olarak emin olmadığımı bilmeyi hak ettiğini düşünüyorum. Noel ile gerçekten çok mutluydun. Bu bir gerçek. Ve siz çıkmaya başlamadan önce işleri berbat etmesi dışında, sana altın gibi davrandı. O mükemmeldi. erkek arkadaş."

"Bana bir iyilik yap ve hatırlatma. Sen beni sorgulamadan da bu iş yeterince zor zaten!" Gözlerimin yaşardığını hissederek sesimi yükseltiyorum. "Bitti artık. İlişkimiz bitti, bu yüzden artık peşini bırak."

Kollarını göğsünde kavuşturuyor. "Eğer gerçekten bittiyse, bitmiş gibi davran çünkü apartmanda yaptığın bu suratsızlık beni deli ediyor."

"Anladığımı söylemiştin," diye suçluyorum çenem göğüs kemiğime doğru inerken ve ellerim yumruk olurken. En iyi arkadaşımı yumruklayacak değilim, sadece saldırıya uğradığımı hissettiğimde, kabuğuna çekilen bir kaplumbağa gibi kıvrılıyorum.

"Anlıyorum! O kadar çok anlıyorum ki acını seninle birlikte hissediyorum. Sadece, Aimes, bu olayda öyle bir noktaya geldin ki acını uzatıyorsun. Eğer gerçekten bu kadar korkunç bir insansa, ondan kurtulduğuna sevinmelisin. Kendine büyük bir parti vermelisin, cenin pozisyonunda yatıp tekrar tekrar *Titanic* izlememelisin. Yapmalısın salla gitsin."

"Yarın gece seninle dansa gidiyorum, daha ne istiyorsun?" Ayağa kalktım ve yatak odamın kapısına doğru yürüdüm.

Ben daha oraya varmadan, "Gücünü başkalarına vermekten vazgeçmeni istiyorum. Dışarıda eğlenmen ve artık bahşış için başkası için çalışmak zorunda olmadığın gerçeğinin tadını çıkarman gerekirken Noel'in seni üzmesine izin veriyorsun. İşiniz ciddi bir şekilde yükseliyor. Ama bu anın tadını çıkarmak yerine, bir adam için çayını yudumlayıp ağlıyorsun. Kendine gelmeli ve olduğunu iddia ettiğin güçlü kadın gibi davranmaya başlamalısın. Ya da derinlere inip kalbinizde bağışlayıcılığı bulmalısınız. Adam hâlâ seviyor sen."

"Bunu o mu söyledi?" Arkamı döndüm ve ona doğru yürüdüm. Başımı sallayarak, "Hayır. Bana söyleme." dedim.

Teisha parmağını bana doğru sallayarak, "Bunu ve daha fazlasını söyledi," diye bağıyor. "Ama şöyle bir şey var. Sana ne dediğini söylemeyeceğim çünkü *o sana söylemeli* ve sen de ona izin vermelisin. Yani, iki tane

ya da bu işi doğru şekilde halledecek cesarete sahip olun."

Şu an o kadar kızgınım ki tırnaklarımı tükürebilirim. Kız arkadaş kodu açıkça ayrılığı yaşayan kişinin, bu ayrılığın yasını en iyi nasıl tutacağına karar vermesi gerektiğini belirtir. Daha bir ay bile olmadı. Ve evet, Sadece üç hafta birlikte olduğumuzu bilsem de, üç mükemmel haftaydı. Mutluluk vericiydi. Aslında mutluluktan da öteydi, coşkuluydu. O gerçekten de mükemmel bir erkek arkadaştı; dikkatli, eğlenceli, tatlı, düşünceli, saygılı. İyi günlerimde beni neşelendirir, yorgun olduğumda omuzlarımı ovardı. Bu yüzden geri dönmüyorum. Aşktan, içine düştüğünüzden daha çabuk çıkamazsınız. Aksine, aşktan düşmek daha zordur çünkü hayatın harika olduğu zamanlara dair tüm o güzel anılara sahipsizsiniz. Neyi kaçırdığınızı bilirsiniz.

Kot ceketimi kapıp kapıya yönelmeden önce T'ye "Ben yürüyüşe çıkıyorum," diyorum.

"Güzel. Üzerindeki pis kokuyu biraz atmalısın kızım. Yüzünde güneş ışığını hisset... İçindeki güneşi kucakla..." Slam!

Şu anda nereye gittiğimi bilmiyorum ama uzaklaşmam gerek. Kimsenin bana acımla nasıl başa çıkacağımı söylemesine ihtiyacım yok, hele ki sonsuza dek göz göze geldiği adamın peşinden gidecek kadar kadın olmayan birinin. Bir erkeğin ayaklarını ovalamasına ve tırnaklarını kesmesine izin veriyor ama başka hiçbir şey yapmıyor. İkiyüzlülük! Kendisi Kaçınma Ülkesi'nin belediye başkanıyken bana hayatımı nasıl yaşayacağımı söylüyor. İşte bu kadar. Kwon'la konuşmak için Parmak'a gidiyorum.

Sokakta öylesine kararlı adımlarla ilerliyorum ki, ya profesyonel bir dövüşçü ya da mafya için çalışan bir tetikçi olduğunu tahmin ettiğim bir adamı neredeyse deviriyordum. "Sakin ol kardeşim," dedi bana. "Yavaşla."

Yürümeyi bırakıyorum ve onu iki rauntta alt edebileceğimden emin olduğum kadar kızgın bir şekilde ona dönüyorum. Haklı olarak telaşlanmış görünüyor ve aceleyle uzaklaşıyor.

Benimle uğraşmayın, millet! Hiç havamda değilim!

The Finger'a girerken Kwon "Merhaba Aimée, kraliçenin arkadaşı" diye seslendi. Gerçekten T'nin adının Kraliçe Latifah olduğunu düşünmüyor, değil mi?

"Hey, Kwon. Bana pedikür yapacak vaktin var mı?"

"Evet, evet." Boş bir masaj koltuğunu işaret ediyor. "Sen otur."

Pantolonumun paçalarını kıvırıyorum ve sıcak sabunlu su etrafıma dökülürken ayaklarımı küvete sokuyorum. Kwon oturur oturmaz, "Teisha ile aranızda ne var?" diye soruyorum.

"Ah kraliçe, o iyi bir müşteri." Başka bir şey teklif etmeden ojelerimi çıkarmaya başladı.

"Ne zamandır buraya geliyor, iki ya da üç yıldır mı?" Ben soruyorum. "İki yıl, sekiz aydır." Toynaklarımı törpülemeye başladı.

erdemli ponza taşı. Arkama yaslanıp ona izin veriyorum.

Ayaklarımı durulayıp kuruladıktan ve bacaklarıma masaj yapmaya başladıktan sonra, "Neden Teisha'ya hiç çıkma teklif etmedin?" diye soruyorum.

Gözlerinin üstünden bana bakıyor ve "Benimle hiç çıkmadı" diyor.

"Ona sormazsan nereden biliyorsun?" Neredeyse bağıracaktım.

"O güzel kadın." Masaj yapmayı bırakır ve pandomim yapar, "Uzun boylu, güzel vücutlu. Benim gibi bir adamla çıkmaz."

"Neden bahsettiğini bilmiyorsun Kwon. Hiçbir kadının Teisha kadar çok pediküre ihtiyacı olmadığını anlamalısın. Buraya geliyor çünkü bir şeyler olmasını umuyor." Aklımdan, *"Bu hoşuna gitti mi, T?" diye geçiriyorum. Ben de senin aşk hayatına karışabilirim!*

Masajıma geri dönüyor.

"Ama onunla çıkmak istiyorsun, değil mi?"

Yavaşça başını sallıyor ama göz teması kurmuyor.

"Tamam," dedim ona. "Teisha ve ben yarın gece dansa gidiyoruz. Bence kulübe gitmeli ve onu dansa kaldırmalısın." Elimdeki cüzdanına gideceğimiz yerin adını ve adresini yaz. "Yarın akşam saat onda orada buluşalım."

Kwon kâğıdı alıyor ve gösterip göstermeyeceğini belirtmeden cebine atıyor. Kalanını da bitirdi.

Neredeyse sessizlik içinde pedikür, aslında bu benim için işe yarıyor çünkü T'nin bana Noel'le yüzleşecek cesareten yoksun olduğum konusunda söyledikleri hakkında düşünmeye geri dönmek istiyorum. İçten içe haklı olabileceğini düşünsem de bunu asla kabul etmeyeceğim.

Öğleden sonra Teisha'yı görmedim. Sanırım başka bir sahne istemediği için apartmandan kaçtı. Ve inanın bana, Kwon'la konuştuktan ve onun verdiği aynı havayı aldıktan sonra-

Karşılıksız bir aşkla birlikte acınası bir yaltaklanma. Ona tüm sahneleri sona erdirecek bir sahne verebilirim.

Eve ne zaman gelir bilmiyorum ama işe gitti.

Ertesi gün uyanmadan önce. Noel'le ayrıldığımızdan beri uyku düzenim tamamen bozuldu. Bütün gece onu düşünerek uyanık kalıyorum.

bana karşı dürüst oldu. Göz kapaklarımdaki kaslar daha fazla dayanamayıp sonunda pes edene kadar aslında uykuya dalmıyorum.

Saat ikide uyandığımda telefonuma patronluk taslayan arkadaşşımdan bir mesaj geldi.

Bu akşam dokuzda çıkmaya hazır ol. Bana hala kızgın olman umurumda değil, dansa gidiyoruz!

Doğru söylüyor. Kesinlikle dansa gidiyoruz ve Kwon'la ilk ve son kez müzikle yüzleşecek.

Teisha saat yediye kadar eve gelmiyor. Bütün gün nerede olduğunu sormuyorum. Hatta ona ilk söylediğim şey, "Mor elbiseni giy," oluyor ve bu biz çıkmadan yirmi dakika önce oluyor.

"Bu elbisenin nesi var?" diye çıkışıyor bana, bir yandan da kırmızı slip elbisesine bakıyor.

"Mor olanın içinde kraliyet ailesi gibi görünüyorsun. Bu gece bir kraliçe gibi görünmelisin." Bunu söylerken ses tonum çok daha yumuşak.

T yanıma geliyor ve beni kollarıyla sarıyor. "Sert sevgi yine de sevgidir" diyor bana.

Ben de ona sarılıyorum, artık kavga etmediğimiz için mutluyum. Geri çekilip küpelerimi takmayı bitirmeden önce, "Bunu söylediğini unutma," diye karşılık veriyorum.

Birkaç dakika sonra HaDa'ya gitmek üzere kapıdan çıkıyoruz ve nihayet aramızdaki hava yeniden aydınlanıyor.

Kulüp gürültülü ve kalabalık. Yanıp sönen ışıklar var ve sabit bir bas, kalp atışı gibi eterde gümbürdüyor. Hayatım buna bağlı olsa buranın dekorunu tarif edemezdim ama hissettiğim şey saf bir özgürlük. T'yi dans pistine çekiyorum ve ritmik nabız içimden akarken gözlerimi kapatıyorum.

Dans ediyorum, dönüyorum ve dönüyorum. Artık ben değilim, müziğin bir uzantısıyım. Bir noktada T'yi kaybediyorum ve dans pistini araştırdığımda Kwon'la kirli dansını görüyorum. Onlara iki kez baş parmağımla onay veriyorum ve kendi ritmime geri dönüyorum. Sonunda içimdeki bazı şeyleri kovduğumu hissediyorum. şeytanlar ve başardığımı bilene kadar durmak istemiyorum. Dans pistinden ayrıldıktan sonra arkamı dönüp Teisha'yı bulmaya çalışıyorum. İşte o zaman

Onu. Sevdığım *adam* değil - doğru, Noel'e olan aşkım henüz bitmedi. İkiz kardeşiyle göz göze geldim.

Byron barın yakınındaki bir masadan bana el sallıyor. Bir yol ayrımındayım, sineye çekip özür dilemesine izin mi vermeliyim - ne de olsa onun günahları Noel'inkilerden daha azdı - yoksa çekip gitmeli ve o da yokmuş gibi mi davranmalıyım?

Ona yaklaştığımda ayağa kalkıyor ve bana kollarını açıyor.

"Beni takip mi ediyorsun?" Sarılmak için yaptığı bariz teklifi görmezden gelerek talep ediyorum. "*Sana burayı* anlatmıştım."

Tekrar oturdu ve benim ona katılmalı.

Ben yaparım. "Burada ne yapıyorsun?" Bilmek istiyorum.

"Erkek arkadaşım ile buluşacaktım ama iptal etti." Ona inandığımdan emin değilim. Devam ediyor, "Aimée Tompkins, seni huysuz küçük fındırdek, seni özledim. Noel'e kızgın olduğunu biliyorum ama sana hiç yalan söylemedim."

"İhmal edilen yalanlar hala yalandır, Byron." İçkisini kenara çekiyorum ve büyük bir yudum alıyorum.

Başını sallıyor. "Her ne olursa olsun, meyve sineğimi özledim ve onu geri istiyorum."

"Kardeşi kalbimi kıran adamla nasıl arkadaş olabilirim?" Talep ediyorum.

"Her seferinde bir gün, sevgilim. Sen de aynısını yapacağına söz verdiğin sürece Noel'den asla bahsetmeyeceğime söz veriyorum."

Kalbim son birkaç haftada çok fazla kayıp yaşadı. Savunmasız ve üzgünüm ve Byron tedavisine gerçekten ihtiyacım var.

"Tamam," diyorum ona. Sonra bir damla gözyaşı omzuna düşerken kollarımı ona doluyorum.

Otuz Sekizinci Bölüm

Noel

Byron arabaya biner binmez, "Bunu yaptığıma inanamıyorum," diyorum. Byron'ın caz müzisyeni Jay ve Jay'in bir konser için şehirde bulunan eski sevgilisi Cole (o da caz müzisyeni) ile birlikte romantikliğiyle nam salmış Celeste'ye yemeğe gidiyoruz.

"Aman Tanrım, homurdanmayı bırak artık." Byron beni arabanın arka koltuğunun boşluğuna daha da itmek için dizini benimkine çarpıyor.

"Bu Cole'un eşcinsel olmadığımı bildiğinden emin misin? Bunun bir tanışma randevusu olduğunu düşünmesini ve tüm bunlarla onu kızdırmak istemem," diyorum vücudumu işaret ederek. Son birkaç gündür hayatıma mizah duygusunu geri getirmeye çalışıyordum ama bu acı vericiydi.

"O biliyor! Bunu sana seksen kere söyledim zaten." Byron oflayıp pufluyor, yanıma yerleşiyor.

"Akşam yemeği için neden dördüncü bir kişiye ihtiyacın olduğunu anlamıyorum," diyorum tekrar.

"Çünkü Cole, Jay'e kendini kötü hissettirmekle ünlüdür, bu yüzden senin orada olmanın onun en iyi şekilde davranmasını sağlayacağını düşündük. Ayrıca, geri dönüşlerde benden çok daha iyisin. Jay'i, özellikle de kalçalarını eleştirmeye başlarsa Cole'u sözlü olarak katledeceğine güveniyorum. Eğer o piç Jay'in kalçalarından bahsederse, sen atlayacaksın."

Gözlerimi kapatıp burun kemiğimi ovuşturuyorum. "Jay neden böyle birini görmek istesin ki?"

"Bu bir intikam yemeği," diye alay ediyor Byron. "Jay bana hava atacak, böylece Cole Jay'in onu aştığını ve çok daha iyisini yapabileceğini anlayacak."

"Bir Salı gecesini geçirmek için berbat bir yol," diye mırıldanıyorum, kaldırımda çantasından saat satan bir adama bakarak. O da bu akşamın hissettirdiği kadar tehlikeli görünüyor. "Asla evet dememeliydim."

"Artık vazgeçmek için çok geç. Ayrıca seni birkaç saatliğine acınası ofisinden/oda evinden çıkarmış oluyoruz," diyor Byron.

ve takım elbise ceketimdeki tüyleri topluyorum. "Ayrıca, senin için yaptığım onca şeyden sonra bana borçlusun."

"Tam olarak ne gibi?" Kız arkadaşıma ağzındaki baklayı çıkarıp hayatımı mahvetmek gibi mi? Öyle demiyorum ama. Tüm bu duruma kendimin sebep olduğunu fark edecek kadar öz farkındalığa sahibim.

"Senin için ne yapabilirim?" Byron parmaklarıyla bir liste yapar. "Dosyalama, kahve getirme, e-posta gönderme..."

"Buna iş deniyor ve bunun için oldukça iyi para alıyorsunuz," diye espri yapıyorum.

İşaret parmağını omzuma saplıyor. "Bu sümüklü cevap yüzünden sana ihtiyacım var," diyor gülümseyerek. "Çalışmaya devam et ki akşam yemeğinde formunun zirvesinde olasın."

Gözlerimi devirerek iç çektim. "Peki."

"Neşelen, küçük kampçı," diyor Byron. "New York'ta bahar zamanı. Havada aşk var."

"Benim için değil," diye mırıldanıyorum, aşk düşüncesi bile göğsümü ağrıtıyor. Byron'ın oldukça agresif dürtmelerinden dolayı omzumdan bahsetmiyorum bile. "Kim bilir? Belki de bu gece senin için yeni bir şey mi?"

"Tromboncu Cole ile mi?" Kadınları düşünmekten tamamen vazgeçecek kadar ileri gitmiş değilim.

Restorana vardığımızda, geniş lobinin masa bekleyen insan kümeleriyle dolu olduğunu görüyoruz. Byron aceleyle şef garsonun yanına gidip geldiğimizi haber verirken beklememi söylüyor. Bana el sallıyor ve ben de onlara katılınca loş yemek salonunda dolambaçlı yollardan ilerlemeye başlıyoruz.

Yemek yiyen arkadaşlarımızın görünüşüne bakılırsa, ilk randevularını ya da yıldönümlerini kutluyorlardır diye tahmin ediyorum. Cebimden telefonumu çıkarıyorum ve biz yürürken mutlu insanları görmemeyi umarak bildirimlerime göz atıyorum.

Masamıza vardığımızda, "Olamaz!" dediğinizi duydum.

Kafamı kaldırıyorum ve midem dizlerimin üzerine çöküyor. Aimée masada Teisha ile oturuyor. Lacivert elbisesi içinde nefes kesici güzellikte görünüyor, saçlarını ensesinden toplamış. Çok öfkeli görünüyor. Gözlerimi dikip

Ne olduğunu anlamaya çalışırken çenem aptal gibi aşağı sarkıyor. O Bunu benden çok daha çabuk anlamışa benziyor, çünkü çoktan ayağa kalkmış, Teisha'ya iyi bir fırça atıyor.

Bana baktığında, "Sanırım bunu sen düzenledin" dedi.

"Ben de en az senin kadar şaşkınım," diye idare ediyorum.

Teisha ayağa kalkıyor, Aimée'yi omuzlarından tutup yerine oturtuyor, Byron da beni karşısındaki sandalyeye itiyor. Ellerini masanın üzerine koyan Teisha eğildi ve "Byron ve ben ikinizin üzgün iç çekişlerinizden ve Leo ve Kate'i izlerken top gibi kıvrılmanızdan bıktık" dedi.

"Ben öyle bir şey yapmadım," diyorum savunmacı bir şekilde. Tamam, belki bir kez.

En fazla iki kez, ama bu iki hafta önceydi.

Byron ellerini kalçalarına koyar. "Sen daha da kötüsün. Aimée'ye seni terk ettiğinden beri neden eve gitmediğini söyle! Söyle ona!"

Yutkunarak, "Bunu duymak istediğini sanmıyorum" diye mırıldandım. "Bunun için çok üzgünüm" demeden önce ona şöyle bir bakıyorum. Bana öyle söylendi. buraya kardeşimin ekürisi olarak geliyor. Ben gideceğim. Beni bir daha görmek istemediğini biliyorum."

Ayağa kalkmaya başlıyorum ama Teisha hemen beni durduruyor ve "Otur o zavallı kıcının üstüne yoksa bağırmaya başlar ve tüm bu insanların önünde büyük bir olay çıkarırım" diye tıslıyor.

Bir süre ona bakıyorum, eski sevgilimin en yakın arkadaşının bana patronluk taslamasına izin verip vermeyeceğime karar vermeye çalışıyorum. Aimée'ye bakıyorum ve "Yapacak, değil mi?" diye soruyorum.

Aimée isteksizce başını sallar.

Teisha devam ediyor, "Byron ve ben barda olacağız, tam şurada, sizi izliyor olacağız." Başparmağıyla omzunun üstünü işaret ediyor. "Düzgün bir yemek yiyene kadar ayrılmayı aklınızdan bile geçirmeyin. Buna tatlı ve yemek sonrası içkiler de dahil."

Byron sert bir şekilde başını sallıyor. "Konuşun ve kendinize çeki düzen verin. Sizi en çok seven insanlar sizden bıkmış durumda."

Kollarını birleştirip uzaklaşıyorlar ve bizi garip sessizliğimizle baş başa bırakıyorlar.

"Ee, nasılsın?" Tamamen ezik bir sesle soruyorum.

Aimée sırtını dikleştirir. "Güzel. Gerçekten harika. Bir sürü iş geliyor. Yakında dişin parasının tamamını ödeyebileceğim."

Ona zahmet etmemesini söylemek üzereyim ama bunun faydasız olduğunu biliyorum. Bunu yapmak zorunda. "İyi olmana sevindim. Her gün bunu umuyorum."

"One Rosenthal ile ilgili büyük duyuruyu gördüm," diyor sert bir sesle. "Tebrikler."

Garson elinde bir sepet sıcak ekmek ve bir şişe maden suyu ile geldi. Bardaklarımızı doldurduktan sonra şöyle diyor: "Ben Wesley, bu akşam size ben hizmet edeceğim. Şarap garsonumuz birazdan gelip şarap seçmenize yardımcı olacak."

Aimée ve ben ona teşekkür ediyoruz ve ben sepeti kaldırıp Aimée'ye bir rulo ikram ederken o ortadan kayboluyor. Başını sallıyor, ikimiz de biliyoruz ki bir tane istiyor. "Senin için yumuşak, sıcak çörekler yok mu?" Alay ediyorum.

Bu bana neredeyse bir sırtış kazandırıyor. "Hayır, teşekkür ederim. Birden o kadar da aç olmadım."

"Sanırım hayır," diye cevap veriyorum. "Dinle, o ikisine izin vermek zorunda değiliz

akşamımızı nasıl geçireceğimize karar verirler. Burada benimle oturmak sizi tiksindiriyorsa, siz kaçarken ben onları meşgul ederim."

"Seni itici bulmuyorum," diye mırıldanıyor Aimée. Kısa bir duraksamadan sonra ekliyor: "Bu da sorunun bir parçası. Hepiniz..." Beni bir aşağı bir yukarı işaret ediyor. "Sosyetik aksanın, özel dikim takım elbisen ve centilmen tavırlarınla muhteşem ve çekici." Beni taklit ediyor, "Eğer burada benimle oturmak sana itici geliyorsa, sen kaçarken ben onları meşgul ederim."

"Yardıma olacaksa kaba olabilirim," diye teklif ediyorum.

"Bunu sadece benim hayatımı kolaylaştırmak için yapıyorsan işe yaramaz," diyor sinirli bir ifadeyle.

"Doğru, kötü fikir," diye cevap veriyorum, başımı kaşıyarak.

"Hadi biraz yemek sipariş edelim ve yiyelim, böylece buradan defolup gidebiliriz. Eğer bunu yapmazsam Teisha bunun peşini asla

bırakmaz." "Bu durumda, maskaralık başlasın."

Önündeki siyah menüyü açıyor ve seçenekleri incelemeye başlıyor. Ben de onu inceliyorum. Bir saniye sonra boğazını temizliyor ve fısıldıyor: "Benimkinde fiyat yok. Seninkinde var mı?"

Başımı salladım. "Korkarım ki hayır."

Omuzları düşüyor ve bir an için alt dudağını çiğniyor. "Sadece biraz çorba içeceğim," diyor ve menüyü kapatıyor.

"Ve seni düzgün bir yemek sipariş etmeye ikna etmeye çalışmayacağım ya da parasını ödemeyi teklif etmeyeceğim çünkü bunun seni rahatsız edeceğini biliyorum."

Çenesini kaldırıyor ve sırtını dikleştiriyor. "Kesinlikle öyle. Dişçi için zaten sana borçluyum. Akşam yemeği için de birkaç yüzlük eklememe gerek yok."

Smokinli bir adam masamızda durdu ve bize kurnazca gülümsedi.

"İyi akşamlar. Ben Peter, usta sommelier. Eğer ne istediğinizi zaten biliyorsanız

Yemeğiniz için mükemmel bir eşlikçi seçeceğim." Aimée ona gülümsüyor. "Şarap istemem, teşekkürler."

"Şarap yok mu?" diye soruyor burnunu kırıstırarak.

Ona göz kırparken, "O hamile," diye geveledim. "Ben değilim!" Ah, Aimée oynamak istemiyor.

"İçtiği zaman çok oynak oluyor ve şu anda bana kızgın." Bu konuda bana bağırmadan önce devam ediyorum, "Peki, şuna ne dersin Peter, iki kişilik içeceğim. İkimiz için seçeceğin şarabı bana getir, elimden gelenin en iyisini yapacağıma söz veriyorum."

Peter savaşa girecekmiş gibi uzaklaşmadan önce bir kez başını sallıyor. Aimée ekmek sepetine uzanıyor ve bana bir ekmek fırlatıyor. "Saçmalama. Burada oturup ikimiz için de içmeyeceksin."

"Ben de," diyorum ekmeği ikiye bölüp yarısını yağlarken. "Eğer çorbadan başka bir şey sipariş etmeyi reddedersen ben de iki kişilik yiyebilirim."

"Tek istediğim çorba," diye ısrar ediyor. "Seni hayal kırıklığına uğratmaktan nefret ediyorum Noel, ama sen ne dersen onu yapmak benim iş tanımımın bir parçası değil. Ben senin için sadece yemek servisi yapan biriyim."

"Lanet olası yemekçim işe bile gelmeyecek."

Bana "öyle demedin" ile "bunu sana öyle bir ödeteceğim ki, bu seni çok zor durumda bırakacak" arası bir bakış fırlattı. "çocuk sahibi olamaz" diyor ama aslında hiçbir şey söylemiyor.

"Nasıldı?" diye sordum. "Nefret etmen için yeterince kaba

Ben mi?"

"Oldukça iyi aslında," diyor.

İç çekerek, "Benden gerçekten nefret mi ediyorsun?" diyorum. Bağırsaklarım taşta dönerken

onun cevabını beklemek.

"Çok çabalıyorum," diyor, gözleri acıyla dolu. "Yaptığın şey..."

"Affedilemez, biliyorum," diye cevap veriyorum. "Kesinlikle affedilemez."

"Öyleydi. Ve haftalar geçtikçe, bu oyunu sürdürmek için ne kadar ileri gittiğini fark ediyorum - çıkmaya başladığımızda cep telefonu numarayı değiştirmek zorunda kalmış olmalısın."

Başımı sallıyorum ve masanın ortasındaki muma bakıyorum. "Ne kadar aşağılık bir adam olduğunu öğrenmemen için her şeyi yaptım. Yılan bendim."

"Resmen beni takip ettin Noel," diye ekliyor sessizce.

Göğsüm ağrıyor. "Bana hiç öyle gelmedi. Dünyanın en güzel, en komik kadını tanıyormuşum gibi hissettim. Hayatımın geri kalanındaki tüm doğum günü ve Noel hediyelerim bir araya toplanmış gibiydi. Sana karşı koyacak gücüm yoktu."

"Eğer benimle çıkmak istiyorsan, sadece sormalıydın." diye karşı çıkıyor.

"Yazmalıydım, evet." İçimi çektim, sonra "İlk başta, yanlışlıkla Byron yerine bana mesaj attığında, bunun eğlenceli olduğunu düşündüm - benden ne kadar nefret ettiğini yazıyordun. Fazla ileri gideceğini düşünmemiştim ve o anda seni tamamen serbest bırakmaya niyetliydim. Ama sonra benden nasıl

kırıldın ve sana yardım etmek istedim... ve bir şekilde sana gerçeği söylemeye kendimi ikna edemedim çünkü beni sana bağlayan bir şeye sahip olmaktan vazgeçmek istemedim. Ne olursa olsun, yalan bile olsa."

Garson Wesley geri gelir ve "Karar verdiniz mi?" diye sorar.

Aimée, "Mantar çorbası alayım lütfen," der.

Wesley'e baktım, "Ben fileto ve ıstakoz alacağım."

"Çok iyi," diyor. "Meze ister misiniz?" İki meze sipariş etmeme hayretle bakıyor - en iyisi

Menüde pahalı, daha az değil. Menümden fiyatlar var.

"Lütfen," dedim ona. "Kızarmış tatlı ekmek ve yengeç keki alacağım." O uzaklaşmadan önce, "Ve iki kişilik Sezar salatası." diye ekliyorum.

"Evet, efendim." Büyük bir bahşiş beklentisi içinde olduğunu tahmin ettiğim bir şekilde topuklarını birbirine vuruyor. Faturamızın büyüklüğüyle, kendisi için iyi bir şey yapacak.

Amy kararlı bir şekilde, "O kadar yemeği seninle birlikte yemeyeceğim," diyor. I Bu kadar sert davranmasına bayılıyorum. Ama eğer onu tanıyorsam, ki tanıyorum, buradaki mutfağı denemeden duramayacaktır.

"Buna kesinlikle izin vermeyeceğim," diye takılıyorum. "Bu benim yemeğim ve eğer bir çay kaşığı dolusu bisque dışında bir şey istiyorsanız, kendiniz sipariş etmeniz gerekecek."

Aimée yüzüne yayılan gülümsemeyi bastırmaya çalışsa da bunda tam olarak başarılı olamıyor.

"Sevimli mizah anlayışım bana kızmanızı zorlaştırıyorsa özür dilerim. Bunu keseceğim."

Bana çarpık bir gülümseme vererek, "Lütfen yap." diyor.

Ona bakıyorum, belki bu son görüşüm olur diye yüzünün her ayrıntısını ezberlemeye çalışıyorum. "Biz ne konuşuyorduk?"

ne hakkında?"

"Bana bu kadar uzun süre yalan söylemeyi nasıl haklı çıkardınız..."

"Doğru. O," diyorum, ağzımın kuruduğunu hissederek. "Acınası bir durumdu.

"Acınasıydı.

her şeyi. Ve kelimenin tam anlamıyla son yirmi üç gün, altı saat ve ..." saatime bakarak ekliyorum, "otuz sekiz dakikayı zamanda geriye gidip her şeyi farklı yapabilmeyi dileyerek geçirdim. Eğer yapabilseydim, bir korkak, bir göt ya da bir yalancı olmazdım. Kollarıma atıldığında, aklımdan geçenleri söyledim; gördüğüm en nefes kesici kadın olduğunu ve kesinlikle delice olsa da seni asla bırakmak istemediğimden emin olduğumu söyledim. O zaman, elbette, gerçek bir centilmen gibi sana bir havlu alır, giyinmene izin verir ve benden tekrar hoşlanıp hoşlanmayacağını görmek için beklerdim. Ama benim pişmanlıklarım seni ilgilendirmez ve bunu biliyorum."

Başını sallıyor. "Aynen öyle."

"Hayatına devam etmeli ve benim gibi olmayan birini bulmalısın."

"Yapacağım," diyor, çöreğine tereyağı sürüyor ve bir ısırık alıyor.

"Güzel. Bunu sen yap," diyorum, üzgün bir şekilde onu izleyerek.

"Ve umuyorum ki

uzaktan tüm hayallerinizin gerçekleşmesini diliyorum."

Otuz Dokuzuncu Bölüm

Aimée

Masanın üzerinden atlayıp Noel'in kollarına atlamak ve beni asla bırakmaması için ona yalvarmak istiyorum. Yaptığı şeyden sonra nasıl böyle hissedebilirim? Hiç mi kendime saygım yok? Dürtülerime karşı koymak için arka arkaya üç ekmek yiyorum, böylece ellerime yapacak başka bir şey vermiş oluyorum. Ayrıca beni doyurmaya da yardımcı olabilir. O bir kase çorbanın işe yarayacağını sanmıyorum.

Sommelier masaya iki bardak pembe şampanya getiriyor. "1996 Plénitude Dom Pérignon Rosé," diye anons ediyor, sanki Umut Elması'nın sıvı eşdeğeriymiş gibi. Bildiğim kadarıyla öyle.

Noel ona gülümsüyor. "En sevdiklerimden biri, teşekkür ederim." Gözlerini benden ayırmadan yavaşça bir yudum alıyor. Sonra iki kadehi de kaldırıyor. Biriyle kadeh kaldırıyor: "Aşkın şerefine, bir daha asla bu kadar berbat etmeyeyim.

tekrar!" İki kadehi birbirine tokuşturur ve bir yudum daha alır.

Bardaklardan birini almak için masaya uzanırken gözlerimi deviriyorum. "Buna içmeyi evrene borçluymuşum gibi hissediyorum." "Başka bir zavallı kadının benim yaşadıklarımı yaşamasını istemiyorum." diye ekliyorum. Onun başka bir kadınla birlikte olduğunu düşününce göğsümde gerçek bir acı hissediyorum. Yoksa tüm o çörekleri içime çektiğim için mi?

Mezeler geldiğinde Noel garsonumuzdan biraz daha ekmek istedi. Ben dört tane yedim. Sonra çorbayı masanın ortasına taşırken tabaklardan birini önüme itti. Ona izin verdim çünkü Tanrı şahidimdir ki hayatım boyunca yengeç keki yemeyi hiç bu kadar çok istememiştim. Harika görünüyorlar.

"Sadece bir tane," diye beni uyarıyor Noel. "Sana benimkinin yarısını ayıracağım. tatlı ekmek." Timus bezini o kadar sevdiğimi sanmıyorum, o yüzden o noktada çorbamı içebilirim.

Yengeç pastamdan küçük bir ısırık alıp burnuma götürüyorum. Koyu defne baharatının ve narenciye kokulu taze mango turşusunun kokusunu alabiliyorum. Sonra kapatıyorum

Gözlerimi kapatıp çatalımı ağzıma götürüyorum. Deniz ürünlerinin salamurası ve tatlı meyveler dilimin üzerinde patladığında, saf ve katıksız bir zevkle inliyorum. Gözlerimi açtığımda Noel'in bana tamamen başka bir zevkin sancıları içindeymişim gibi baktığını görüyorum. "Ne? Bu iyi," diyorum ona.

"Aimée Tompkins, benim sevgili yemekçim, tanıştığımız ilk gün neden ayağa kalkıp elini düzgünce sıkmadığımı hatırlıyor musun?"

Açıklığa kavuşturmak için sanırım, "Giyindikten *sonra mı?*" diye ekledi.

Bakışlarımı indirdim. Kendini utandırmak istemediğini söyledi çünkü ... yani ... gözle görülür bir şekilde ilgileniyordu. Yavaşça ona tekrar bakıyorum ve başımı sallıyorum.

"Yine aynı dertten muzdaribim. Eğer bu yemek boyunca inlemeye devam edersen, çekip gitmek ve kafamı tuvalette soğuk suyun altına sokmak zorunda kalacağım." Gülümsememek için kendimi zor tutuyorum ve ekliyorum: "Ben geçerken diğer müşteriler halka atma oyunu oynayabilir."

Öfkeme rağmen bir kahkaha patlatıyorum ve neşemi bastırmak için aceleyle ağzıma bir ısırık daha yengeçli kek tıktırıyorum. Birkaç dakika sessizce yedik.

"Walter Junior'la çalışmak nasıl gidiyor?" diye sormadan birkaç dakika önce.

"Sanırım böbrek taşı düşürmek kadar eğlenceli. Adam kaderimizde kanka olmak olduğuna karar verdi ve iş saatlerinden sonra takılmaya başlamak istiyor."

"Ew. Bundan nasıl kurtulacaksın?" diye sordum.

"Eğer binasında çalışmakla meşgul olduğum bahaneme inanmazsa, kız arkadaşımın ondan nefret ettiğini ve onunla çıkmama izin vermeyeceğini söyleyeceğim." "Onunla çıkmamın bir sakıncası yok mu?" diye sorarken sırtıyor.

Hala birlikte olduğumuzu sanıyorsun, değil mi?"

Yengeç pastasından kocaman bir ısırık alırken başımı sallıyorum. Ben kendiminkini çoktan yemiştim, o yüzden Noel'inkine yumuluyorum. Hava almak için ayağa kalktığımda sonunda ona "Ne yardımcı olacaksa," diyorum.

"Gerçekten kız arkadaşım olsaydın yardımı olurdu..." Düşüncenin oyalanmasına izin veriyor.

Şampanya bardağını alıp hepsini bir dikişte içiyorum. Yutkun.

Her zaman uyanık olan sommelier'imiz elinde bir şişeyle gelir ve Gözlükler. Noel, "Daha ne yapabilirim?" diyor. Sesi acı çekiyor gibi. "Benim Özürlerim samimi; kalbim kırık; bir zamanlar olduğum adamın bir

kabuğuyum." Sonra her şeyi bir kenara bırakır. "Aimée, seni hâlâ seviyorum. Hem de çok."

Gözlerimden yaşlar akıyor ve onları durdurmak için elimden geleni yapıyorum.
Oturamıyorum

Bana yalan söyledikten ve beni aptal yerine koyduktan sonra burada onun önünde ağlamak. "Affedersiniz," diyebildim, sonra ayağa fırlayıp odadan kaçtım.

Teisha'nın peşimden geldiğini fark edene kadar banyo kapısındaaydım. "Kızım, şimdi ne var? Bir ıstakoz kışını kemiriyormuş gibi dışarı fırlayana kadar hayatının en güzel anlarını yaşıyor gibiydin."

"Oh, T." Kendimi onun kollarına bıraktım ve hıçkırığa hıçkırığa ağladım. "Beni hâlâ sevdiğini söyledi!"

"Eee? Onu hala seviyor musun?"

"Çok şey var ama onu nasıl affedeceğimi bilemiyorum. Birlikte yaşadığımız hayat bir yalan üzerine kuruluysa, bundan sonra olacaklara nasıl güvenebilirim?"

"Tanrı aşkına, kadın, dramatiksin. Burada *Rüzgar Gibi Geçti*'de değiliz; sen ve Noel New York'ta hiç gereği yokken ortalığı karıştırıyorsunuz. Eğer tekrar birlikte olursanız, söz veriyorum olacak en kötü şey seni özleyeceğim çünkü asla evde olmayacaksın. Ve bir zamanlar bunun korkunç bir şey olduğunu düşünmüş olsam da, şimdi düşünüyorum da Kwon'u sen orada olmadan, yastıkların üzerinde yuhalayarak davet etmek hoşuma gidebilir."

"Sizinle işler nasıl gidiyor çocuklar?" diye sordum. "Geçen gecedan beri ağzını bıçak açmıyor."

"Ne diyebilirim ki? Tırnakçım ve ben birlikte bir iki yemek yiyoruz ve güzel vakit geçiriyoruz."

"Tırnakçınız mı?" Bana bu cümleyi satmaya çalıştığına inanamayarak tek kaşımı kaldırıp ona bakıyorum.

"Sen ve Noel bir araya geldiğinizde ben de *senin* gibi yapıyorum. Tutuyorum Şimdilik her şeyi gizli tutacağız. Ama merak etme, eğer birbirimize aşkımızı itiraf edersek, sana haber veririm." Yanaklarımı sıkmadan önce gözümünden bir damla yaş siliyor ve soruyor: "Şimdi, bu konuda ne yapacaksın? onu?"

"Bilmiyorum. Sanırım yemeğimi bitireceğim ve ne olacağını göreceğim. Onu affedebileceğimi sanmıyorum."

Birlikte yemek odasına geri dönüyoruz ve Noel'in neyin peşinde olduğunu gördüğümde olduğum yerde duruyorum.

Kırkınıc Bölüm

Noel

Yemek salonunun ortasında duruyorum, elimde yarısı dolu bir flüt, kalbim kulaklarımda gm gm atıyor, garsonların son fltleri doldurmasını izliyorum. restorandaki herkes için sipariş ettiğim şampanya kadehleri. Bu benim son şansım ve Tanrı'nın izniyle bunu değerlendireceğim.

Kadınlar tuvaletine giden koridora bakıyorum ve gitme vaktinin geldiğini görüyorum. Aimée ve Teisha birbirlerine sokulmuşlar, yüzlerinde aynı şaşkınlık ifadesi var.

İşte bu, seni otuzbirci. Bu işi yapsan iyi olur.

Boğazımı temizleyerek sesimi yükseltiyorum ki kimse onlara yapacağım aşağılayıcı gösterinin tek kelimesini bile kaçırmasın. "Herkes iyi akşamlar. I

Yemeğinizi bldğm için özür dilerim. Adım Noel Fitzwilliam ve çok sıkıcı, düz kenarlı, işkolik bir İngilizim. Ayrıca çok zelimdir. Bırakın bir restoran dolusu insanı, uçakta bile yanımdaki kişiyle sohbet etmem. İlgi odağı olmaktan nefret ederim."

Tamam, şimdi samalamanın sırası değil. Sadede gel. "Ama son zamanlarda hayatımı değerştiren bir kadınla tanıştım. O yanımdayken güneş daha sıcak; renkler daha canlı; yemeklerin tadı bile daha güzel -özellikle de zencefilli şeker." Ona elimle işaret ediyorum. "İşte orada. Lacivert elbiseli." Herkes dönüp bakarken bekliyorum. "Sevdiğim tek kadın."

Tanrım, saunadaki şişman bir adam gibi terliyorum. "Ne yazık ki ona yalan söyleyerek her şeyi berbat ettim. Onunla vakit geçirmek için yanıp tutuşuyordum ve başka biriymişim gibi davranarak tam bir korkak gibi davrandım."

"Yuh!" diye bağırıyor kırmızı elbiseli bir kadın.

Eleştirmenime dönüyorum, "ok haklısınız hanımefendi. Aptalcaydı ve affedilemezdi."

Masasındaki bir adam bir elini ağzına götürür ve "Kim gibi davrandın? Paran olduğunu düşünsün diye prens falan mı?"

Burası çok sıcak. Boğucu derecede sıcak. Ne kadar sıcak olduğunu neden daha önce fark etmedim? "Aslında soru beklemiyordum... ama hayır. Asistanım gibi davrandım."

"Yani paran yokmuş gibi mi davrandın?" diye soruyor adam, yüzünü şaşkınlıkla buruşturarak.

"Evet, ama bu konunun dışında çünkü-"

"Bekle, bekle, bekle," diyor kırmızılı kadın. "Uygun bir ortam yaratmak adına, paranız olduğunu söylüyorsunuz."

"Ben... Ben iyiyim, sanırım." Kahretsin, bu şimdiye kadar aklıma gelen en kötü fikirdi. Bilirsin, mesajlaşma olayından başka.

"Hey, her birimize bir bardak iyi mal alacak kadar kazanıyor," diye bağırıyor arka köşedeki bir adam ve gülüşmelere neden oluyor.

Rahatsız bir şekilde ona doğru başımı sallıyorum. Sonra devam ediyorum: "Mesele şu ki, asla yalan söylememelisin, özellikle de uğruna hayatını feda edebileceğin bir kadına. Ama ben söyledim ve o da haklı olarak bana kapıyı gösterdi." İnsanlar onun bu mantıklı kararını alkışlamaya başlamadan önce hemen ekliyorum: "En büyük pişmanlığım onun güvenini kırmış olmam. Bu yüzden, Aimée, aşkım, isteklerine saygı duyacağım, ama eğer beni hoş görürsen, seni yoluna büyük Bayan Whitney Houston'ın küçük bir şarkısıyla göndermek istiyorum."

Başını sallayan ve "kes" işareti yapan Byron'a bakıyorum. boynundan defalarca geçti. "İyi Kral Wenceslas "ın sözlerini söylemem istendiğinde Byron oradaydı ve okuldan sonra bu konuda biraz ağladığımda bana sarıldı. Ama bu uzun zaman önceydi. Belki duygularımın dürüstlüğü beni sihirli bir şekilde daha iyi yapar. Lanet olsun, işte gidiyorum.

"Ifffffff ben ... kalmalıyım, sadece size engel olurum ..." Yavaşça konuşmaya/şarkı söylemeye başladım. Aimée fiziksel acı çekiyor gibi görünüyor. Belki de durmalıyım. Hayır, hayır, durmak yok. Burada büyük bir jeste ihtiyacım var-John-Cusack-ile-boombox-patlatan-Peter-Gabriel büyük. Ne yazık ki boombox'ım yok, o yüzden belimi bağlayıp takıyorum.

"Yani gideceğim ama biliyorum, seni düşüneceğim..." ve şimdi sadece bu kısmı söylüyorum çünkü doğru notalara basmamın bir yolu yok. "... yolun her adımında."

Tanrım, konuşmak bir şekilde daha kötü. Bunu asla yapmamalıydım. Ve şimdi nakarat. Gerçekten bunu yapmak zorundayım. Derin bir nefes alıp, "Aaaaannnnndddddd IIIIIHeeeeIIIHeeeeeeeeeeIIIIIIIIIII seni hep seveceğim-hooooooooooooooooooooooo ooo!" diye bağıyorum.

Yüce Tanrım, ben kötüyüm. Peter bana doğru yaklaşıyor ve Pavarotti tarzı koroyu söylerken kollarını iki yana açarak bana katılıyor. Bir an için dilsiz kalıyorum, ama sonra onun görkemli baritonunun beni boğacağını bildiğim için sesimin yükselmesine izin veriyorum.

Yüzümdeki şaşkınlığı fark eden Peter eğildi ve bana "Ben sadece geceleri sommelier'im. Gündüzleri opera dersleri veriyorum."

"Oh, çok güzel," diye iltifat ediyorum, ikimiz de Aimée'ye dönüp hayatın ona iyi davranmasıyla ilgili dizeyi söylemeden önce. Tekrar nakarata geldiğimizde, müşterilerin çoğu katılıyor ve beni tamamen boğuyor, buna şu anda arkamda olan ve beni sevdiğim kadına doğru iten Byron da dahil.

Ona ulaştığımda kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor çünkü gözlerinde parlayan aşkı görebiliyorum. Son mısra söylendikten sonra herkes sessizliğe bürünüyor, çünkü aptal İngiliz'in şimdi ne yapacağını merakla beklediklerinden eminim. Diyorum ki, "Sevgilim, ben Seni seviyorum. Seni her zaman seveceğim. Ama bana bir şans daha veremezsen bunu anlarım. Bunu hak etmiyorum."

Hızlıca göz kırpmıyor. Havadaki gerilim o kadar yoğun ki, mutfak personelinin bile nefesini tutmuş beklediğinden eminim.

Aimée başını sallar. "Özür dilerim. Yapamam..."

Aceleyle yanımdan geçip gitti ve beni yüz kadar insanla baş başa bıraktı. Kalbimin sonsuza dek kırıldığı ana tanıklık ediyorum. Dönüp masalar arasında ilerleyişini izliyorum ve sonra sesleniyorum, "Nasıl isterseniz."

Olduğu yerde durdu ve başını öne eğdi, sonra bana döndü.

"Gerçekten mi? Bana tam bir *Prenses Gelin gibi mi davranıyorsun?*"

"İşe yarayacağını düşünsem sana *tam Monty'lik yapardım.*" Bir oda dolusu yabancıların önünde çırılçıplak soyunmamın beni affetmesi için yeterli bir aşağılama olup olmayacağını görmek için tepkisini ölçüyorum - bazıları sabaha kadar viral olacak YouTube videosu için kameralarıyla beni çekiyor- gömleğimin düğmelerini açmaya başlıyorum.

"Hayır." Ellerini havaya kaldırır ve hayal kırıklığı içinde yanlarına bırakır. "Kahretsin Noel, sen gezegendeki en sinir bozucu adamsın! Senden nefret etmeye çalıştığımı göremiyor musun?"

Byron ve Teisha beni itti. Biraz tökezledikten sonra ona doğru yürüyorum ve restoranın ortasında onunla buluşuyorum. Ona ulaştığımda gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyordu ve çirkin bir ağlama krizine gireceğinden biraz korktum... sümük ve her şeyle birlikte, ama yapmadı. İç çekiyor ve başını bana doğru sallıyor. "Senden nefret etmek istiyorum, çok çok

kötü, ama sonra tüm bu insanların önünde Whitney Houston söyleyerek kendini tamamen küçük düşürmek gibi çılgınca bir şey yapıyorsun ve ... ve ... bu

yapabileceğin en aptalca ve mükemmel şeydi. Ben sadece... Ben sadece... Artık sana kızgın olamam."

"Bu bana geri döneceğin anlamına mı geliyor?" diye sordum. Onun cevabı mutluluğumun anahtarını elinde tutuyor.

Üzgün bir şekilde başını sallıyor.

Sanki kalbimin üzerine bir atom bombası düşmüş gibi. Sonunda tekrar nefes alabildiğimde, ona "Hayatta arzuladığın, hak ettiğin her şeye sahip olmanı istemekten asla vazgeçmeyeceğim" derken bir hıçkırık beni boğuyor. Uzanıp parmaklarımın tersiyle yanağına dokunuyorum, yumuşak tenini tenimde hissediyorum. "Umarım sevgine layık birini bulursun."

Aimée başını sallıyor ve burnunu çeker. "Teşekkürler, ben de."

Dönüp gittiğinde, tıpkı Jerry McGuire gibi bir daha asla tamamlanamayacağımı biliyorum. Byron yanıma geliyor ve kolunu omzuma koyuyor. "Bu işin böyle sonuçlanacağını düşünmemiştim."

"Ben de öyle," diyorum nefesimi içime çekerek.

"Ona asla Garkı söylememeliydin," diye ekledi başını hafifçe sallayarak. "En azından Bayan Whitney'e. Bu çok abartılıydı."

Ceketimin cebinden cüzdanımı çıkarıp ona uzatırken başımı ağır ağır sallıyorum. "Benim için hesabı ödeyebilir misin? Ben çıkıyorum."

"Elbette, Noel."

Bana acıyarak bakan tüm yüzlerden kaçınmak için bakışlarımı halıda tutarken omuzlarım çöküyor. Kaldırımdan dışarı çıktığımda, serin akşam havası bana yeniden nefes almam gerektiğini hatırlatıyor. Sağa dönüyorum ve nereye varacağımı umursamadan yürümeye başlıyorum. Sokağın yarısına geldiğimde adımı seslendiğini duyuyorum. Dönüyorum ve Aimée'yi görüyorum, gözyaşları arasında gülümsüyor.

Bana doğru koşarken, tüm vücudum uyuşmuş gibi hissediyorum. Bir elini uzatarak, "Merhaba, ben Aimée. Yemek şirketinde çalışıyorum. Alanımda büyük bir başarı elde etmeyi planlıyorum, bu yüzden çok meşgul olacağım. Bazıları işkolik bile diyebilir." "Bir gün evlenmeyi ve bir sürü çocuk sahibi olmayı planlıyorum, eğer bu fikirlerden herhangi biri sizi korkutuyorsa -özellikle ilki- sadece söyleyin çünkü bu bir anlaşma bozucu."

Başımı sallıyorum ve sırtıyorum, tüm göğsüm mutluluktan patlayacakmış gibi hissediyor.

Konuşmaya devam ediyor. "Buzdolabına doğru uzun romantik yuruyüşleri, yavru köpekleri ve ayaklarımın ovulmasını severim. Bana yalan söylenmesine tahammül edemem çünkü sevdiğim birine bunu asla yapmam."

Doğru kelimeleri bulamıyorum. Bana burada mı dönecek? şimdi mi? Ben daha soramadan devam ediyor: "Sevebileceğim birine benzediğine eminim."

"Aimée... Ben..."

"Her şeye yeniden başlamayı çok istediğini söyledin, bu yüzden sana izin vereceğim, ama *sadece bir kez*, anladın mı?"

Başımı sallayarak kollarımı ona doluyorum. "Anladım." İyi talihime inanmaktan korkarak sıkıca tutunuyorum. Ama ruhani bir sis gibi dağılmadığında, sonunda bunun gerçekten olduğuna inanıyorum. "Ben Noel ve bence sen hayatımda gördüğüm en güzel kadınsın. Yemek yaparken mutfakta dans edişini izlemekten ve seni güldürmekten hoşlanıyorum. Ayaklarını, bacaklarını ve sırtını ovmayı seviyorum. Yemek yerken inlemeni duymaya bayılıyorum, o kadar ki, sırf o sesi duymak için seni dünyadaki tüm iyi restoranlara götürmek istiyorum." Derin bir nefes alıyorum ve "Sana asla yalan söylemeyeceğim, o anlarda bile" diyorum.

Benden gerçekten isteyebileceğiniz durumlar, örneğin ... biraz satın alırsınız Pantolonlar pek de iç açıcı değil ve sen sadece sana çok yakıştığını söylememi istiyorsun. Sana Tanrı'nın dürüst gerçeğini söyleyeceğim."

Aimée başını eğiyor, gözleri biraz kısılıyor. "Vay canına, kendimizi fazla kaptırmayalım. Kendime olan saygımı korumak için kullandığım beyaz yalanlar kabul edilebilir."

Sırıtarak yaklaşıyorum ve dudaklarımı nazikçe onunkilere değdiriyorum. "Bilmiyorum... Riske atmaktan nefret ederim."

Gülerek, "Kapa çeneni ve öp beni." dedi. Ben de öptüm.

O da beni öpüyor. New York'un göbeğinde halka açık bir caddede durduğumuzu unutmadan önce geri çekildim ve dedim ki seni her zaman seveceğim."

"Ne yazık ki, ben de seni her zaman seveceğim. Ama artık toplum içinde şarkı söylemek yok, tamam mı? Asla, asla."

"Seni zavallı kadın," diye mırıldanıyorum dudaklarına karşı. "Evime dönmek ister misin? Naneli çikolatalı dondurmam var."

"Evet, öyle," diyor sırtarak.

"Bekle, önce bir şey yapmam lazım," diyorum. Onu aşağıya doğru sürükleyerek restorana sokuyorum ve doğruca yemek salonuna götürüyorum. Sesimi yükselterek bağıryorum, "Fikrini değıştirdi! Her şeye rağmen beni seviyor!"

Müşterilerin hepsi bakıyor ama sandığım gibi ayağa kalkıp alkışlamaya başlamıyorlar. Birkaçı beni başparmaklarıyla onaylıyor ama sonra hepsi yemeğe geri dönüyor. Çıkmak üzere olan kırmızı elbiseli kadın koluma vuruyor. "Çok güzel, canım."

"Teşekkür ederim," diyorum, yüzüm utançtan alev alev yanarken. "Aslında çok heyecanlandım," diyorum o uzaklaşırken arkasından.

"Tamam, gitti," diyor Aimée. "İşin bitti mi?"

"Evet, nedense hepsinin bilmek isteyeceğini düşündüm," diyorum. Onu.

Elimi kapıya doğru çekştiriyor. "Burası New York, tatlım. Kimsenin umurunda değil."

Sonsöz

"Noel, biraz acele eder misin?" Daha önce hiç görmediğim şekilde oyalanan erkek arkadaşına soruyorum.

"*Today Show*'a çıkacağımıza inanamıyorum. Oldukça utanç verici, değil mi?" diye homurdanıyor.

"Tüm bu restoran olayını gerçekleştiren sensin, ben değil."
Konsoldan çantamı alıp ekliyorum: "On ayda kırk milyon görüntülenme oldukça etkileyici."

Korkuyor. "Gitmezsek ne olur?"

"Oh, gidiyoruz!" Ona söyledim. "Nibbles and Noshes'un reklamını düşünün! Şirketimin adını en az üç kez söyleyeceğim. biz yayındayken."

"Zaten dayanamayacağım kadar meşgulsün," diyor beni kollarının arasına almak için bana doğru yürürken. "Daha fazla iş alırsan seni bir daha göremeyeceğim."

"Bunu gökdelenler tarihindeki en yenilikçi gökdeleni tasarlayan adam söylüyor."

"Sana kıyasla zar zor çalışıyorum!"

"Merak etmeyin. Teisha işlerimizdeki artışa hazırlık olarak yeni insanlar işe alıyor. Hadi ama, saat beşte Rockefeller Center'da olmamız gerekiyordu ama saat dört buçuk oldu bile."

Noel ceketini kapar. "Tamam, ama bundan sonra yok. Bizi her yıl yeniden bir araya getirmelerini falan istemiyorum."

Sabahın bu saatinde şehir arabasının 1 Rockefeller Plaza'ya ulaşması sadece on dakika sürüyor. Tanya, bölümümüzden sorumlu yapımcı, bizi lobide karşıladı. Saatine dokunurken "Tanrıya şükür buradasınız!" diyor.

"Geç mi kaldık?" Endişeyle sordum.

"Henüz değil ama makyajınızı yapmamız ve bölümünüzün nasıl geçeceği konusunda sizi bilgilendirmemiz gerekiyor. Beni takip edin," diyor uzaklaşırken

Sanki Dünya Hızlı Yürüyüş Şampiyonu unvanı için yarışıyor.

Tanya bize içinde bir koltuk ve televizyon bulunan küçük bir oda olan soyunma odamızı gösteriyor. "Makyaj birkaç dakika içinde gelip sizi alacak. Ondan sonra ben gelene kadar burada bekleyin. Rahat ve gevşek olun ve Hoda'nın size binlerce soru sormasına hazırlıklı olun. Yemin ederim, YouTube hitlerinin bir milyonu sadece onun."

Bu kesinlikle bizi rahatlatır. *Ne düşünüyordu ki?* Tanya gittikten sonra Noel, "Hâlâ kaçabiliriz" dedi. "Düşünüyorum," dedim ona. Ne yazık ki, hiç şansımız yok.

Saç ve makyaj görevlileri gelmeden önce bu seçeneği ciddi bir şekilde tartışmak için. Bizi, üzerinde duvarı kaplayan aynaların ve güzellik salonlarında olduğu gibi birkaç sandalyenin bulunduğu uzun bir tezgâha götürdüler.

O kadar heyecanlıyım ki neredeyse titriyorum. Makyajımı yapan kadın, "Kıpırdamadan otur ve sakın ol. Herkes sahneye çıkmadan önce gergindir."

"Bugünkü diğer konukların kim olduğu hakkında bir fikrin var mı?" Başka bir şey düşünmeyi umarak soruyorum, Hoda ve onun milyonlarca izleyicisiyle tanışmamdan başka bir şey.

"Evet, dünyanın en büyük tencere tutacağını yapan Sagaponack'lı yaşlı kadın ve Dolly Parton var."

"Dolly Parton mı? Dolly Parton'daki gibi mi?" Birinin Dolly Parton adındaki golden retriever'ından bahsediyor olma ihtimaline karşı soruyorum. Ne yazık ki, *Today Show'da olduğumuz* için nefesimi tutamıyorum.

"Evet, Dolly Parton," diyor yüzüme bolca kapatıcı sürerken. "O her zaman çok eğlencelidir."

"Makyajını da sen mi yapıyorsun?" Hayretle sordum.

"Dolly kendi ekibini getiriyor," diye cevap veriyor, ben bu kadının bir yıl içinde ne kadar makyaj yapması gerektiğini merak ederken. Her zaman mükemmel görünüyor.

Noel ve ben küçük soyunma odamıza geri döndüğümüzde, hiperventilasyonun eşiğindeydim. "Bunu neden tekrar yapıyoruz?" Ona sordum.

"Manhattan'ın tamamında resmi yemek şirketi olana kadar rahat etmeyeceğine karar verdin. Ya da öyle demiştin," diye hatırlatıyor bana.

"Doğru. Evet." Koltuğa oturuyorum ve bayılmamak için başımı dizlerimin arasına koyuyorum. Tanya dönmeden önce sadece birkaç dakikamız var.

"Tamam, hadi gidip mikrofonunu takalım. Beş dakika içinde yayındasın."

"Beş dakika mı?" Nefesim kesildi. Kahretsin, oda dönmeye başladı. Görünüşe göre Tanya'nın benim dramıma ayıracak vakti yok çünkü arkasını dönüp gidiyor.

Noel beni peşinden sürüklüyor. Setin arkasında Tony adında iri yarı bir adam gömleğimin arkasından siyah bir ip geçirip yakama tutturuyor. Noel ona, "Ellerine dikkat et, dostum," diyor. Tony onu görmezden geliyor. Muhtemelen bunu yaparak yılda binlerce kadınla ikinci aşamaya geçiyor.

Suyun altındaymışım gibi, çok boğuk bir Hoda'nın "Sıradaki Konuklar, New York'ta bir restoranda çok halka açık ve çok romantik makyaj sahneleriyle neredeyse interneti kırıyorlardı. Videoları kırk milyondan fazla tıklandı ..." Etkilemek için duraklıyor. "Ve tahminimce bugünün sonunda muhtemelen kırk tane daha olacak."

Canım. Çok tatlısın. Tanrım. Şimdi gel ve ayaklarını sürüme.

Hoda ayağa kalkıyor. "Normalde konuklarımın burada benimle birlikte oturmasını isterdim ama şaka olsun diye onlar için bir restoran masası kurmayı düşündüm. Aimée ve Noel," diye sesleniyor sahneden. "Bana katılır mısınız?"

Sete çıktığımızda iki sandalyeli küçük bir bistro masası buluyoruz. Mumlar yanıyor ve masanın üzerinde bir ekmek sepeti var. Burada neler oluyor böyle? Hoda oturmamızı işaret ettikten sonra yakınlarda kurulan derme çatma bir sahneye. "Noel, sanırım bundan sonrasını sana bırakacağım." diyor.

NE?!

Noel ayağa kalktı ve sahneye doğru yürüdü ama bana bir öpücük vermeden önce değil. Oraya vardığında mikrofona dokunuyor ve "Aimée, artık büyük sahneler olmayacağına söz vermiştim" diyor. *O da söz verdi.* "Ama sanırım bu sözde bana biraz boşluk bıraktın."

"Pantolonumun içinde şişman görünüyorsam bana yalan söyleyebileceğini söylemiştim," diye hatırlatıyorum ona. "Lütfen bana bunun için ulusal televizyona çıktığımızı söyleme?" Sesim eşit derecede kızgın ve korkmuş çıkıyor.

Noel cevap verir. "Sizi bizi tekrar bir araya getiren şarkıyı yazan kadınla tanıştırmak istiyorum." Hamile duraklaması. "Bayan Dolly Parton."

Dolly tüm ihtişamıyla sahneye çıkar. Gülümsemesi kulaktan kulağa yayılıyor. Bana el sallıyor ve "Bu günün bir parçası olduğum için çok mutluyum, tatlım" diyor. Sonra birdenbire "I Will Always" şarkısını söylemeye başladı.

Seni seviyorum." Bunun gerçekten gerçekleşiyor olmasının şaşkınlığı içinde oturuyorum. Nakarata geldiğinde, katılması için Noel'i kaburgalarından dürtüyor.

Yap. Yap. Dur.

Dolly de aynı şekilde hissetmiş olmalı ki altı ya da daha fazla notadan sonra uzanıp Noel'in mikrofonunu kapattı. Şarkı bittiğinde ben hüngür hüngür ağlıyor, hüngür hüngür ağlıyor ve konuşamayacak kadar sersemlemiş durumdaydım.

Hoda sahneye yaklaşır ve Noel'e dönmeden önce Dolly'nin elini sıkar. "Devam et, Noel."

Tek gerçek aşkım bana yaklaşıyor ve benim ve televizyonda bizi izleyen özgür dünyanın önünde diz çöküyor. "Aimée, aşkım, daha önce de defalarca söylediğim gibi seni her zaman seveceğim. Sen sadece bu topraklardaki en iyi yemek servisi yapan kişi değilsin."

"Manhattan'da Nibbles and Noshes," dedikten sonra bana dönüp ceketinden Tiffany marka mavi bir yüzük kutusu çıkardı ve şöyle devam etti: "Sen benim hayatımın aşkıydın ve sana karım olmanı teklif etmeden önce bir dakika daha beklemek istemiyorum."

Orada tam bir şok içinde oturuyorum. Cidden, ağzım bir karış açık. İçine fıstık atsan fark etmem. "Aimée, evlenir misin? Bana mı?" diye soruyor.

Beynimdeki tüm sinapslar aynı anda ateşlenmeye başladı. Ortada endişe verici bir kısa devre var gibi görünüyor. Dolly Parton kenardan cesaretlendiriyor, "Hadi tatlım. Adama onsuz yaşayamayacağını da söyle."

Noel hayatımda gördüğüm en güzel elması parmağıma takarken, "İstiyorum. Yani, yapacağım. Yani, EVET!!!"

Noel beni kaldırdı ve "Pişman olmayacaksın" demeden önce etrafımda döndürdü.

"Artık büyük sahneler olmayacaktı, ne oldu?" Tekrar soruyorum.

"Bu sonuncusu, söz veriyorum." Bana yavaşça göz kırpması beni geriyor ama şu anda umurumda değil. Tüm dünyadaki en harika adamla evleneceğim ve Tanrı şahidim olsun ki, bizi öldürse bile sonsuza dek mutlu yaşayacağız.

SON

Daha fazla gülmek ister misin?

[Metin Tanrıısı için buraya tııklayın: Yanlışlııkla Aşık Olma Hikayesi, 2. Kitap](#)

SON SÖZ

Melanie ve Whitney'den Bir Not

Noel ve Aimee'nin hikayesini okumak için zaman ayırdığınız için çok teşekkür ederiz! Eğer beğendiyseniz, lütfen yorum bırakmak için bir dakikanızı ayırın. Yorumlar yazarlar için gerçek bir armağandır. Diğer okuyucuların çalışmalarımızı bulmasının en iyi yoludur.

Haber bültenlerimize henüz kaydolmadıysanız, lütfen kaydolun! Bu şekilde sizi yeni sürümlerden, promosyonlardan vb. haberdar edebiliriz.

[Whitney Dineen](#)

[Melanie Summers](#)

Metin Tanrısı: Yanlışlıkla Aşık Olma Hikayesi, 2. Kitap

Mesaj at ve alacaksın...

Jen Flanders New York'a sanatçı olmak için taşındı. Bu da para için köpek gezdirmek, akıl sağlığı için yoga yapmak ve yerel bir fırında çalışan arkadaşlarından destek alıyor. Kira zamanı gelmiştir ve parası tükenmektedir. Yardımın yolda olduğuna dair bir işaret için evrene yalvardıktan sonra, telefonu gelen bir testle ping atar. Tanrı: Yapabilirsin; sana inanıyorum!

Avukat Gabriel Oliver Daly, bir arkadaşının küçük kız kardeşine akıl hocalığı yapmayı kabul eder. Daly'nin haberi olmadan, kız kardeşi telefonunu kaybettikten sonra, köpek bakıcısının telefonunu kullanarak ona bir iş teklifiyle ilgili mesaj atar. O da heyecanla cevap verir.

Jen, Tanrı'nın ona gerçekten mesaj attığına inanamıyor! Ama o kim oluyor da evrenin yöntemlerini sorgulayabiliyor? Mesajlaşmanın ilk gününde, TANRI ona ayakta kalmasını sağlayacak bir iş bulur. İkinci ve üçüncü günlerde daha da fazla yardım teklif eder.

Gabriel, arkadaşının kız kardeşinin New York'un yasal ormanında başarılı olamayacak kadar uçarı olabileceğini düşünmeye başlar. Tam olarak neden bir hayatta kalma İş mi? Bir pozisyon için mülakata girmesi gerekmiyor muydu? Avukat mı? Ve neden ona sürekli rastgele (*çok kişisel* olduğundan bahsetmiyorum bile) mesajlar atıyor?

Sonunda tanıştıklarında Jen, TANRI'nın bir tanrı değil, ilahi derecede yakışıklı bir avukat olduğunu fark eder. Tamamen yabancı biri onun tüm dualarına cevap vermiştir. Ne de olsa Tanrı gizemli yollarla hareket eder.

[BURADAN ALIN](#)

Yazarlar Hakkında

WHITNEY DINEEN

Whitney Dineen kendi kafasında bir rock yıldızı. Şarkı söyleme yetenekleri konusunda kuruntulu olsa da, oldukça iyi bir yazar olduğuna dair çok sayıda onay var (İNANILMAZ!!!). Birçok yazarlık ödülü kazandıktan ve neredeyse bir milyar sattıktan sonra (matematik de onun ilgi alanı olmayabilir), kafasındaki seslerin istediklerini söylemesine izin vermeye karar verdi (üzgünüm, anne). Ayrıca beşinci sınıflar arası yüzme yarışında sırtüstü yüzmede dördüncü oldu. İşte bu kadar.

Whitney çocuklarıyla oynamayı (diğer bir deyişle inanılmaz diş ipi kullanma becerisiyle onları büyülemeyi), bir şeyler pişirmeyi, bir şeyler yemeyi ve onu "anlayan" insanlar için kitaplar yazıyor. Patates kızartmasının mükemmel bir yiyecek olduğunu ve Bayan Roper'ın onun ruh hayvanı olduğunu düşünüyor.

MELANIE SUMMERS

Melanie Summers, kocası, üç çocuğu ve iki sevimli köpeğiyle birlikte Edmonton, Kanada'da yaşıyor. Yazmadığı zamanlarda okumayı (tabii ki), ailesiyle birlikte film gecesi için kanepeye kıvrılmayı (bol patlamış mısır ve milkshake olmadan tamamlanmış sayılmaz) ve uzun yürüyüşler yapmayı seviyor. Evinin yakınındaki ormanda. Melanie aynı zamanda kız arkadaşlarıyla restoranlar. Yani, sağlık müfettişini çağırarak gibi tam anlamıyla kapatma değil. Daha çok ışıkları kapatana kadar kalmak gibi.

